

12

ФЕНТЪЗИ КЛУБ

МАЙКЪЛ МУРКОК

МЕЧЪТ НА ЗОРАТА РУНИЧЕСКИЯТ ЖЕЗЪЛ

БАРД

ИЗДАТЕЛЬСКА
КЪЩА

От цикъла
ЛЕГЕНДИ ЗА РУНИЧЕСКИЯ ЖЕЗЪЛ

Майкъл Муркок

Мечът на зората

КНИГА ПЪРВА

А след като Дориан Хоукмун, последният дук на Кьолн, откъсна Червения амулет от шията на Лудия бог и подчини този могъщ предмет на волята си, придружен от Д'Аверк и Оладан от планините той се завърна в Камарг, където граф Медни, дъщеря му Изелда, философът Боуджентъл и всички поданици вече бяха обсадени от ордите на Тъмната империя, предвождани от заклетия враг на Хоукмун – барон Мелиадус фон Кройден.

Толкова могъща и непобедима бе армията на Тъмната империя, че заплашваше да помете дори храбро отбраняваната провинция Камарг. А случеше ли се това, барон Мелиадус неминуемо щеше да направи Изелда своя робиня, да подложи на безпощадна сеч населението, а Камарг да превърне в пепелище. Само благодарение на тайнствената сила на древната машина – дар от призрачния народ – която можеше да затваря и премества цели райони от пространството и времето, Камарг намери своето спасение в друго измерение на Земята.

Отпърво всички се радваха на щастливото избавление. Но не мина много време и Хоукмун започна да опипва с безпокойство дръжката на меч, замислен за участта, която бе сполетяла неговия истински свят...

Из „Предание за Руническия жезъл“

ПЪРВА ГЛАВА ПОСЛЕДНИЯТ ГРАД

Гъст черен дим полъхна от долината, застигна препускащите нагоре по хълма страховити конници и изтръгна хрипкава кашлица от гърдите им.

Беше привечер, слънцето клонеше към хоризонта и хвърляше зловещите им сенки надалеч. Обгърнати от спускащия се здрач, конниците приличаха на чудовища с огромни глави, яхнали бойни коне.

В ръката си всеки държеше знаме, окървавено от безбройните битки, а лицата бяха скрити от маски на различни животни, обсипани със скъпоценни камъни. Доспехите им бяха изковани от месинг и сребро, с рицарски гербове на гърдите, покрити със засъхнала кръв и кал и носещи белези от сраженията, а в стоманените си десници навъсените войни

стискаха тежки мечове, прекъснали нишката на не един невинен живот.

Шестимата конници достигнаха билото на хълма, дръпнаха едновременно юздите на пръхтящите жребци, а сетне забиха дръжките на знамената дълбоко в меката почва, оставяйки ги да плющят на вятъра като криле на пръхаща птица.

И ето че вълчата маска се извърна към маската-муха, маймуната се спогледа с козела, а плъхът се ухили на хрътката – с усмивка на победител. А сетне чудовищата от Тъмната империя, всеки от тях Военачалник на хиляди отбрани бойци, сведоха погледи към долината и отвъд нея – към хълмовете и синевата на морето, и едва накрая извърнаха глави назад – към опожарения град, откъдето от време на време се дочуваха изнемошелите вопли на жертвите.

Слънцето изчезна зад хоризонта, нощта се спусна и пламъците се разгоряха още по-ярко, отразени в металните маски на Господарите от Гранбретан.

– Настъпи часът, побратими – обади се с гръмлив глас изпод маската барон Мелиадус, Гранд констебъл на Ордена на Вълка и Главнокомандващ Завоевателна та армия, – когато можем да заявим, че цяла Европа е в краката ни.

Мигел Холст, Архидук на Лондра и предводител на Ордена на Козата, се засмя:

– Да – цяла Европа. До последното, най-затънтено кътче. Но да не забравяме и земите, които завладяхме на изток.

Шлемът с козя муцуна кимна, сякаш изразяваше задоволство, а рублинените очи блеснаха зловещо, отразявайки светлините на пожарищата.

– Скоро – подхвърли с нескрит възторг Адаз Проми, Господар на Ордена на Хрътката, – целият свят ще бъде наш. Целият.

И бароните на Гранбретан, покорители на континенти, тактици и войни, ненадминати по храброст и умения, ала с покварени души и умове, обладани от сляпа ненавист към всякакви добродетели, повелители на могъщи и злокобни сили, олицетворяващи власт без правосъдие, се засмяха мрачно, загледани в опожарените руини на последния град в Европа, който бе дръзнал да се опълчи срещу тях. Един наистина древен град. Наричаше се Атина.

– Целият свят – подхвърли Джарак Нанкенсеен, Военачалник на Ордена на Мухата, – с изключение на Камарг...

При тези думи смехът на барон Мелиадус внезапно секна, сякаш го бяха зашлевили през лицето.

Джарак Нанкенсеен завъртя своята обсипана с брилянти маска към барона и продължи още по-хапливо:

– Не ви ли стига, че ги прогонихте от този свят, драги ми бароне?

– Не – изръмжа Вълкът. – Не ми стига.

– Там, където са сега, не ни заплашват с нищо – рече помирително барон Бренал Фарну. – Доколкото разбрах от нашите книжници, намирали се в друго измерение на Земята, което нямало връзка с нашето пространство и време. Не можем да ги достигнем, нито пък те нас. Така че, нека се наслаждаваме на триумфа и да забравим досадните спомени за Хоукмун и граф Медни...

– Не и аз!

– А може би друго е името, което не ви дава покой, братко бароне? – продължи да върти пръст в раната Джарак Нанкенсеен, който неведнъж в Лондра бе кръстосвал шпага с барона за благосклонността на някоя хубавица. – Дали пък не тъгувате по онази русокоса немирница, Изелда? Хайде, бароне, признайте, че сте влюбен. Сладка любов, а?

Баронът не отговори, но ръката му неволно се плъзна към затъкнатия в пояса меч и сграбчи яростно дръжката. В следния миг иззад вълчатата маска се разнесе звучен спокоен глас, чийто притежател очевидно умееше да се владее.

– Отмъщение, барон Джарак Нанкенсеен, ето това е истинската причина...

– Вие сте човек на чувствата, скъпи ми бароне... – настояваше пресипнало Джарак Нанкенсеен.

Мелиадус пусна дръжката на меча, протегна ръка и изтръгна забитото в земята знаме.

– Те оскърбиха краля-император, моята родина и мен самия. Вярно е, че желая това момиче, но не защото изпитвам слабост към нея, а за да се забавлявам...

– Разбира се, разбира се – кимна с нескрита насмешка Джарак Нанкенсеен.

– А що се отнася до останалите – с тях също ще се позабавлявам в моята тъмница в Лондра. Дориан Хоукмун, граф Медни, Боуджентъл философът, нещастният получовек Оладан от Българските планини – чакат ги дълги години нетърпими мъчения. Кълна се в Руническия жезъл, че ще го сторя!

В този момент зад гърбовете им се разнесе тропот. Бароните се извърнаха срещу премигващите светлинки на ножарите и забелязаха, че по склона на хълма към тях се приближава лека платнена носилка,

нарамена от дузина атинянски военнопленници, приковани за ръкохватките ѝ. В носилката се излежаваше не друг, а Шенегар Трот, графът на Съсекс. Граф Шенегар презираше обичая да се носи маска и вместо нея предпочиташе сребърна отливка с окарикурено изображение на собствения си лик. Не принадлежеше към нито един от ордените, ала се радваше на уважението както на самия крал-император, така и на двора, заради несметните си богатства и свръхчовешката храброст, проявена в не едно сражение – макар по маниери, облекло и поведение да приличаше на разглезен и глуповат галеник на съдбата. Неговата дума тежеше дори повече от тази на барон Мелиадус, защото времето бе показало, че съветите му са почти винаги безпогрешни. Изглежда, бе чул последните реплики, защото още с приближаването си се намеси в разговора.

– Опасна клетва казахте, милорд Мелиадус. Подобна клетва нерядко носи нещастие на онзи, който я е произнесъл...

– Заклех се с ясното съзнание за всички възможни последствия – прекъсна го Мелиадус. – Не се безпокойте, граф Шенегар, аз ще пипна тези бегълци.

– Дойдох при вас, побратими – рече Шенегар Трот, – за да ви напомня, че нашият сияен крал-император гори от нетърпение да ни види и да изслуша доклада за последната битка.

– Ще потегля незабавно за Лондра – обяви барон Мелиадус. – Там ще се консултирам с моите учени-магьосници, на които съм заръчал да открият способ, за да заловя нашите заклетни врагове. Довиждане, побратими.

След тези думи баронът дръпна юздите, обърна коня и препусна надолу по хълма, изпроводен от погледите на другите перове. Чудовищните маски се спогледаха, озарени от светлината на факлите.

– Току-виж ни докарал нещастие с тази негова упоритост – промърмори един от войните.

– Голяма работа! – захили се в отговор Шенегар Трот. – Ако с нас си отиде и целият свят...

В отговор на тази забележка иззад обсипаните със скъпоценни камъни маски се разнесе див, оглушителен смях. Това беше смях на безумци, ненавиждащи всичко на този свят, дори себе си.

Именно в това се криеше силата на Господарите от Тъмната империя – нищо на този свят, пък било и собственият им живот, нямаше значение. Да сеят ужас и смърт и да оставят зад себе си разруха за тях бе най-върховно удоволствие и забавление, а също и единственият начин да прогонят досадата, докато удари часът на отредения им край.

Войната за поданиците на Тъмната империя бе само лек срещу скуката...

ВТОРА ГЛАВА ТАНЦЪТ НА ФЛАМИНГОТО

Призори, когато гъстите ята исполински розови птици се вдигаха над тръстиките и се рееха в небето, следвайки сложните фигури на своя утринен ритуален танц, граф Медни спираше на брега на лагуната, за да се полюбува на тънещите в здрач мочурища и речни ръкави, заобикалящи обраслите в гъсталаци островчета, сякаш разчиташе йероглифи от полузабравен древен език.

Напоследък у него се бе пробудил интерес към живота на тези странни птици; струваше му се, че съществува някаква далечна и мистична връзка между тях и бластия пейзаж, и той несъзнателно търсеше ключа към скритото послание.

Не само това, с течение на времето в него бе нараснало вътрешното убеждение, че пейзажът е закодиран. Някъде там отвъд може би щеше да открие отговора на дилемата, която го измъчваше, да се натъкне, пък било и случайно, на откровението за дебнешката заплаха, която искаше да го погълне както психически, така и физически.

Слънцето изгря и озари в ослепителна светлина водната шир: Графът се пробуди от вцепенението си тъкмо навреме, за да забележи приближаването на своята любима дъщеря, Изелда, златокосата примадона на лагуните, която напомняше призрачно феерично видение, облечена в своята бледосиня наметка и яхнала голия гръб на породистия камаргски рогат жребец. На лицето ѝ грееше загадъчна усмивка, сякаш тя също бе част от тайнствения пейзаж, който ги обкръжаваше.

Графът, който желаше да остане насаме с мислите си, понечи да се скрие, но девойката вече го бе забелязала и му помаха с ръка, докато се носеше по брега на лагуната.

– Татко, много рано си станал! А и не за първи път през последните дни.

Графът кимна, отново плъзна поглед по равната повърхност на лагуната и далечните тръстики, а сетне извърна неочаквано глава към танцуващите в небето алени птици, сякаш се надяваше да ги изненада и по такъв начин да научи за тях нещо, което досега му беше убягвало.

Изелда скочи леко от коня и спря до него.

– Не са като нашите птици – подхвърли тя. – Макар че приличат. Какво гледаш?

Граф Медни сви рамене и се усмихна.

– Нищо. Къде е Хоукмун?

– В замъка. Още спи.

Графът изсумтя в отговор нещо неразбрано и долепи едрите си длани, заслушан в порещите въздуха могъщи криле, сякаш се канеше да се моли. После видимо се отпусна, хвана я за ръката и лекичко я поведе по брега на лагуната.

– Колко е красиво! – прошепна тя. – И този изгрев...

Графът нетърпеливо махна с ръка.

– Ти не разбираш... – поде той, но неочаквано млъкна. Осъзнаваше, че Изелда никога няма да зърне в пейзажа онова, което виждаше той. Веднъж вече се бе опитвал да ѝ го опише, но тя бе изгубила интерес към разговора, без да се постарее да вникне в смисъла на скритите във всичко наоколо – във водата, тръстици те, дърветата и движенията на животните – послания.

За него това бе абсолютното олицетворение на представата за ред, докато Изелда черпеше от околния пейзаж единствено удоволствие – определяше го като нещо „красиво“ и пораждащо удоволствие само защото било „диво“ и „неподправено“.

Единствено Боуджентъл, поетът-философ и негов стар другар, беше в състояние да улови смисъла на това загадъчно послание, ала и той бе склонен да търси в него не толкова реално съществуваща взаимовръзка, колкото характеристика на душевното състояние, в което се намираше граф Медни.

– Ти си изтощен и объркан – повтаряше в подобни случаи Боуджентъл. – Онази частица от мозъка ти, която се занимава с откриване на закономерности, изглежда, се е претоварила и те кара да търсиш взаимовръзки там, където в действителност не съществуват...

На тези и други подобни аргументи графът отвърщаше с презрително свиване на вежди, а сетне отново се изгубваше в пушинаците около замъка, с което будеше тревогата и опасенията на своите близки и приятели.

Никой не можеше да каже с точност колко време е прекарал в изследване на този нов Камарг, който толкова много приличаше на истинския, само дето нямаше и следа човечеството някога да се е докосвало до него.

– Той е човек на действието, също като мен – каза веднъж Дориан

Хоукмун, опитвайки се да успокои Изелда. – И понеже не намира истински проблем, с който да се захване, вгълбил се е в себе си.

– Въпросът е в това, че истинският проблем е неразрешим – отвърна Боуджентъл, но разговорът приключи дотук, защото Хоукмун също бе излязъл да поскита, положил неспокойно ръка върху дръжката на сабята си.

Напрежението се усещаше не само в Медния замък, но и в градчето под него. Хората често се споглеждаха разтревожени; доволни бяха, че са се измъкнали от зловещите нокти на Тъмната империя, ала същевременно не знаеха колко дълго ще могат да разчитат на гостоприемството на сегашното си убежище. През първите дни след като пристигнаха в тази нова страна, всичко наоколо имаше призрачен вид, озарено в цветовете на дъгата, но постепенно тези ярки цветове избледняха и предметите придобиха нормалната си оцветка, сякаш хората бяха наложили спомените си върху околния пейзаж, променяйки го по такъв начин, че първоначалните разлики да избледнеят. Из полята препускаха диви рогати коне и бели биволи, които сякаш чакаха да бъдат обяддени, в небесата се рееха алени птици, достатъчно едри и яки, за да носят на гърбовете си ездачи, но камаргците все не можеха да забравят доскорошните си страхове от Тъмната империя, за да се захванат с ежедневните проблеми.

Единствено Хоукмун и граф Медни. – а също д'Аверк, Боуджентъл и Оладан – нямаха подобни страхове. По-скоро обратното, понякога настъпваха такива тягостни часове, в които появата дори на цяла армия гранбретанци би предизвикала у тях само искрена радост.

Докато граф Медни изучаваше внимателно пейзажа, опитвайки се да разкрие тайните му, Дориан Хоукмун се надпрепускаше с вятъра край бреговете на лагуната, всявайки панически ужас в пасящите стада коне и биволи, с напразна надежда да срещне поне един истински противник.

Един ден, докато препускаше върху плувналия в пот жребец покрай брега на виолетовото море (което изглеждаше безбрежно), той забеляза няколко алени птици да се издигат сякаш подплашени в небето, а сетне да се спускат спираловидно надолу. Беше ранен следобед, а големите птици се вдигаха за своя ритуален танц едва привечер. Изглеждаха разтревожени и Хоукмун реши да провери какво ги е подплашило.

Пришпори жребца по тясната пътечка из мочурището и тъкмо когато се озова под птиците забеляза малък, обрасъл в тръстики остров. Присви очи и напрегна поглед, за да го огледа внимателно, и изведнъж

му се стори, че зърва нещо да се червенеет сред полюшващите се тръстици.

В първия миг Хоукмун реши, че това е спотаил се ловец от града, дебнеш патица, ала после си даде сметка, че ако беше така, човекът щеше да го повика. Или поне щеше да му махне, за да не плаши набелязаната жертва.

Озадачен, Хоукмун насочи коня към плитчините и прекоси тесния речен ръкав, който го делеше от острова. Яките гърди на жребца разтвориха шубраците и Хоукмун отново зърна червената дреха, която бе привлякла погледа му.

– Ей! – извика той. – Кой е там?

Не получи никакъв отговор. Вместо това тръстиките се разлюляха и човекът побягна.

– Кой си ти? – извика наново Дориан Хоукмун и кой знае защо си помисли, че войните от Тъмната империя най-сетне са открили път към това измерение и се готвят всеки миг да шурмуват замъка.

Понесе се в галон през невисоките тръстици, достигна брега на острова и неочаквано зърна мъжа, който бе скочил във водите на лагуната.

– Спри! – извика Хоукмун, но мъжът продължаваше да плува към срещния бряг.

Хоукмун пришпори коня във водата, около ботушите му кипна белезникава пяна. Междувременно мъжът издрапа по калния бряг, обърна се, тъкмо когато Хоукмун го застигаше, и извади от пояса си необичайно дълга сабя.

Ала не сабята направи най-силно впечатление на Хоукмун, а откритието, че човекът нямаше лице! Под черния сплъстен перчем се виждаше само гладка, лишена от черти кожа. Хоукмун извика от изненада и на свой ред оголи острието на сабята си. Дали това не беше някой иноземец – обитател на този тайнствен свят?

Хоукмун скочи от седлото, вдигна сабята, зае позиция за атака и внезапно се разсмя, осъзнал истинската причина за странния вид на своя противник. Мъжът носеше маска от тънка кожа. Цепките на устата и очите бяха толкова тесни, че не се различаваха от разстояние.

– Защо се смееш? – попита маскираният с дрезгав глас и завъртя сабята си. – Съветвам те да забравиш смеха, приятелю, защото ти предстои да умреш.

– Кой си ти? – попита отново Хоукмун. – Говориш като някой самохвалко.

– Едно трябва да знаеш – че съм по-добър фехтовчик от теб –

отвърна мъжът. – По-добре се предай още сега.

– Прости ми, че дръзвам да се усъмня в думите ти – рече насмешливо Хоукмун. – Но защо един толкова прочут саблъор като теб носи такива жалки дрипи?

И той посочи с върха на сабята си омазнения червен кафтан, изкаляните бричове и ботушите от напукана кожа. Маскираният нямаше дори ножница, а беше измъкнал сабята си от раздърпаната връв, която бе привързал около пояса си. На същата връв се полюшваше малка, издута кесия. Мъжът носеше пръстен, изглежда, стъклен, ако се съдеше по мътния му блясък, а кожата му имаше нездрав землист цвят. Имаше мършаво, прегърбено тяло и, изглежда, бе прекарал немалко време в лишения.

– А дали не си някой просяк? – подхвърли подигравателно Хоукмун. – Къде открадна тази сабя, просяко?

Той възкликна, изненадан от внезапната атака на маскирания, сетне отстъпи назад. Движението бе толкова чевръсто, че почти едновременно с него Хоукмун почувства опарване по бузата, докосна я с пръсти и откри, че са окървавени.

– Искаш ли да те направя на решето, та да умреш от кръвопускане? – захили се непознатият. – Хайде, дай ми сабята си и признай, че си мой пленник.

Хоукмун се засмя, грейнал от удоволствие.

– Добре! Най-сетне един истински противник. Нямаш представа как се радвам на появата ти, странниче. Толкова отдавна до ушите ми не беше достигал звънът на удряща се стомана! – И при тези думи той се нахвърли срещу маскирания.

Непознатият отби ловко атаката и премина в настъпление, но толкова неусетно, че Хоукмун едва след минута осъзна това. Заели стабилни позиции, двамата се стараеха да не отстъпват нито крачка назад и влагах цялото умение, на което бяха способни, защото всеки от тях си даваше сметка, че срещу него се е изправил истински майстор на сабята.

Сражаваха се близо час, силите бяха съвсем изравнени, никой от тях нито получи, нито пък успя да нанесе рана на другия, а после Хоукмун неочаквано реши да промени тактиката и започна да отстъпва предпазливо назад, към брега.

Маскираният реши, че най-сетне е спечелил преимущество в боя и насъбрал повече увереност, завъртя сабята още по-чевръсто, принуждавайки Хоукмун да удвои усилията си.

Изчакал подходящия момент, Хоукмун се подхлъзна престорено и се стовари на коляно. Другият подскочи рязко напред, но Хоукмун

извъртя ловко сабята и шибна маскирания с плоското но китката. Непознатият извика от болка и изпусна сабята. Хоукмун скочи, затисна падналата сабя с подметка и опря острието си в шията на маскирания.

– Номерът ти е недостоеен за един истински фехтовчик – изръмжа недоволно непознатият.

– Взе да ми става скучно – отвърна Хоукмун. – Омръзна ми да си играя с теб.

– И сега какво?

– Името ти – заяви Хоукмун. – Първо ще ми кажеш как се казваш, после ще ми покажеш лицето си, а най-важното идва накрая – как си се появил тук?

– Ще ти кажа името си – рече мъжът с нескрита гордост. – Казвам се Елвереза Тозер.

– Но аз съм го чувал! – възкликна изненадано кьолнският дук.

ТРЕТА ГЛАВА ЕЛВЕРЕЗА ТОЗЕР

Елвереза Тозер не беше човек, когото Хоукмун би очаквал да срещне, дори ако му бяха предсказали, че му предстои да се изправи срещу най-прочутия гранбритански драматург – писател, чиито творби се радваха на широка популярност из цяла Европа, даже сред онези, които проклинаха всичко гранбританско. Вярно, че в последно време се чуваха твърде малко за автора на „Крал Сталийн“, „Трагедията на Катин и Карна“, „Последният бралдур“, „Анала“, „Чършил и Адулф“, „Стоманена комедия“ и още много шедьоври, но Хоукмун бе сметнал, че за това е виновна войната. И все пак, беше си представял Тозер като облечен в скъпи одежди благородник, духовит и изтънчен в разговора. Вместо това пред него стоеше човек, който очевидно боравеше много но-добре със сабята, отколкото с думите и беше облечен в парцали като някой изпаднал бродяга.

Докато го побутваше с острието на сабята си из тесните пътеки на мочурището, Хоукмун се чудеше над този парадокс. Лъжец ли бе маскираният? Ако наистина беше така, тогава защо се представяше за прочут драматург?

Тозер крачеше безгрижно и дори си подсвиркуваше, показвайки с държането си, че ни най-малко не е обезпокоен от този внезапен поврат на съдбата.

Хоукмун спря.

– Я почакай малко – рече той и дръпна юздите на коня, който го следваше. Тозер се извърна. Лицето му все още беше скрито от маската. Хоукмун беше толкова изненадан от чутото име, та бе забравил да наре-ди на Тозер да я свали.

– Знаеш ли – заговори Тозер, – тук е много приятно. Само дето почитателите ми ще се броят на пръсти... предполагам...

– Аха – отвърна замислено Хоукмун. – Мда... – После махна с ръка към коня. – Хайде да се качим двамата. Ако обичате, заповядайте на седлото, маестро Тозер.

Тозер се метна на седлото, Хоукмун се качи зад него, хвана юздите и пришпори жребеца.

Тъкмо по този начин пресякоха градските порти и продължиха бавно по тесните криви улички право към стръмните стени на Медния замък.

Щом спряха в двора на замъка, Хоукмун остави жребеца на грижи-те на конярите и покани Тозер в голяма та гостна.

– През тази врата, моля – посочи му той.

Тозер сви рамене, прекрачи прага и се поклони на двамата мъже, изправени край пламтящия в камината огън. Хоукмун също им кимна.

– Добро утро, сър Боуджентъл... добро утро, д'Аверк. Водя ви един пленник...

– Виждам – отвърна д'Аверк и на лицето му се изписа слаб интерес. – Да не би войските на Гранбретан вече да тропат на градските порти?

– Пристигнал е сам, доколкото ми се струва – отвърна Хоукмун. – Твърди, че е Елвереза Тозер...

– Наистина? – Боуджентъл погледна непознатия с любопитство. – Авторът на „Чършил и Адулф“? Направо не е за вярване.

Тозер вдигна ръце и развърза ремъците, с които бе пристегната ко-жената му маска.

– Ами че аз ви познавам, сър – заяви той. – Срегнахме се преди де-сетина години, на една моя премиера в Малага.

– Вярно, спомням си. Разговаряхме за една ваша поема, публикува-на съвсем наскоро, на която и до днес се възхищавам. – Боуджентъл поклати глава. – Вие наистина сте Елвереза Тозер, но...

Влезлият най-сетне смъкна развързаната маска и отдолу се показа одухотворено, живо лице с изострени черти, тънък изваян нос и тясна брадичка. Кожата на лицето имаше същия нездрав землист оттенък и носеше – белези от прекарана шарка.

– Ето, помня и лицето ви – макар тогава да бяхте доста по-пълнен. Боже мили, какво се е случило с вас, сър? – попита Боуджентъл. – Да не вашите сънародници да са ви прокудили?

– Уф – въздъхна Тозер и погледна преценяващо Боуджентъл. – Не-що такава. Ще ми налееете ли чаша вино? Трябва да призная, че кратката среща с вашия приятел, рицаря, доста изтощи силите ми.

– Какво? – подхвърли д'Аверк. – Да не сте се дуелирали?

– На живот и смърт – рече Хоукмун. – Имам чувството, че маестро Тозер не е пристигнал в Камарг, за да изрази добра воля. Открих го, когато се прокрадваше из тръстиките на юг от града. Според мен той е шпионин.

– И защо според вас Елвереза Тозер, най-великият драматург, ще ви шпионира? – попита насмешливо Тозер, ала гласът му беше лишен от убедителност.

Боуджентъл прехапа замислено устни и дръпна връвчицата на звънеца, за да повика прислужника.

– Ами това ще ни кажете вие, сър – рече Хюлам д'Аверк, който, изглежда, се забавляваше чудесно. После се закашля престорено. – Простете, но май съм настинал. В този замък става такава течение, че нямате идея колко лесно човек...

– Идеята, точно това ме доведе при вас – прекъсна го Тозер. – Липсваха ми свежи идеи. – Той плъзна поглед по лицата им. – Идеи, различни от досегашните, идеи, каквито никой не познава. Не зная дали ме разбирате. Идеи...

– Да, да – закима Боуджентъл и даде знак на влезлия прислужник. – Чаша вино за нашия гост. Ще хапнете ли нещо, маестро Тозер?

– „Ще ям, пък било то хляб от Вавилон или месо от Маракан... – отвърна замечтано Тозер. – Защото плодовете, що глупците ни поднасят...“

– По това време обикновено поднасяме само сирене – прекъсна го насмешливо д'Аверк.

– „Анала“, четвърто действие, пета сцена – обяви Тозер. – Сигурно я помните?

– Помня я – кимна д'Аверк. – Но ми се струва по-слаба от останалите.

– По-изтънчена – поправи го невъзмутимо Тозер.

– Много по-изтънчена.

Появи се прислужникът с кана вино и Тозер побърза да си налее, като избра най-голямата чаша.

– Проблемите на съвременната литература – продължи той – често убягват от вниманието на простолюдието. Само след стотина години, нашите потомци ще смятат последното действие на „Анала“ за шедевър с необичайно сложна структура, а не за зле скалъпена сценка, както я определи един доста некадърен и умствено ограничен критик.

– Аз също се смятам за член на пишещото братство – намеси се Боуджентъл. – Но да си призная, не мога да открия изтънчеността, за която толкова говорите... Може би ще бъдете така добър да ни я посочите.

– Някой друг път – махна безгрижно с ръка Тозер, допи виното и си наля втора чаша.

– А междувременно – подхвърли Хоукмун, – ще бъдете ли така добър да ни обясните как точно пристигнахте в Камарг? Не зная дали ви е известно, но ние тук смятахме, че сме откъснати от вашия свят...

– И все още сте откъснати, не се безпокойте – увери го Тозер. – Като изключим моята поява естествено. Достигнах при вас със силата на моя ум.

Д'Аверк скептично почеса брадичката си.

– Със силата на вашия ум? И как стана това?

– Това е много древно учение, с което ме запозна един мъдрец-философ, който живее в закътана долина край, Йел... – Тозер отново надигна чашата.

– Йел не е ли югозападна провинция на Гранбретан? – попита Боуджентъл.

– Правилно. Това е затътен и забравен от всички край, където живеят само диваци, обитаващи земянки. След като последната постановка на моята пиеса „Чършил и Адулф“ ми навлече неблагоприятното на някои видни персони от императорския двор, сметнах, че ще е най-добре, ако за известно време се скрия от хоризонта, оставяйки бойното поле в ръцете на моите противници заедно с парите и любовниците ми. Какво разбирам аз от политически интриги? Нима можех да се досетя, че някои моменти от постановката пробуждат спомени за скорошни търкания в двора?

– Значи сега сте в немилост? – попита Хоукмун, разглеждайки с присвити очи Тозер. Нищо чудно цялата история да беше измислена.

– Дори нещо повече – едва не изгубих живота си. Щях да издъхна на онзи пропаднал селски край...

– А после се запознахте с онзи философ, дето ви научил как да пътувате между измеренията? И дойдохте тук да дирите убежище, така ли? – попита Хоукмун, като следеше внимателно реакцията на Тозер.

– Не, тоест, да... – отвърна драматургът. – Искам да кажа, че не знаех точно къде ще се появи...

– А според мен вие сте изпратен от самия крал-император Хуон, за да ни унизожите – заяви Хоукмун. – Мисля, че лъжете, маестро Тозер.

– Да лъжа ли? Какво е лъжата? Какво е истината? – засмя се Тозер, погледна със смразяващ поглед Хоукмун и изведнъж хлъцна.

– Истината – отвърна спокойно Хоукмун, – това е примката, затегнатата на шията ви. Аз смятам, че трябва да го обесим. – При тези думи той вдигна ръка и докосна черната перла в челото си. – Познавам добре лукавата изобретателност на Тъмната империя. Достатъчно съм страдал от нея, че да се поддам на измамата и този път. – Той погледна останалите присъстващи. – Предлагам да го обесим още сега.

– Но как ще разберем дали наистина той е единственият, който би могъл да се добере до нас? – попита д'Аверк. – Не бива да прибързваме, Хоукмун.

– Единственият съм, кълна се! – рече с разтреперан глас Тозер. – Господа, признавам, че ме изпратиха тук със задача. Трябваше да склоня, инак щяха да ме погубят в катакомбите на Великия дворец. Щом узнах тайната на мъдреца, аз се прибрах в Лондра, надявайки се с нейна помощ да си възвърна положението в двора. Исках само да получа предишните почести и отново да творя за моите верни почитатели. Ала щом им разказах за древното учение, те ме заплашиха със смъртно наказание, ако не се прехвърля във вашето измерение и не унищожа предмета, който ви е помогнал да се спасите. И така се появих тук, щастлив, вярвайте ми, че мога да се измъкна от лапите им. Нямах ни най-малко намерение да си рискувам кожата, излагайки на опасност вашия храбър народ...

– А те не се ли подсигуриха срещу някаква евентуална измама от ваша страна? – понита Хоукмун. – Би било странно, наистина.

– Да си кажа правичката, – отвърна Тозер, свел поглед, – май никой от тях не вярваше във възможностите ми. Сигурно са искали да ме изпитат. А след като се съгласих да опитам и внезапно изчезнах от погледите им, вероятно са били потресени.

– Трудно ми е да повярвам, че Господарите от Тъмната империя ще допуснат такъв пропуск – вметна д'Аверк, сбърчил недоволно вежди. – Вярно, че щом не успяхте да спечелите нашето доверие, едва ли ви се е удало да спечелите и тяхното. И все пак лично аз не съм убеден, че говорите истината.

– Казахте ли им за мъдреца? – попита Боуджентъл.

– Ако е така, тогава и те ще могат да научат тайната.

– Няма да могат – отвърна Тозер. – Излъгах ги, че съм открил тази сила, докато съм живял в самота.

– Нищо чудно, че не са ви взели на сериозно – усмихна се д'Аверк.

Тозер го погледна обидено и отново надигна чашата си.

– И все пак, как да повярвам, че сте се пренесли тук само с помощта на волята? – призна объркването си Боуджентъл. – Уверен ли сте, че не сте се възползвали от някакви материални средства?...

– Никакви.

– Тая работа хич не ми се нрави – рече мрачно Хоукмун. – Дори и да казва истината, в този момент Господарите на Гранбретан сигурно вече се питат как е открил тази сила, търсят начин те също да я овладеят, а може би вече са поели на път към мъдреца. Измъкнат ли от него тайната – ние ще бъдем обречени!

– Вярно, живеем в трудни времена – отвърна Тозер, докато пълнеше чашата си за пореден път. – Помните ли какво се казва в „Крал Сталийн“, четвърто действие, сцена втора – „Дни на безумие, на побеснели ездачи и мирис на война, който се стеле из целия свят!“ Пророчески думи, не мислите ли? – Без съмнение той беше пиан.

Хоукмун втренчи ядосан поглед в полюшващия се драматург. Все още не можеше да повярва, че това наистина е прочутият Тозер.

– Питате се защо съм беден – продължаваше да пелтечи той с подпухнал език. – Ще ви кажа защо – заради няколко строфи от „Чършил и Адулф“! О, колко е превратна съдбата! Само няколко реда, написани с лека ръка, и ето ме тук, заплашван да завърша с примка на шията. Спомняте ли си сцената в съда и обвинителната реч? „Дворът и кралят, еднакво порочни...“ Първо действие, сцена първа... Смилете се над мен, господа, пощадете ме. Един велик писател, погубен от своя гений...

– Този мъдрец – намеси се Боуджентъл. – Какво представляваше? И къде точно живее?

– Старият мъдрец... – Тозер гаврътна чашата. – Напомняше ми за Йони от моята „Стоманена комедия“. Второ действие, сцена четвърта...

– Как изглеждаше?

– „Отдаден на своите чудати машини, от времето вечно забравен...“ Живееше само заради науката. Той направи пръстените... – Тозер внезапно прикри устата си с ръка.

– Пръстени ли? Какви пръстени? – попита д'Аверк.

– Опасявам се, че трябва да напусна компанията ви – рече Тозер и се надигна с пародийно достойнство. – Това вино е доста тежичко за

изнемощелия ми стомах. Нали ще ме извините...

И наистина, лицето на Тозер бе позеленяло.

– Добре – кимна уморено Боуджентъл. – Ще ви покажа пътя.

– Преди да излезе – обади се нечий глас от вратата, – попитайте го за пръстена, който носи на средния пръст на лявата си ръка. – Гласът бе приглушен, а тонът – насмешлив. Хоукмун веднага позна говорещия и се обърна.

Тозер изохка и прикри пръстена с ръка.

– Какво знаете за него? – извика той. – И кой сте вие?

– Присъстващият тук дук Дориан – отвърна влезлият и махна с ръка към Хоукмун, – ме нарича Рицарят в Черен кехлибар и Злато.

Надвишаващ с ръста си всички присъстващи, облечен в блестящи доспехи и с шлем от черен метал и злато на главата, тайнственият Рицар вдигна ръка и посочи Тозер с металния си пръст.

– Покажете им пръстена.

– Най-обикновен стъклен пръстен, нищо особено. Не струва и пукнат грош...

– Одеве той спомена някакви пръстени – каза д'Аверк. – А може би наистина се е прехвърлил тук с помощта на пръстен?

Тозер се оглеждаше притеснено, с потъмняло от изпитото вино лице.

– Нали казах, че е стъклен и не струва пукнат...

– Заповядвам ти в името на Руническия жезъл! – викна със страховит глас Рицарят в Черен кехлибар и Злато.

Елвереза Тозер се разтрепери, сетне изхлузи пръстена и го запокити на каменните плочи. Д'Аверк се наведе, вдигна го и го разгледа внимателно.

– Не е стъклен – съобщи той, – а кристален. Този кристал ми е познат отнякъде...

– Същият е, от който е изработена машината, с чиято помощ се преместихте тук – рече му Рицарят в Черен кехлибар и Злато, разпери пъхнатата си в метална ръкавица ръка и всички видяха, че носи също такъв пръстен. – И също така притежава способността да премества обекти от едно измерение в друго.

– Така си и знаех – обади се Хоукмун. – Никакво древно учение не му е помогнало да се появи тук, а късче кристал. Сега вече наистина ще те обесим! Откъде взе пръстена?

– От един човек – Миган от Ландар. Кълна се, това е самата истина. Там имаше още – той ги прави! – извика Тозер. – Моля ви, не ме бесете.

Ще ви кажа точно къде да откриете стареца.

– С това трябваше да започнеш – промърмори замислено Боуджен-тъл. – Изключително важно е да се доберем до този човек преди Господарите от Тъмната империя. Заради нашата собствена сигурност.

– Какво? Значи ще се завърнем в Гранбретан? – попита изумено д'Аверк. – Май е неизбежно – каза Хоукмун.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ФЛАНА МИКОСЕВААР

Малко след началото на концерта Флана Микосеваар, графиня на Канбъри, нагласи своята позлатена маска и огледа с досада пъстрата публика. Оркестърът в центъра на балната зала свиреше някаква вихрена мелодия по мотиви от последната творба на великия гранбретански композитор Лонден Джон, починал преди близо две столетия.

Маската на графинята изобразяваше покрит с орнаменти клон на жерав, а очите бяха изработени от хиляда скъпоценни късчета. Роклята ѝ беше от сияещ бродат, който менеше цветовете си според осветлението в залата. Флана беше вдовица на Асровак Микосеваар, загиналия от сабята на Дориан Хоукмун още при първата битка за Камарг знатен гранбретански велможа. Флана не пророни нито една сълза за смъртта на московския ренегат, основателя на Ордена на Лешояда, покорител на половин Европа, станал прочут със своя зловещ девиз „Смърт вместо живот“. Нито пък хранеше никакви лоши чувства към неговия убиец. В края на краищата Асровак бе нейният дванадесети съпруг и тя бе намерила негов достоен заместник в леглото много преди знатният предводител на Лешоядите да потегли за Камарг. След смъртта му бе сменила още няколко любовници и споменът ѝ за Асровак Микосеваар бе точно толкова мъгляв, колкото и за всички останали нейни бивши съпрузи, защото Флана бе толкова заета със своята персона, че трудно откриваше никакви съществени разлики в околните.

В интерес на истината, нерядко се случваше самата тя да организира премахването на някой станал ѝ досаден съпруг или любовник. И все пак, благодарение на вродения си инстинкт, избягваше да постъпва така с онези, които притежаваха известна власт или положение. Това съвсем не означаваше, че Флана бе неспособна да изпитва любов, защото тя умееше да обича страстно и всеотдайно, само че не беше в състояние да поддържа това чувство продължително. Малцината, които я познаваха

добре, имаха навика да я оприличават на някое потайно животно – котка или паяк, – въпреки че със своята грациозност и ослепителна красота тя не приличаше на нито едно от тях. Не бяха малко онези, които таяха към нея омраза или замисляха отмъщение било заради отвлечен съпруг, било заради отровен брат, и сигурно биха привели плановете си в действие, ако графинята на Канбъри не беше първа братовчедка на самия крал-император Хуон, безсмъртния монарх, който обитаваше утробоподобния тронен глобус в безмерно голямата зала на двореца. Уважаваха я и се бояха от нея, защото Флана беше единственият жив роднина на краля и някои членове на двора си даваха сметка, че ако нещо се случи с Хуон, тя неминуемо ще стане кралица-императрица и като такава би могла да служи на техните интереси.

Флана живееше в пълно неведение за всички замисли и машинатии, а и да научеше за тях, едва ли щеше да прояви какъвто и да било интерес, защото единственото, което занимаваше мислите ѝ, бе възможността по един или друг начин да си доставя най-разнообразни удоволствия, за да прогони загнездилата се в душата ѝ вечна меланхолия. Мъжете лесно се запленяваха от странното ѝ поведение, търсеха благосклонността ѝ и се опитваха да свалят маската ѝ, за да прозрат какво се крие зад нея, но виждаха само едно красиво, замечтано и загадъчно лице с румени бузи и тъмни златисти очи, лице, което криеше същината ѝ много по-умело от позлатената маска.

Музиката постепенно стихна и гостите се раздвижиха, завъртяха своите разноцветни одежди и взеха да си кимат с маски. Повечето от присъстващите дами се стекоха и наобиколиха пристигналите наскоро от Европа войни, които се бяха покрили със слава през последните сражения. Графинята също стана, но не се отправи към тях. Някои от шлемовете ѝ бяха смъртно познати – зърна маската на Мелиадус от Вълчия орден, за когото бе омъжена преди повече от пет години и който малко след това се бе развел с нея (нещо, което Флана почти бе пропуснала да забележи). Близко до него се виждаше Шенегар Трот, приседнал на няколко меки възглавнички и обслужван от цял рояк голи робини, с неговата неизменна маска – пародия на собственото му лице. Там някъде се мярна и маската на Пра Флен, лаксдехския дук, които беше едва осемнадесетгодишен, а вече бе покорил десетина големи градове. Шлемът му изобразяваше драконова паст. Някои от останалите също и бяха познати и постепенно Флана осъзна, че в залата е събран цветът на гранбретанското войнство, пристигнал тук, за да отпразнува окончателната победа и да се порадва на почестите, с които предстоеше да го обсипе самият

император. Всички се смееха гръмогласно, пъчеха гордо гърди – с изключение на нейния бивш съпруг Мелиадус, който очевидно избягваше шумната компания, а вместо това оживено разговаряше за нещо със зет си Тарагорм, Господар в двореца на Времето, и с барон Калан, Гранд констебъл на Ордена на Змията и главен учен при двора на императора. Флана се намръщи озадачено зад маската си – спомни си, че Мелиадус и Тарагорм никак не се погаждаха...

ПЕТА ГЛАВА ТАРАГОРМ

– Как сте със здравето, зетко? – попита Мелиадус с престорена сърдечност.

– Добре – отвърна мъжът, взел сестра му за своя жена. Питаше се какво бе накарало Мелиадус да проявява подобна вежливост, след като на всички бе известна неговата ревност към единствения съперник за чувствата на сестра му. Масивната маска се повдигна високомерно. Беше направена от тежък метален корпус на настолен часовник, гравирани и обшит с мед, с множество инкрустирани перли и продълговата кутия, в която се полюшваше медно махало, чийто долен край достигаше широките гърди на Тарагорм. Кутията бе споена от някакъв прозрачен материал, наподобяващ стъкло, но с бледосинкав оттенък, през който се виждаше непрестанно полюшващото се златно махало. С помощта на сложна система от механизми часовникът бе закрепен на плещите на Тарагорм по такъв начин, че да се нагажда и балансира при всяко негово движение. Часовникът отброяваше с мелодичен звън половинките и четвъртинките, а точно по обед и в полунощ изпълняваше първите осем такта от Шеневеновите „Преходни антипатии“.

– А как са вашите любими часовници? – продължи със същия прекалено любезен тон барон Мелиадус. – Все така весело си тиктакат, нали?

Измина близо минута преди Тарагорм да осъзнае, че неговият шулей в действителност прави опит да се пошегува, и реши да си спести отговора.

Калан избра този момент, за да се намеси в разговора:

– Милорд Тарагорм, подочух, че сте експериментирали с някаква машина, която можела да пътува във времето. По някаква случайност аз също провеждам опити в тази насока – с един инструмент...

– Тъкмо възнамерявах да ви попитам за тези експерименти, любезни зетко – вметна Мелиадус. – Напредвате ли в тях?

– В известен смисъл.

– Успяхте ли да се прехвърлите във времето?

– Лично аз не.

– Моят инструмент – продължаваше да разказва барон Калан – е в състояние да прехвърля на огромни разстояния и с невероятна скорост цели кораби. Сега вече бихме могли да завладеем която и да било страна от земното кълбо, независимо колко далеч от нас се намира...

– А кога според вас ще е възможно – продължи Мелиадус, като се приближи до Тарагорм, – да бъде прехвърлен човек в миналото или бъдещето?

Барон Калан сви ядосано рамене и им обърна гръб.

– Май ще е най-добре да се връщам в лабораторията – промърмори той. – Кралят-император ми заръча колкото се може по-скоро да завърша моята работа. Приятен ден, господа.

– Всичко хубаво – отвърна отсъстващо Мелиадус. – А сега, мили зетко, ще бъдете ли така добър да ми разкажете по-подробно за вашите експерименти? Дори и да ми покажете едно-друго, ако е възможно.

– Бих могъл – отвърна злобно Тарагорм, – само че моята работа е секретна. Нямам право да ви допусна в Двореца на времето без личното разрешение на крал Хуон. Първо се сдобийте с него.

– Нима е необходимо подобно разрешение за мен?

– Никой не е толкова велик, че да взема решения през главата на краля-император.

– Но въпросът е от изключителна важност, зетко – отчаяно продължи да настоява Мелиадус. – Нима не знаете, че нашите най-злостни врагове успяха да се измъкнат и вероятно се намират в друго измерение на Земята? Каква по-голяма заплаха за сигурността на Гранбретан?

– Говорите за шепата нехранимайковци, които пропуснахте да смачкате в Камарг?

– Бяхме на крачка от победата, но те се спасиха от нашата справедлива мъст с помощта на някакъв магьоснически трик. Никой не е дръзвал да ме обвинява за...

– А вие самият нима не се обвинявате?

– Нито аз, нито който и да било. Искам само веднъж завинаги да приключа с този въпрос. И да спася империята от нейните закleti врагове. Какво лошо има в това?

– До ушите ми достигна слухът, че интересът, който влагате, е по-

скоро личен, отколкото обществен и дори, че сте направили някои глупави компромиси, само за да осъществите амбицията си и да отмъстите на обитателите на Камарг.

– Слухове и нищо повече, зетко – възрази Мелиадус, който с мъка съдържаше гнева си. – Истината е, че съм обезпокоен единствено за безопасността на крал Хуон.

– В такъв случай разкажете за своето безпокойство на краля и той сигурно ще ви позволи да посетите Двореца на времето. – При тези думи Тарагорм се обърна рязко и тъй като часовникът започна да отброява кръгъл час, по-нататъшният разговор стана невъзможен. Мелиадус понечи да го последва, после се отказа и потъна сред тълпата, кипящ от негодувание.

Заобиколена от млади кавалери, опитващи се да привлекат вниманието ѝ, графиня Флана Микосеваар не откъсваше поглед от крачещия към изхода барон Мелиадус.

Ако се съдеше по нервната походка, баронът очевидно не беше в добро разположение на духа. След тази мисъл графинята изгуби внезапния си интерес към барона и се заслуша в комплиментите на многобройните си почитатели, сякаш се наслаждаваше на добре позната, но любима музикална пиеса.

Междувременно Тарагорм вече разговаряше с Шенегар Трот.

– Утре сутринта трябва да се представя на краля-император – обърна се Трот към Господаря на Двореца на времето. – Ще ми поръчат някаква задача, която, предполагам, е тайна, известна само на императора. Няма почивка за нас, а, милорд Тарагорм? – Така е, граф Шенегар, суката едва ли ще има възможност да ни довърши.

ШЕСТА ГЛАВА АУДИЕНЦИЯТА

На следващия ден Мелиадус чакаше нетърпеливо пред тронната зала на краля-император. Още от вечерта бе помолил за аудиенция и в отговор го бяха предупредили да застане пред портите точно в единадесет часа. Наближаваше дванадесет, а тежките врати си оставаха затворени. Двете крила на портите, обсипани с безброй скъпоценни камъни, подредени в най-различни изображения от древността, се губеха някъде в мрака под високия покрив. Охраняваше ги отряд от петдесет гвардейци с маски на богомолки, които стояха съвсем неподвижно, с готови за

стрелба огнемети. Мелиадус се разхождаше напред-назад пред тях, спираше и надзърташе в блестящите коридори на императорския дворец.

Баронът полагаше неимоверни усилия, за да съдържа негодуванието си, задето кралят-император не го беше приел веднага. Та нали, в края на краищата, той бе не друг, а Главнокомандувачият на Европа? Под неговото вещо ръководство армията на Гранбретан бе завладяла целия континент. С помощта на същата тази армия Мелиадус бе прибавил към царството на Тъмната империя обширни територии от Средния изток. Защо тогава кралят-император го унижаваше по такъв начин? Баронът подозираше, че срещу него има заговор. Доколкото бе подразбрал от разговорите с Тарагорм и останалите, неговите приближени смятаха, че е изгубил здрава почва под краката си. Бяха глупаци, щом не осъзнаваха заплахата, която представляваха Хоукмун, граф Медни и Хюлам д'Аверк. Достатъчен бе фактът, че се измъкнаха от заслуженото наказание, за да се надигнат бунтове и вълнения, които неминуемо щяха да забавят темповете на настъплението. Възможно ли бе този път кралят да повярва на противниците на Мелиадус? Не, кралят-император бе мъдър и справедлив. А ако не беше такъв, значи не заслужаваше да управлява...

Мелиадус ужасен прогони последната мисъл.

Най-накрая тежките, обсипани със скъпоценни камъни порти се отместиха встрани достатъчно, за да премине през процепа един човек – и тясното пространство бе запречено от нечие тлъсто тяло.

– Шенегар Трот! – възкликна Мелиадус. – Значи заради теб чаках толкова дълго!

Сребърната маска на Трот блесна в светлината на коридора.

– Искрени извинения, барон Мелиадус. Искрени извинения. Трябваше да обсъдим някои важни въпроси. Но сега вече приключих. Чака ме мисия, скъпи ми бароне – изключително важна мисия! Каква мисия само, ха-ха-ха!

И още преди баронът да попита за същината на споменатата мисия, Трот го заобиколи и се изгуби от погледа му.

Във вътрешността на тронната зала пропя нечий мелодичен юношески глас – гласът на самия крал-император.

– Вече може да влезете, барон Мелиадус. Гвардейците с маски на богомолки разтвориха редицата и го пропуснаха да мине.

Баронът пристъпи в огромната зала, озарена от ослепителни светлини, в която висяха знамената на петстотинте знатни гранбретански фамилии. Макар да не влизаше за пръв път, Мелиадус се огледа смяяно.

Стените бяха изпъстрени с безброй галерии, подредени една над друга до самия таван на залата. Доспехите на гвардейците от Ордена на Богомолката лъщяха в черно, зелено и златно и докато крачеше сред тях, баронът зърна в далечината искрящата точица на тронния глобус на краля-император на фона на пурпурно-зелените стени.

Баронът вървя близо двадесет минути с бавна крачка, преди да доближи глобуса, и отново спря смаяно. Глобусът бе изпълнен с млечноватобяла течност, сред която просветваха синкавочервени линии, напомнящи на кръвоносни съдове. Вътре в течността се полюшваше самият крал-император Хуон – сбръчкано ембрионоподобно същество, надарено с безсмъртие, единственото живо нещо в което бяха черните, блестящи, проникателни, зловни очи.

– Барон Мелиадус – разнесе се отново звънливото гласче, изтръгнато от гърлото на красив юноша, за да материализира мислите на краля.

– Ваше величество – промърмори Мелиадус. – Моите почитания, задето ми бе оказана честта да бъда приет.

– И каква е причината да молите за тази аудиенция, бароне? – Тонът беше насмешлив и леко нетърпелив. – Може би жадувате да чуете от нас похвала заради положените от вас усилия в Европа?

– Единствено важен е резултатът, сир. Исках да ви предупредя за една опасност, надвиснала над Европа...

– Какво? Не сте ли завладели континента изцяло?

– Знаете, че е ваш до последното късче земя, велики императоре – от единия бряг до другия, до самите граници на Московия и дори отвъд тях. На пръсти се броят онези, които все още не сме превърнали в безропотни роби. Но аз говорех за другите, които се измъкнаха...

– Хоукмун и неговите приятели?

– Същите, всемогъщи кралю-императоре.

– Нали бяха прогонени? Вече не представляват заплаха.

– Те са заплаха за нас, докато дишат, благородни сир, защото бягството им дарява останалите с надежда, а именно надеждата е нещото, което най-ожесточено трябва да преследваме у всички, ако не искаме да си имаме неприятности.

– И друг път сте се справяли с бунтове и въстания. Имате необходимия опит. Ала ние се опасяваме, барон Мелиадус, че може би сте загърбили интересите на вашия крал-император, заради личните си интереси...

– Моите лични интереси са вашите интереси, велики кралю-императоре, а вашите интереси са мои лични интереси – тези две понятия са

неразделими. Не съм ли най-верният ви служител?

– Може би така вярвате, барон Мелиадус, може би живеете с подобни убеждения...

– Какво искате да кажете, всемогъщи кралю?

– Имаме предвид маниакалната ви обсебеност що се отнася до онзи германец Хоукмун и шепата негодяхи от неговото обкръжение. Те нямат нищо общо с нашите интереси. Те няма да се завърнат, а дори и да посмеят да го сторят – ние ще ги смажем. Опасяваме се обаче, че сте движени единствено от желанието за мъст и че сте превъплътители тази жажда за мъст във вярата, че Тъмната империя е под заплахата именно от обектите на това ваше болезнено желание.

– Не! Не, всевиждащи принце! Кълна се, не е така!

– Оставете ги там, където са, барон Мелиадус. И се занимавайте с тях само ако дръзнат да припарят отново.

– Велики кралю, те са потенциална заплаха за империята. Съществуват и други сили, които ги подкрепят – инак как щяха да се сдобият с машината, която ги изтръгна в последния миг от нашата желязна хватка? В момента не разполагам с достатъчно доказателства за това твърдение, но ако ми позволите да работя съвместно с Тарагорм и да използвам познанията му, за да открия местонахождението на Хоукмун и неговите съратници – тогава ще ви представя наистина неопровержими доказателства!

– Съмняваме се, Мелиадус, съмняваме се. – Този път в мелодичния глас се прокрадна мрачна нотка. – Но ако тези занимания не попречат на задълженията, с които възнамеряваме да ви натоварим, можете да посетите двореца на Тарагорм и да потърсите съдействието му за залавянето на вашите врагове...

– Нашите врагове, всевиждащи принце...

– Ще видим, бароне, ще видим.

– Благодаря ви за оказаното ми доверие, ваше величество. Обещавам, че...

– Аудиенцията не е приключила, барон Мелиадус, защото все още не сме разговаряли за задълженията, които споменахме преди малко.

– За мен ще е чест да ги изпълня, благородни сир.

– Вие пръв отворихте дума, че сигурността ни била заплашена от Камарг. Ние пък вярваме, че опасността иде от съвсем друга посока. За да бъдем по-точни, смятаме, че от изток може да се появи нов враг, почти толкова могъщ, колкото и самата Тъмна империя. Нищо чудно да съществува някаква връзка между тази нова заплаха и споменатия от вас

Хоукмун, а пък на всичко отгоре ни предстои да посрещнем пратеници на този нов съюз в нашия двор...

– Щом е така, велики кралю...

– Оставете ни да продължим, барон Мелиадус!

– Простете, благородни сър.

– Снощи пред вратите на Лондра са се появили двама странници, които заявили, че са емисари от империята на Азиакомуниста. Пристигнали са по загадъчен начин – което идва да покаже, че разполагат с непознати за нас средства за придвижване, тъй като са съобщили, че били напуснали своята столица само преди два часа. По наше мнение тези емисари са дошли тук със същата цел, с каквато наши пратеници биха посетили някоя интересуваша ни страна – с други думи, за да шпионират. Ние също трябва да се възползваме от случая и да разучим размерите на тяхната сила, защото нищо чудно в най-скоро време да влезем във война. Безсъмнено на скорошните ни успехи в Близкия и Средния изток са предизвикали безпокойствието им. Трябва да научим колкото се може повече за тях и освен това да им внушим, че не им мислим злото, и да получим разрешение да изпратим свои емисари в тяхната страна. Успеем ли, бихме желали, барон Мелиадус, вие да сте един от тези емисари, тъй като разполагате с огромен опит в дипломатическите въпроси, с какъвто не би могъл да се похвали нито един от останалите ни поданици.

– Наистина тревожни новини, велики императоре.

– Така е, но сега е моментът да се възползваме от събитията. Вие ще бъдете техен водач. Отнасяйте се към тях с всички почести, опитайте се да ги предразположите, накарайте ги да разкажат повече за тяхната сила, за териториите, които владеят, за числеността на армията им, за възможностите на оръжията им и средствата за транспорт. Това посещение, барон Мелиадус, е свързано с много по-изразена потенциална заплаха от онази, която би могъл да представлява изчезналият замък на граф Медни.

– Може би сте прав, благородни сир...

– Не може би, а наистина, барон Мелиадус! – От устата на императора се подаде дълъг, сбръчкан език. – Това ще бъде вашата най-важна задача. Само ако намерите свободно време, можете да се посветите на съмнителното желание за мъст срещу Дориан Хоукмун и останалите.

– Но, всемогъщи кралю...

– Спазвайте стриктно инструкциите ни, Мелиадус. Не ни разочаровайте.

Този път в тона се долови открита заплаха. Върхът на езика докосна перлата, която плуваше близо до главата на краля-император, и глобусът изгуби доскорошната си прозрачност, превръщайки се в монолитна черна сфера.

СЕДМА ГЛАВА ЕМИСАРИТЕ

Барон Мелиадус все не можеше да се отърве от чувството, че е изгубил доверието на своя крал-император и че крал Хуон нарочно го отрупва със задължения, само за да не му позволи да се захване сериозно с издирването на изчезналия замък и неговите обитатели. От друга страна, задачата, с която го бе натоварил кралят, изглеждаше достатъчно убедителна, при това бе свързана с примамливата възможност някой ден да се окичи не само с титлата Първи рицар на Европа, но и Покорител на Азиакомуниста. Ала нищо, дори завладяването на Азиакомуниста, не можеше да се сравни с желанието на барон Мелиадус да открие Медния замък, защото баронът бе дълбоко уверен, че замъкът представлява реална заплаха за Тъмната империя, докато неговият монарх не разполагаше с подобни доказателства, що се отнасяше до Азиакомуниста.

Облечен в бляскави одежди и нахлузил най-хубавата си маска, Мелиадус крачеше из безкрайните коридори на двореца към мястото, където предния ден бе срещнал своя зет Тарагорм. В залата се подготвяше поредният тържествен прием – този път за почетните гости, дошли от изток.

С назначаването на Мелиадус за пряк заместник на краля-император, Хуон го бе удостоил с особена чест, каквато заслужаваха малцина, но дори тази мисъл не беше в състояние да укроти жаждата за мъст, която кипеше в душата на барона.

Барон Мелиадус влезе в залата под звуците на фанфарите, които ечаха едновременно от няколко галерии. Тук бяха събрани всички знатни благородници на Гранбретан и гледката на това разноцветно множество беше повече от ослепителна. Емисарите от Азиакомуниста все още не бяха влезли. Барон Мелиадус доближи подиума, върху който бяха поставени три златни трона, изкачи стъпалата и се настани на средния трон. Като развълнувано море се приведоха пред него присъстващите велможи и в залата се възцари мълчание. Самият Мелиадус все още не се беше срещал с емисарите. До този момент ги придружаваше само

капитан Виел Фонг от Ордена на Богомолката.

Мелиадус огледа залата и забеляза сред присъстващите Тарагорм, Флана, графинята на Канбъри, Адаз Проми и Мигел Холст, Джарак Нанкенсеен и Бренал Фарну. За миг му се стори, че нещо не е наред. Сетне осъзна, че сред първите рицари на кралството липсва Шенегар Трот. Припомни си, че дебелият граф бе споменал за някаква мисия. А защо не го бяха информирали за целта на тази експедиция? Нима съвсем бе изгубил доверието на краля-император? Все още под впечатлението на тези объркани мисли, Мелиадус завъртя глава при звука на фанфарите и в същото време вратата на залата се разтвори и на прага застанаха две чудновато облечени фигури.

Мелиадус се надигна, за да ги посрещне, напълно изумен от вида им, в който си даваха среща едновременно варварското и гротескното – на ръст новодошлите надхвърляха два метра и крачеха с вдървените движения на автоматони. Наистина ли бяха хора? – зачуди се той. До този момент не беше изпитвал подобни съмнения. Или може би виждаше някакви чудовищни създания от Трагичното хилядолетие? Означаваше ли това, че народът на Азиакомуниста въобще не принадлежи към човешкия род?

Влезлите, също като гранбретанците, бяха прикрили лицата си с маски (той предположи, че странните конструкции, които се крепяха на раменете им, са именно маски), така че по нищо не можеше да се определи дали лицата им имат човешки вид. Отличаваха се с исполински ръст, масивни закръглени тела, покрити с кожени доспехи, оцветени в синьо, зелено, жълто и червено и изрисувани с най-различни зловещи образи – блеснали оголени зъби и заплашително ококорени очи. От раменете им чак до земята се спускаха плътни, кожени наметала, също украсени с рисунки на човешки органи и крайници, които напомняха на Мелиадус за цветните скици, които веднъж бе видял в един медицински учебник.

Глашатаят възвести появата им:

– Господарят Коминсар Коу Шаланг Гат, наследствен представител на президент-императора на Азиакомуниста Чонг Манг Шен и новоизбран принц на Ордата на слънцето.

Първият от двамата емисари пристъпи напред и отметна коженото наметало, разкривайки рамене, които бяха широки поне метър. Ръкавите на ризата му бяха съшити от пухкава пъстроцветна коприна, а в дясната си ръка държеше обсипан със скъпоценни камъни жезъл от злато, който, ако се съдеше по предпазливостта, с която го придържаше, би могъл да

е самият Рунически жезъл.

– И Господарят Коминсар Оркай Хеонг Фуун, наследствен представител на президент-императора на Азиакомуниста Чонг Манг Шен и новоизбран принц на Ордата на слънцето.

Сега пристъпи и вторият мъж (ако въобще беше мъж), издокаран по същия начин, но без жезъл.

– Приветствувам почитаемите емисари на президент-императора Чонг Манг Шен и нека да знаят, че ще бъдат добре дошли навсякъде из Гранбретан. – Мелиадус разпери широко ръце.

Мъжът с жезъла застана пред подиума и заговори със странен акцент, сякаш езика на Гранбретан, а и на цяла Европа и на Близкия изток му бяха чужди.

– Искрени благодарности за добросърдечния прием и бихме желали да узнаем кой е всемогъщият рицар, който ни посреща.

– Аз съм барон Мелиадус фон Кройден, Гранд констебъл на Ордена на Вълка, Върховен военачалник на Европа, представител на безсмъртния крал-император Хуон Осемнадесети, сюзерен на Гранбретан, на Европа и на царствата от Средиземно море, Гранд констебъл на Ордена на Богомолката, Кормчия на съдбините, Творец на историята, Всемогъщия и всяващ страх всевиждащ принц. Поздравявам ви така, както би го сторил той, говоря ви от негово име и действам съобразно неговите желания, защото трябва да знаете, че за да запази своето безсмъртие, той не бива да напуска мистичния тронен глобус, който го съхранява и вътре в който е охраняван денем и нощем от Хилядницата. – Мелиадус специално наблегна на последната част, за да намекне на емисарите, че всякакъв опит за покушение срещу живота на краля-император предварително е обречен на неуспех. След това посочи разположените от двете страни тронове. – Моля, седнете и се забавлявайте.

Двете причудливи същества изкачиха стъпалата на подиума и не без известни затруднения се настаниха в златните кресла. Пиршество не се предвиждаше, тъй като хората от Гранбретан гледаха на храненето като на дейност интимна, доколкото беше свързана със сваляне на маската и най-вече е ужаса от показването на своето собствено лице. Само три пъти в годината те си позволяваха да захвърлят маските и одеждите и да се смесят зад дебелия стени на тронната зала, където, под алчния поглед на крал Хуон, се отдаваха на продължаваща цяла седмица оргия или вземаха участие в отвратителни кървави церемонии, за които съществуваха наименования единствено в езиците на техните собствени ордени и за които никога не се говореше открито.

Барон Мелиадус плесна с ръце, давайки знак за начало на веселбата. Придворните се дръпнаха настрана като завеси и заеха места на срещуположните краища на залата, а в средата дотичаха гимнастици, акробати и клоуни, които заиграха под акомпанимента на завладяваща музика, бликаща от галериите. След миг пред очите им се вдигна пирамида от човешки тела, люшна се и се сринна, за да се превърне в друга сложна фигура, клоуните се кълчеха и си прилагаха онези опасни номера, които се очакваха от тях, докато акробати и гимнастици се премятаха с главо-замайваща скорост, крачеха по тънки, опънати високо из залата жици, или изпълняваха рисковани трикове на увисналия под тавана трапец.

Флана от Канбъри не следеше задъхано гимнастиците, нито пък бе заинтригувана от номерата на клоуните. Вместо това тя обърна своята красива жеравова маска към емисарите и се зае да ги оглежда с обичайното си за подобни случаи любопитство, замислена върху възможността да се запознае с тях по-отблизо, тъй като новодошлите вероятно криеха в себе си странни и чудати различия, особено ако – както самата тя позираше – телата им се отличаваха от тези на хората.

Мелиадус, който все още не можеше да се освободи от чувството, че е подценен от своя крал и вероятно е станал жертва на заговор, замислен от най-близките му приятели, полагаше върховни усилия, за да се държи любезно. Баронът бе известен с умението си да се харесва и да прави благоприятно впечатление благодарение на гордата си осанка, остроумието и мъжествения си вид, но точно тази вечер всички тези качества сякаш се бяха наговорили да му изневерят.

– Харесва ли ви веселбата, почитаеми велможи от Азиакомуниста? – попита той, но в отговор получи само леко кимване. – Не са ли забавни тези клоуни? – Този път само леко мръдване с ръка от страна на Коу Шаланг Гат, същия, който носеше златния жезъл. Или пък: – Колко интересно! Тези жонгльори закупихме в Италия, а гимнастиците навремето са принадлежали на краковския княз – сигурно в двора на вашия император имате не по-малко умели майстори на забавата... – При тези думи вторият емисар, Оркай Хеонг Фуун, размърда сякаш с досада едрото си тяло на трона. В резултат от тези неумели опити нетърпението и досадата на барона растяха и го караха да си мисли, че тези грозновати същества, кой знае защо, си въобразяват, че стоят много по-високо от него, или пък се измъчват от непреодолима скука. С други думи, беше му не само трудно, но почти невъзможно да продължава този странен разговор, затрудняван допълнително и от шумната гръмогласна музика.

След известно време той отново плесна с ръце.

– Достатъчно. Вървете си. Време е за по-екзотични забавления. – И той се намести удобно на трона, а в залата се появиха еротичните акробати и се заеха да изпълняват различни номера, които се радваха на особена популярност сред поквареното благородничество на Тъмната империя. Баронът избухна в смях, разпознал някои от участниците, и ги посочи на своите почетни гости.

– Ето онзи навремето е бил принц на Маджария, а двете девойки до него – близначките – са сестри на турския султан. Русокосата плених лично, а дорестият жребец е от България. Много от тях съм обучавал лично... – Но докато перверзните забавления действаха успокояващо върху мислите на барон Мелиадус фон Кройден, емисарите на президент-императора Чонг Манг Щен седяха все така неподвижно и мълчаливо.

Ето че и тази забава приключи и участниците се оттеглиха (съвсем очевидно за облекчение на емисарите). Освежен и ободрен, барон Мелиадус вече се питаше дали тези същества са от плът и кръв. Дошло бе време да възвести началото на бала.

– А сега, господа, – рече той и се надигна, – последвайте ме из залата, за да ви представя на всички, които се събраха в чест на вашето пристигане.

Двамата емисари го последваха с вдървени движения, извисявайки глави дори над най-високите посетители.

– Ще танцувате ли? – попита ги баронът.

– Съжалявам, ние не танцуваме – отвърна глухо Коу Шаланг Гат и тъй като според етикета първи трябваше да започнат танците гостите, никой не посмя да танцува. Мелиадус кипеше от гняв. Какво очакваше от него крал Хуон? Как да се разбере с тези два автомата?

– Нямате ли танци в Азиакомуниста? – понита той с треперещ от яд глас.

– Не и такива, каквито сте свикнали да изпълнявате тук, предполагам – отвърна Оркай Хеонг Фуун и въпреки че гласът му прозвуча безстрастно, барон Мелиадус имаше усещането, че подобни занимания са под достойнството на благородниците в Азиакомуниста. С всеки изминат миг ставаше все по трудно да се държи любезно с надутите странници. Мелиадус не беше навикнал да съдържа чувствата си, когато общува с чужденци, и тайно си обеща да се позабавлява с тези двамата веднага щом бъде удостоен с честта да поведе армия, с която да завладее Далечния изток.

Барон Мелиадус спря пред Адаз Проми, който се поклони на

двамата гости.

– Позволете да ви представя един от нашите най-изтъкнати военачалници, граф Адаз Проми, Гранд констебъл на Ордена на хрътката, Принц на Пари и Защитник на Мюншен, Главнокомандващ Десетата хилядница. – Гравираната кучешка маска кимна.

– Граф Адаз предвождаше армията, с чиято помощ завладяхме Европа само за две, вместо за двадесет години – обясняваше Мелиадус. – Неговите Хрътки са непобедими.

– Баронът ме ласкае – рече Адаз Проми. – Уверен съм, господа, че в Азиакомуниста разполагате със също толкова могъщи легиони.

– Не зная, може и така да е – отвърна Коу Шаланг Гат. – От това, което чух, армията ви трябва да е свирепа като драконови кучета.

– Драконови кучета ли? Че какво е това? – попита Мелиадус, припомнил си задачата, възложена му от крал Хуон.

– Нямате ли драконови кучета в Гранбретан?

– Може би са ни известни под друго название. Не бихте ли ги описали?

Коу Шаланг Гат направи движение с жезъла.

– Те са приблизително два пъти човешки ръст – по нашите представи – и имат поне седемдесет остри като бръснач зъби. Целите са покрити с косми и имат лапи като котките. Използваме ги при лова на едни влечуги, които опитомяваме и тренираме за война.

– Разбирам – промърмори Мелиадус и си помисли, че подобни зверове ще наложат известна промяна в тактиката. – И с колко драконови кучета разполагате?

– Стигат ни – рече вторият гост.

Продължиха нататък, запознавайки се с присъстващите, всеки от които също като Адаз Проми бе подготвил по един въпрос, за да предостави на барона възможност да измъква допълнителна информация от емисарите. Постепенно стана ясно, че странниците са готови да опишат най-общо мощта на своята армия и оръжия, но и са достатъчно предпазливи, за да избягват всякакви подпитвания за числеността на тази армия и силата на оръжията. Мелиадус вече си даваше сметка, че само една вечер едва ли ще е достатъчна, за да се сдобие с нужните сведения, ако въобще му се удаде подобна възможност.

– Науката при вас е доста напреднала – рече той, докато крачеха из навалицата. – Във всеки случай е по – напреднала от нашата.

– Може би – отвърна Оркай Хеонг Фуун. – Но аз не зная почти нищо за вашата наука. Интересно ще бъде да сравним достиженията си.

– Вярно, така е – съгласи се Мелиадус. – Чух например, че вашите летящи машини ви докарали от няколко хиляди километра за съвсем кратко време.

– Това не бяха летящи машини – рече Оркай Хеонг Фуун.

– Така ли? А какво?

– Наричаме го Земна колесница – движи се под земята...

– От какво се задвижва? И с какво пробива земните пластове?

– Ние не сме учени – намеси се Коу Шаланг Гат. – Честно казано, не разбираме много от машини. Оставяме за тях да се грижи простолюдието.

Барон Мелиадус отново се почувства оскърбен, но трябваше да спре, за да представи новодошлите на графиня Флана Микосеваар. Той произнесе името ѝ, а графинята се поклони.

– Колко сте високи – промърмори дрезгаво тя. – Да, ужасно високи. – Баронът понечи да продължи, смутен от странното поведение на графинята, макар да бе очаквал подобна реакция. Но Флана протегна ръка и докосна рамото на Оркай Хеонг Фуун. – И колко са широки плещите ви. – продължи тя. Емисарят не отговори, замръзнал неподвижно. Дали не го беше обидила? – зачуди се Мелиадус. И да е така, щеше да се зарадва. Не очакваше емисарите да се оплачат, тъй като очевидно беше във взаимен интерес поне за момента да поддържат привидно приятелски отношения. – Мога ли да направя нещо за вас? – продължи Флана и направи неразгадаем жест с ръка.

– Благодаря ви, нищо за момента – отвърна мъжът и продължи напред.

Флана изпроводи странниците с изумен поглед. Никога досега не бяха ѝ отказвали и тя се чувстваше заинтригувана. Дълбоко в себе си реши да направи нов подобен опит при първа възможност. Странни бяха тези мълчаливи посланици, крачещи вдървено из тълпата. Приличаха ѝ на хора от метал. Възможно ли бе нещо да пробуди в тях човешки чувства?

Огромните маски от разноцветна кожа се полюшваха над тълпата, докато Мелиадус ги представяше на Джарак Нанкенсеен и неговата дама, дукеса Фалмолива Нанкенсеен, която на млади години бе участвала в не едно сражение редом със съпруга си.

А когато обиколката приключи, барон Мелиадус се завърна на своя златен трон, замислен за загадъчното изчезване на своя съперник Шенегар Трот и не по-малко загадъчното мълчание на крал Хуон относно причината за това изчезване. Жадуваше час по-скоро да се освободи от

досадните задължения и да изтича в лабораторията на Тарагорм, за да провери доколко е напреднал с експериментите си Господарят на Двореца на времето и дали съществува поне малка надежда да се установи местонахождението във времето и пространството на омразния Меден замък.

ОСМА ГЛАВА МЕЛИАДУС В ДВОРЕЦА НА ВРЕМЕТО

Съвсем рано на следващата сутрин, след една неприятна нощ, през която баронът не бе успял нито да заспи, нито да разсее досадата си чрез забавления, той се отправи към Двореца на времето.

В Лондра имаше само няколко открити улици. Всички къщи, дворци, складове и казарми бяха свързани чрез покрити тунели, които, най-вече в богатата част на града, блестяха в ярки цветове, тъй като стени те бяха от емайлирано стъкло, а в по-бедните квартали от тъмен лъскав гранит. Дванадесет голи робини с татуирани тела пренесоха с носилка Мелиадус през тези закрити улици (Мелиадус взимаше за робини само млади момичета). Имаше намерение да посети Тарагорм още преди досадните посетители от Азиакомуниста да се пробудят. Не беше изключено тъкмо тяхната държава да помага на Хоукмун и неговите приятели, но засега той не разполагаше с подобни доказателства. Ако обаче се изпълнеха надежди, те, които възлагаше на Тарагорм, не беше изключено не само да представи подобни доказателства на крал Хуон, но и да се отърве веднъж завинаги от задължението да любезничи пред емисарите.

Тунелът постепенно се разшири и се изпълни със странни шумове – приглушен тътен и отмерени механични потраквания. Мелиадус разпозна часовниците на Тарагорм.

Когато влезе в Двореца на времето, шумът стана оглушителен. Поне няколко хиляди огромни махала се полюшваха, следвайки своя ритъм, чуваше се стържене на масивни зъбни колела и свистене на пружини, резки удари на метални чукове в камбанки, гонгове и цимбали, цвърчене на механични птички и ропот на машинни гласове. Шумът бе неописуем и непоносим, дворецът не само бе приютил поне няколко хиляди часовника с най-различна големина и форма, той самият бе един гигантски часовник, главен регулатор на останалите, и над всички звуци се носеше бавният, разтърсващ тътнеж на маховика и шумното свистене

на чудовищното махало, което пореше въздуха в Залата на махалото, същата, в която Тарагорм извършваше своите експерименти. Най-сетне носилката на Мелиадус спря пред бронзовите врати, които мигом бяха запрещени от неколцина механични часовои, а над металическият трясък се извиси един също така механичен глас:

– Кой нарушава покоя на Господаря Тарагорм в Двореца на времето?

– Барон Мелиадус, неговият шурей, с разрешение на краля-император – отвърна баронът, принуден да крещи с пълно гърло, за да бъде чул.

Още дълго останаха затворени вратите – много повече, отколкото баронът смяташе за необходимо, а сетне се разтвориха бавно, допускайки носилката вътре.

Ето че се озова в просторната приемна, покрита с гравирани метални плочи, и тук шумът бе направо невъобразим. Стените на залата ечаха от ритмични бумтежи, тиктакания, потропвания и металически звън и баронът беше готов да запуши ушите си, ако не му пречеше масивният вълчи шлем. Не се съмняваше, че остане ли още малко тук, ще оглушее.

Междувременно го поканиха да премине в следващата зала, облицована с меки гоблени (както и следваше да се очаква, с рисунки на най-различни времеизмервателни инструменти), но тук поне шумът бе доста по-приглушен. Робините внимателно положиха носилката, баронът дръпна завесите, изправи се и зачака появяването на своя зет.

И този път според него очакването продължи повече от необходимото, докато се появи домакинът, пристъпвайки през една двойна врата в отсрещния край на залата с неизменната подобна на часовник маска на главата.

– Подрали сте, любезни – рече Тарагорм. – Съжалявам, че ви накарах да чакате, но трябваше да свърша със закуската.

Мелиадус с раздражение си помисли, че Тарагорм би могъл да му спести поне тази подробност, и каза:

– Простете, зетко, но нямах търпение да се запозная с изследванията ви.

– Поласкан съм. Оттук, ако обичате.

Тарагорм се завъртя и хлътна във вратата, от която се бе появил. Мелиадус го последва.

Минаха през още няколко тесни зали, облицовани с гоблени, и спряха пред масивна метална врата. Тарагорм натисна тежката ръчка с цялото си тяло и във въздуха внезапно се разнесе пронизително

свистене, придружено от болезнено бавни и разтърсващи удари.

Мелиадус вдигна рефлексивно глава и в същия миг зърна огромно махало, което пореше въздуха над него – завършваше с петдесеттонова бронзова топка, оформена да наподобява блеснало слънце, която вдигаше такъв вятър, че всички тежки гоблени в стаята се люшкаха, а копринената пелерина на Мелиадус се развя като криле на птица. Махалото бе причина за вятъра, а огромният маховик, монтиран над него, пораждаше ритмичните разтърсващи пода удари. В другия край на просторната Зала на махалото бяха подредени най-разнообразни машини, рафтове с лабораторни прибори, инструменти от бронз, месинг и сребро, купища позлатена жица, планетарии, астралабии, висящи часовници, настолни часовници, ръчни часовници, слънчеви часовници – а край всичко това се въртяха безчислените роби, наемници и учени на Тарагорм, заловени и докарани тук от най-далечни земи, където много от тях бяха били прочути и уважавани.

Докато Мелиадус разглеждаше залата, в единия край блесна ярко-виолетово сияние, в другия се посипа градушка от искри, а някъде в дъното се изви алена струйка дим. Баронът втреничи поглед в някаква черна машина, която бавно се срина, вдигайки облак прах, а работещите край нея механизми се строполиха на пода и се овъглиха.

– Какво беше това? – разнесе се нечий глас наблизко. Мелиадус се извърна и откри, че Калан от Витал, Главен учен при краля-император, също е на посещение при Тарагорм.

– Експеримент с ускоряване на времето – обясни Тарагорм. – В състояние сме да задвижим процеса, но не и да го контролираме. Всички наши опити в тази насока до момента се провалят. Ето, вижте... – той посочи с ръка голяма овална машина от някаква жълтеникава стъклоподобна материя... – тази машина има противоположен ефект, но също не може да бъде контролирана. Човекът, когото виждате до нея – той сиря вниманието им на нещо, което Мелиадус отпърво бе взел за статуя, – беше замразен по този начин преди няколко седмици!

– А как стои въпросът с пътуването във времето? – попита Мелиадус.

– Малко по-нататък – продължи Тарагорм – виждате купчина сребърни кутии. Във всяка от тях има по един инструмент, който е в състояние да изпраща предмети с различна големина назад или напред във времето – все още не сме сигурни на какви разстояния. За съжаление живите същества не са в състояние да понесат подобно пътуване. Опитаме с няколко роби, а също и с животни, но резултатът бе

деформации, придружени от мъчителни болки.

– Трябваше да повярваме на Тозер – намеси се Калан. – Тогаво сигурно щяхме да открием тайната за пътуването във времето. Не биваше да му се подиграваме, но аз лично направо не можех да допусна, че този самохвалко наистина се е добрал до толкова важна тайна!

– Какво? За какво говорите? – попита Мелиадус, който не знаеше за случая с Тозер. – Тозер не беше ли драматург? Мислех, че е умрял! Какво знае той за пътешествията през времето?

– Наскоро се появи огнякъде, опитвайки се да си възвърне благосклонността на крал Хуон с вестта, че научил тайната за пътуването във времето от някакъв мъдрец на Запад – твърдеше, че ставало дума за способност на ума. А след това, барон Мелиадус, неочаквано изчезна!

– Вие... не направихте ли опит да го задържите?

– Никой не му вярваше – рече Тарагорм. – Вие щяхте ли да му повярвате?

– Поне щях да съм по-внимателен.

– Смятахме, че ще е в негов интерес да се завърне. Освен това не сме хора, които се хващат за сламката.

– Какво искате да кажете с това... зетко?

– Искам да кажа, че се интересуваме само от научния прогрес, а не търсим резултати, с които да осъществяваме някакви лични амбиции за мъст срещу Медния замък.

– Аз, зетко, съм войник – човек на действието. Не ми приляга да си играя с разни машинки или да се ровичкам в плесенянали книги. – След като удовлетвори накърнената си чест, баронът отново върна разговора към Тозер. – Та казвате, този драматург научил тайната от някакъв мъдрец, живеещ на запад?

– Поне така твърдеше – рече Калан. – Но според мен лъжеше. Хвалеше се, че това било способност на ума, ала аз не вярвам Тозер да овладее подобно умение. Все пак фактът си е факт – изчезна буквално пред очите ни.

– А защо аз не зная нищо за това? – понита разгневен Мелиадус.

– По онова време все още бяхте на континента – отвърна спокойно Тарагорм. – Освен това сметнахме, че случаят едва ли ще представлява интерес за един човек на действието като вас.

– Но подобно откритие би придало истински блясък на вашата работа – възрази Мелиадус. – Не изглеждате никак разочарован от пропуснатата възможност.

Тарагорм сви рамене.

– Какво можем да направим? Освен това, макар и бавно, се придвижваме напред... – В залата внезапно се разнесе трясък, последван от болезнен вик и стените се озариха от оранжево сияние – ... така че съвсем скоро ще опитомим времето, както вече сме подчинили на волята си пространството.

– Да, след хиляда години! – присмя се Мелиадус. – Значи на запад. Мъдрец от запада, така ли? Трябва да го намерим. Как се казва?

– Тозер спомена, че името му било Миган – магьосник с невероятна сила. Но според мен ни лъжеше. В края на краищата, на запад няма нищо освен пуцинаци. След Трагичното хилядолетие там живеят само уроди.

– Трябва да отидем там – настоя Мелиадус. – Ще преровим всичко, до последното камъче. Не бива да пропускаме и най-малката възможност...

– Що се отнася до мен, нямам никакво намерение да гоня вятъра из онези диви планини – поклати глава Калан. – Имам предостатъчно работа, предстои да монтират моя нов двигател на кораби, с чиято помощ ще завладеем целия свят също толкова бързо, колкото завладяхме Европа. А и вие, барон Мелиадус, също имате задължения в двора. Нашите гости...

– Да вървят по дяволите. Само ми губят времето.

– Скоро ще мога да ви предложа свободно време в изобилие – намеси се Тарагорм. – Още съвсем малко усилия и...

– Пфу! Нищо полезно няма да науча тук. Вашите разпадащи се кутии и постоянно избухващи машини са доста забавна гледка, но за мен са безполезни. Играй си на воля, зетко. А от мен довиждане!

Облекчен от мисълта, че вече не се налага да се преструва на любезен, Мелиадус обърна гръб на зет си, напусна Залата на махалото, пресеche облицованите с гоблени коридори и се намести в носилката. Дръпна завесата и изрева на робините да потеглят.

Докато се придвижваше обратно към своя дворец, Мелиадус обмисляше чутото.

Решил бе при първа възможност да се освободи от задълженията си и да потегли на запад, по стъпките на Тозер, за да открие стария мъдрец, който не само познаваше тайната на времето, но и щеше да му помогне да изпълни заканата си срещу Медния замък.

ДЕВЕТА ГЛАВА ИНТЕРЛЮДИЯ В МЕДНИЯ ЗАМЪК

Граф Медни и Оладан от Българските планини възседнаха конете си в двора на Медния замък, пресякоха сгушеното под него градче и както обикновено се отправиха към тръстиките поля.

След краткото посещение на Рицаря в Черен кехлибар и Злато графът бе забравил мрачните мисли и отново търсеше компанията на околните.

Бяха затворили Елвереза Тозер в една от кулите на замъка, но драматургът не бе изразил особено недоволство, след като Боуджентъл го снабди с достатъчно хартия, пера и мастило и го посъветва отново да се захване с пиесите, като му обеща немногобройна, но възторжена публика.

– Чудя се какво ли прави сега Хоукмун – промърмори графът, докато препускаха. – Жалко, че не можах аз да изтегля сламката, за да го придружавам.

– И аз съжалявам – отвърна Оладан. – Д'Аверк извади късмет. Пък и разполагахме само с два пръстена – на Тозер и на Рицаря. Ако успеят да се завърнат с повече, ще можем наново да се счепкаме с Тъмната империя...

– Да ти призная, приятелю Оладан, доста рисковано ми се струва хрумването на Рицаря – да се преместят не другаде, а в Гранбретан, а сетне да открият този Миган от Ландар в Йел.

– Има една стара поговорка – по-добре да влезеш в леговището на вълка, отколкото да обикаляш край него.

– А най-добре да живееш в страна, където няма вълци – допълни графът и помръдна мустак.

– Е, надявам се вълците да се задавят с тях – отвърна Оладан. – И все пак мъничко им завиждам.

– Имам усещането, че няма да се наслаждаваме дълго на бездействието – рече графът и насочи коня си по една тясна пътечка между тръстиките. – Струва ми се, че сме изложени на опасност не от една, а от много страни...

– Аз пък се опасявам, че нито Изелда, нито Боуджентъл, нито обикновените хорица, които живеят в града, ще се зарадват като нас, когато дойде краят на това бездействие.

Двамата мъже продължиха към морския бряг, наслаждавайки се на

усамотението и същевременно жадувайки за сражения и опасности.

Имаше моменти, в които графът се изкушаваше да счупи кристалната машина, осигуряваща безопасността им, да върне замъка в измерението, на което принадлежеше, и да се сражава за независимостта на Камарг, въпреки нищожните шансове за победа над ордите на Тъмната империя.

ДЕСЕТА ГЛАВА ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНОСТИТЕ НА ЛОНДРА

Крилата на орнитоопера пореха шумно въздуха ниско над кулите, издигащи се в небето над Лондра.

Машината беше голяма, построена да побира четирима, дори петима пасажери. Металната ѝ кабина бе изпъстрена с изящни гравюри.

Мелиадус наведе глава към прозореца и посочи надолу. Гостите също се наклониха, проявявайки вял интерес. Имаше усещането, че техните високи, тежки маски ще се катурнат, ако се наведат още малко.

– Точно под вас е дворецът на крал Хуон, в който сте настанени – произнесе Мелиадус, сочейки налудничавото великолепие на императорския палат. Издигаше се високо над останалите сгради и бе построен в самия център на града. За разлика от другите дворци, до него не можеше да се стигне през покритите коридори. Четирите позлатени кули стърчаха над главите им, въпреки че летяха в орнитооптер. Стените на двореца бяха покрити с барелефи, разкриващи различни мрачни и зловещи дейности, които бяха на почит в Тъмната империя. По ъглите и парапетите се виждаха исполински гротескни статуи, сякаш готови да полетят към двора, сгъшен далеч под тях. Дворецът бе изрисуван в най-различни невероятни цветове, които дразнеха болезнено окото при продължително съзерцаване.

– А това е Дворецът на времето – продължи Мелиадус, сочейки великолепия палат с форма на гигантски часовник.

– Ето го и моя дворец. – Сградата бе изящна, обкована със сребро.

– Реката, която виждате, разбира се, е река Таим. – Водната повърхност почти се скриваше от безбройните плавателни съдове. Из кърваво-червените води вдигаха пяна бронзови, ебонитови и дървени кораби, обшити с блестящ метал и обсипани с полускъпоценни камъни, с огромни бели платна, върху които бяха нарисувани или извезани най-различни гербове.

– Малко по-нататък от вашата страна – обясняваше с досада Мелиадус – е Висящата кула. Както сами виждате, изглежда сякаш е увиснала в небето, без да се опира на нищо. Това е в резултат на експеримент, провеждан от наш учен, който успя да вдигне кулата във въздуха, но не съумя сетне да я върне на земята. Оттогава си стои така.

Показа им пристанищата, където огромните бронирани бойни кораби на империята разговарваха заграбените съкровища; прелетяха над квартала на Лишените от маски, обитаван от утайката на града; над купола на големия театър, където все още се играеха пиесите на Тозер, видяха Храма на Вълка, щабквартирата на неговия орден, увенчан с чудовищна вълча глава от камък, разгледаха и множество по-малки дворци, повечето украсени със същите безкусни и зловещи животински изображения и статуи. Прекараха цял един изпълнен с досада ден над града, като слизаха само за да заредят орнитоптера и да сменят пилотите. Мелиадус ставаше все по-нетърпелив. Ала нямаше как, трябваше да ги запознае с всички чудеса и забележителности на града, както бе поръчал крал Хуон, за да им внуши почитание към мощта на Тъмната империя.

Когато настъпи вечерта и слънцето се скри зад хоризонта, а градът потъна в призрачни сенки, барон Мелиадус въздъхна облекчено и нареди на пилота да насочи орнитоптера към площадката за кацане върху покрива на двореца.

Металната машина се приземи с оглушително дрънчене и фучене, удряйки трескаво с криле във въздуха, и двамата емисари побързаха да напуснат кабината с вдървени движения.

Отправиха се към покрития с навес вход на двореца, спуснаха се по широката извита стълба и излязоха в един ярко озарен коридор, където вече ги очакваше почетната гвардия заедно с шестима офицери от Ордена на Богомолката, чиито насекомоподобни маски лъщяха на светлината. Заобиколени от ескорта, емисарите се върнаха в своите покои, където ги очакваше вечеря и почивка.

Барон Мелиадус ги изпроводи чак до вратата на покоите им, обеща им на раздяла, че на следващия ден ще разговарят за научните постижения на Гранбретан и ще ги сравняват с прогреса на Азиакомуниста, поклони се и си тръгна забързан.

Докато се носеше из халюцинаторните коридори на имперския дворец, баронът едва не се сблъска с Флана, графинята на Канбъри и най-близка родственница на краля-император.

– Милорд!

Той спря, направи ѝ път и я погледна.

- Моите извинения, миледи.
- Изглежда, доста бързате, милорд.
- Бързам, миледи.
- И като че ли сте ядосан?
- Не сте далеч от истината.
- Не желаете ли малко утеха?
- Чака ме важна работа.
- Работата трябва да се върши на бистра глава, милорд.
- Вярно.
- С удоволствие ще охладя страстите ви...

Той понечи да продължи, сетне спря. И друг път се беше възползвал от уменията на Флана. Може би имаше право. Може би наистина се нуждаеше от утехите ѝ. От друга страна, трябваше да се подготви за експедицията на запад. Щеше да се отправи на път веднага щом си заминеха емисарите. Това означаваше поне още няколко дни. Спомни си и предишната безсънна нощ. Дали пък наистина да не опита с любовни ласки?

– Защо не... – рече замислено той.

– Да побързаме тогава към моя апартамент, милорд – предложи нетърпеливо графинята.

Мелиадус пое ръката ѝ и я погледна с пробуден интерес. – Ах, Флана – прошепна той. – Ах, Флана.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА МИСЛИТЕ НА ГРАФИНЯ ФЛАНА

Объркани и неясни бяха мотивите, подтикнали Флана да потърси близостта на Мелиадус, защото сложеше ли ръка на сърцето си, трябваше да признае, че не се интересуваше толкова от самия барон, колкото от поверените му емисари от Далечния изток.

Разпита го за тях, докато лежах, все още потни, под чаршафите на нейното огромно легло и той ѝ разкри своето безсилие, ненавистта си към поверената му задача и към емисарите, разказа ѝ за своята истинска амбиция, която беше да отмъсти на враговете си, убийците на нейния съпруг, обитателите на Медния замък, събщи ѝ за откритието на Тозер и за мъдреца от затътената западна провинция Йел, който може би знаеше единствения път към бегълците.

Баронът не спря дотук, а разкри опасенията си, че губи влияние и

престиж в двора (макар да си даваше сметка, че не бива да споделя подобни тайни с която и да било жена и най-вече с Флана) и че напоследък кралят-император предпочитал да се доверява на други, като Шенегар Трот например.

– О, Флана – изстена той, почти оборен от съня и умората, – ако ти беше кралица, двамата щяхме да превърнем империята наистина във всемогъща сила.

Ала Флана почти не го чуваше, мислите ѝ се влачеха съвсем бавно, а тя лежеше почти неподвижно, усещайки нарастващата тежест на тялото си, тъй като Мелиадус не беше успял да утеша болката в душата ѝ, съвсем слабо бе облекчил копнежа в слабините ѝ, а умът ѝ беше в двамата емисари, които спяха няколко етажа по-горе.

Не след дълго тя се надигна от леглото, в което Мелиадус вече хъркаше и мърмореше в съня си, облече нощницата, постави маската си и се измъкна безшумно от стаята. Пресече няколко коридора, изкачи се по стълбището и най-сетне застана пред вратата, охранявана от войници-богомолки. Насекомоподобните маски се завъртяха въпросително към нея.

– Знаете коя към – рече им тя.

Наистина знаеха и затова се отдръпнаха встрани. Флана протегна ръка, бутна масивната брава и потъна в мрака на апартамента, в който бяха настанени емисарите.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА РАЗКРИТИЕТО

Стаята бе озарена от лунна светлина: дълъг блестящ сноп падаше върху леглото, в което помръдваше нечия фигура. Наоколо бяха развърляни в безпорядък части от бронята, одеждите и маската на спящия.

Тя се приближи до него и прошепна:

– Милорд?

Фигурата внезапно се изправи в леглото, тя зърна изплашено човешко лице, миг преди ръцете да го скрият, и възкликна от изненада, защото го беше познала.

– Аз съм ви виждала!

– Какво? – Мъжът запрати на пода смачканите чаршафи, скочи и я грабчи за ръката. – Вие жена ли сте?!

– Да... – смутолеви тя. – А вие сте мъж. – Флана се засмя тихо. – Не

сте никакъв гигант, макар да сте доста добре сложен. Маската и бронята ви правят по-висок.

– Какво искате?

– Дойдох тук, господине, за да ви предложа забавление – за вас и за мен. Но съм разочарована, защото мислех, че ще срещна някое неземно същество. А сега не само разбрах, че сте обикновен простосмъртен, но и си спомних, че съм ви виждала преди около две години в тронната зала – вие сте човекът, когото барон Мелиадус представи на краля-император.

– Значи сте били там. – Той стисна здраво ръката ѝ, вдигна ѝ маската и положи длан на устата ѝ. Флана го ухапа лекичко по пръстите и погали нежно мускулестата му ръка. Мъжът я пусна.

– Коя сте вие? – прошепна той. – Знаят ли и други?

– Аз съм Флана Микосеваар, графиня на Канбъри. Никой не ви подозира, чаровни германецо. Каквото и да си мислите, аз също не възнамерявам да повикам стражата, защото не се интересувам от политика, нито пък симпатизирам на Мелиадус. Освен това съм ви признателна, задето ме отървахте от един досаден съпруг.

– Вие сте вдовицата на Микосеваар?

– Да. И ви познах благодарение на черната перла на челото ви, която се опитахте да скриете като влязох. Вие сте дук Дориан Хоукмун фон Кьолн, пристигнали сте тук без никакво съмнение инкогнито, за да разкриете тайните на своите врагове.

– Опасявам се, че ще трябва да ви убия, мадам.

– Нямам никакво намерение да ви предавам, дук Дориан. Във всеки случай не и в този момент. Дойдох, за да ви се предложа и да ви доставя удоволствие. Вие така дръзко ми свалихте маската. – Тя вдигна златистите си очи и огледа красивото му лице. – А сега, ако желаете, можете да ми свалите и дрехите.

– Мадам – отвърна хрипкаво той. – Не мога. Аз съм женен. Тя се засмя.

– Аз също – омъжвала съм се безброй пъти. Ситни капчици пот избиха по челото му, докато отвръщаше на прямия ѝ поглед.

– Мадам... наистина не мога...

В стаята се разнесе шум и двамата се обърнаха. Вратата към съседния апартамент се отвори и на прага застана красив строен мъж, изкашля се учтиво и след това се поклони. Той също беше съвсем гол. – Моят приятел, мадам – поде Хюлам д'Аверк, – е привърженик на някои остарели морални задръжки. Но ако смятате, че аз бих могъл да ви бъда от

полза... Тя се приближи до него, огледа го от главата до петите и прошепна:

– Имате доста яко тяло.

Той вдигна поглед нагоре.

– Ах, мадам, колко мило от ваша страна. Струва ми се обаче, че ме надценявате. Но въпреки това ви обещавам – той протегна ръка, докосна я по рамото и я поведе към своите покои, – че ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви доставя удоволствие, преди моето изтощено сърце да удари за последен път...

Вратата се затвори и все още треперещият Хоукмун остана сам.

Той седна в леглото, проклинайки се, задето не беше легнал облечен в доста тромавата дегизировка, но изморителната разходка из града го бе накарала да забрави всякаква предпазливост. Когато Рицарят в Черен кехлибар и Злато им разкри своя план, Хоукмун го оцени като изключително опасен. От друга страна, предложението изглеждаше напълно логично – трябваше да узнаят дали старият мъдрец от Йел не е бил заловен от гранбританците и едва след това да го търсят в Западните провинции. След случилото се тази нощ, изглежда, планът вървеше към пълен провал.

Стражите сигурно бяха видели графинята да влиза. Дори ако я убиеха или пленеха, отсъствието ѝ щеше да събуди тяхното подозрение. Намираха се в град, в който зад всеки ъгъл ги дебнеше опасност. Нямаха никакви съюзници, нито пък имаше дори минимална надежда да се измъкнат незабелязано.

Хоукмун отчаяно се опитваше да измисли някакъв план, който да им помогне да напуснат града преди да е вдигната тревога, но положението изглеждаше безнадеждно.

Междувременно стана и навлече дебелите одежди и бронята. Единственото оръжие, с което разполагаше, бе златният жезъл, който му бе дал Рицарят, за да допълни образа на благородник от далечната и тайнствена Азиакомуниста. Хоукмун го затъкна в пояса си и съжали, че не разполага поне със сабя.

Закрачи неспокойно из стаята, опитвайки се да стъкми някакъв план за бягство, но нищо не се получаваше.

Хоукмун посрещна зората все така неспокойно крачещ из стаята. По едно време Хюлам д'Аверк надникна през вратата и се ухили.

– Добро утро, Хоукмун. Божичко, ти май не си мигнал тази нощ. Съчувствам ти. Аз също не можах да си почина. Графинята е направо ненаситна. Радвам се все пак, че си готов да потеглим незабавно. Трябва

да по бързае.

– Какво искаш да кажеш, д'Аверк? Цяла нощ се опитвам да измисля някакъв план и нищо не се получава...

– Разпитах внимателно тази Флана от Канбъри и тя ми събщи всичко, което ни интересува и което е научила лично от Мелиадус. Баронът нямал никакви тайни от нея. Освен това се съгласи да ни помогне за бягството.

– Как?

– С нейния личен орнитоптер. Дава ни го.

– Можем ли да й се доверим?

– Налага се. Слушай – Мелиадус не е имал време да потърси Миган от Ландар. За наше щастие е бил задържан тук от неочакваната ни поява. Но той знае за мъдреца и за това, което Тозер е научил от него, и възнамерява да го издири. Все още има надежда да го изпреварим. Част от пътя ще измением с орнитоптера на Флана, а останалата – пеша.

– Но ние нямаме никакви оръжия – и дрехи също!

– Оръжия и дрехи ще вземем от Флана – както и маски. Тя разполага в покоите си с безчислени трофеи от предишните си завоевания.

– Трябва да отидем там незабавно!

– Не. Ще я изчакаме тук.

– Защо?

– Защото, скъпи приятелю, Мелиадус вероятно още спи в леглото й. Имай търпение. Късметът е на наша страна. Моли се да е така поне още малко!

Флана излезе и се върна скоро, свали маската си и целуна смутено д'Аверк, като младо и неопитно девойче своя първи любовник. Лицето й изглеждаше одухотворено, нямаше я болката в очите й, сякаш прекараната нощ в обятията на д'Аверк й бе дала нещо, което не бе изпитала досега – може би нежност, с каквато не можеха да се похвалят кавалерите в Гранбретан.

– Отишъл си е – докладва тя. – Да ти призная, Хюлам, готова съм на всичко, за да те задържа при мен. От години тая в себе си едно желание, което не можех нито да изразя, нито да задоволя. Снощи ти почти успя да го удовлетвориш...

Той се наведе, целуна я нежно по устните и заговори с непресторена искреност:

– Флана, ти също ми даде една незабравима нощ... – След това се изправи, пристегна ремъците на тежки те доспехи и положи масивния шлем на главата си. – Да вървим, трябва да побързае, преди да са се

пробудили в двореца.

Хоукмун последва примера на д'Аверк, постави си Шлема и двамата отново заприличаха на странни, невиждани полухора-получудовища – емисари от далечната Азиакомуниста.

Флана ги изведе от апартамента покрай строените пред вратата стражи, които ги последваха, и след като минаха по няколко дълги коридора, спряха пред вратата за нейния апартамент. Тук стражата остана отвън.

– Но те ще докладват, че сме посетили покоите ти – рече д'Аверк. – Не те ли е страх, че ще те заподозрат, Флана?

Тя отметна жеравовата маска и се усмихна.

– Не. – После прекоси покритата с мек килим гостна и спря пред един обсипан със скъпоценни камъни дъбов скрин. Вдигна капака и извади дълга тясна тръба, завършваща с колба. – Тази стъкленица съдържа отровен газ. Достатъчно е жертвата да поеме от него и първо ще изпадне в бяс, а малко по-късно настъпва смъртта. Стражите отвън ще пресекат поне няколко коридора, преди да издъхнат. И друг път съм го използвала. Действа безотказно.

Говореше с такова спокойствие за предстоящото убийство, че Хоукмун неволно потрепери.

– Достатъчно е само да пхна края в ключалката на вратата – продължи тя – и да стисна колбата.

Графинята остави странното изобретение върху капака на скрина и ги поведе навътре през няколко просторни и великолепно обзаведени стаи, докато най-сетне спряха в кабинет с огромен прозорец, зад който се виждаше широка тераса. Там, на терасата, със сгънати криле и жеравоподобен корпус в червено и сребристо, ги очакваше орнитоитерът на Флана.

Тя изтича в дъното на стаята и дръпна една завеса, зад която бяха струпани цели купища маски, дрехи и оръжия, забравени или изоставени от бившите ѝ любовници.

– Вземайте, каквото пожелаете – рече тя. – Само побързайте.

Хоукмун избра елек от синьо кадифе, наметало от черна шавена кожа и масивен колан с ножница, в която бе затъкнат дълъг, великолепно балансиран кинжал. Маската, на която се спря, бе принадлежала на неговия някогашен противник – Асровак Микосеваар – маска с образ на хищен лешояд.

Д'Аверк си хареса жълт костюм с лазурносиня пелерина, ботуши от меча кожа и подобен на Хоукмуновия кинжал. Той също си сложи

маска на лешояд, защото, както обясни, изглеждало но-правдоподобно да пътуват двама членове на един и същи орден. Сега вече наистина приличаха на знатни благородници от Гранбретан.

Флана разтвори прозореца и излязоха в хладната мъглива утрин.

– Сбогом – прошепна графинята. – Трябва да се връщам при стражите. Сбогом, Хюлам д'Аверк. Надявам се, че ще се срещнем отново.

– И аз също, Флана – отвърна д'Аверк с необичайно мек глас. – Сбогом.

Той се покатери в кабината на орнитоопера и запали двигателя. Хокмун побърза да се настани зад него.

Крилата на металната машина се раздвижиха бавно, орнитоитерът се извиси в мрачното небе на Лондра и се отправи на запад.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ГНЕВЪТ НА КРАЛ ХУОН

Много и най-различни чувства вълнуваха барон Мелиадус, когато влезе в тронната зала, поклони се и пое по дългия път към тронния глобус.

Млечнобялата течност в глобуса се люшкеше много по-възбудено от обичайното и това внесе допълнително безпокойство в душата на барона. Беше ядосан от неочакваното изчезване на емисарите, уплашен от гнева на монарха и същевременно горящ от нетърпение да се заеме с търсенето на мъдреца, който единствен можеше да му покаже пътя към Медния замък. На всичко отгоре се боеше да не изпадне в немилост, което би означавало да изгуби властта и силата си и (подобни неща се бяха случвали и преди) да бъде позорно изгонен от двора и лишен от маска. Пръстите му докосваха нервно вълчия шлем, а когато наближи тронния глобус и вдигна разтревожен поглед към ембрионоподобното телце на монарха, почувства, че краката му се подкосяват.

– Всемогъщи кралю-императоре, пред вас е вашият верен слуга Мелиадус.

Той падна на колене и се поклони до земята.

– Слуга ли? Напоследък не ни служите добре, Мелиадус!

– Съжалявам, ваше великолепие, но...

– Но?

– Но аз няхах никаква представа, че емисарите са възнамерявали да ни напуснат тази нощ по същия тайнствен начин, по който се появиха...

– Задачата ви беше да предвидите подобна възможност, Мелиадус.

– Да предвидя? Да предвидя плановете им, непобедими кралю?...

– Напоследък инстинктът ви изневерява, Мелиадус. А беше време, когато работеше като часовник и вие му се доверявахте напълно. Ала, изглежда, глупавите планове за отмъщение, с които пълните ума си, са ви заслепили за всичко останало. Мелиадус, тези емисари са убили шестима от моите гвардейци. По какъв начин е станало това – нямаме ни най-малка представа. Може би са използвали телепатия, каквото и да е, важното е, че са напуснали двореца необезпокоявани и са отпътували със своята загадъчна машина. На всичко отгоре сега знаят много повече за нас, докато ние, Мелиадус, не знаем за тях нищичко.

– Научихме малко за оръжията, които използват...

– Така ли? Човекът е измамно същество, Мелиадус. Измамно същество. И не сме разгневени от вас. Натоварихме ви с изпълнението на важна задача, а вие не вложихте нито сърце, пито ум в нея и се провалихте. Изгубихте твърде много време в двореца на Тарагорм и оставихте емисарите да работят необезпокоявани със своите тайнствени инструменти, вместо да сте неотстъпно до тях. Вие сте глупак, Мелиадус! Глупак!

– Сир, аз...

– И всичко заради вманиаченото ви желание да преследвате шепа престъпници, които обитават Медния замък. А може би вашата цел е момичето? Заради нея ли изгубихте способността си да разсъждавате нормално?

– Страхувам се, че те заплашват империята, всемогъщи...

– Също както и Азиакомуниста заплашва нашата Европа, барон Мелиадус – с истински мечове, с истински армии и истински кораби, които могат да се придвижват под земята. Бароне, вие трябва да забравите своята вендета срещу Медния замък, иначе, предупреждаваме ви, ще изпитате пълната сила на нашия гняв.

– Но, сир...

– Вече ви предупредихме, барон Мелиадус. Изкарайте тоя Меден замък от ума си. Вместо това опитайте да разберете колкото се може повече за емисарите – открийте къде ги е чакала тайнствената машина, как са успели да напуснат града. Възстановете разклатеното доверие в нашите очи, бароне, и ще си възвърнете престижа...

– Слушам, сир – отвърна стиснал зъби барон Мелиадус. Едва сдържаше яда си.

– Аудиенцията приключи, Мелиадус.

– Благодаря ви – рече Мелиадус с туптяща глава, – благодаря ви, сир.

И заотстъпва назад от тронния глобус. Щом се отдалечи достатъчно, рязко се завъртя и пресече дългата зала.

Стигна обсипаните със скъпоценни камъни врати, мина покрай тържествено строените гвардейци и пресече няколко ярко осветени коридора.

Крачеше все по-забързано, положил бледата си ръка на дръжката на сабята.

Вървя, без да спира, докато стигна просторната приемна, където безчет знатни велможи очакваха да бъдат повикани за аудиенция, спусна се по стълбите, водещи към портала, зад който се намираше външният свят, и даде знак на робините, очакващи го с носилката. После се покатери вътре, отпусна се тежко на меките възглавници и нареди да го върнат обратно в сребърния дворец.

Вече не се съмняваше, че ненавижда своя крал-император. Проклинаше дребното сгърчено същество, което го бе унизило, както никой друг. Крал Хуон беше пълен глупак, щом не осъзнаваше каква опасност представлява Медният замък. Той не заслужаваше да царува, нито да се разпорежда със съдбата на барон Мелиадус, Гранд констебъл на Ордена на Вълка.

Мелиадус твърдо реши никога вече да не се вслушва в разпорежданията му и да върши само онова, което смята за най-добро, а ако кралят се опита да му попречи... имаше начин да се справи и с него.

Само след час Мелиадус напусна своя дворец на кон. Препускаше начело на дружина от двадесетина избрани мъже, крило бяха готови да го последват навсякъде – дори в Йел.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ИЗ ЙЕЛСКИТЕ ПУЩИНАЦИ

Орнитоптерът на графиня Флана се спускаше все по-ниско над земята, търбухът му почти облизваше стройните борове, а крилата му едва не се заплетоха в няколко шръкнали нагоре върхари. Най-сетне отдолу се появи тясна затревена поляна и машината се приземи.

Денят бе хладен, бръснещият северен вятър полюшваше храсталациите, опасващи поляната.

Треперещи от студ, двамата пътници излязоха от кабината и се

огледаха предпазливо. Наоколо нямаше жива душа.

Д'Аверк бръкна под дебелията си вълнена жилетка и извади кожено руло, върху което бе начертана някаква карта. После посочи с ръка.

– Ще вървим в тази посока. Но първо да издърпаме орнитоитера в храстите и да го замаскираме.

– Защо да не го оставим тук? Шансовете да го открият в близките дни са съвсем минимални – възрази Хоукмун.

– Не искам да навредим по какъвто и да било начин на графиня Флана. Ако намерят летящата машина, тя ще си има сериозни неприятности.

След този кратък разговор двамата издърпаха металната машина в края на поляната и я покриха с храсталак и начупени клони. Бяха използвали всички запаси от гориво. Още когато тръгвала, знаеха добре, че тя не ще може да ги отнесе чак до Йел.

Четири дни вървяха двамата приятели през гори и гъсти шубраци и колкото повече приближаваха границите на Йел, толкова по-безплодна ставаше местността.

На четвъртия ден Хоукмун сиря и посочи напред.

– Виж, д'Аверк, Йелските планини.

Бяха се появили неусетно в далечината, с пурпурни, загърнати в облаци върхове, а под тях гирлянди от жълтеникави хълмове.

Това беше див и красив пейзаж, какъвто Хоукмун не беше виждал през целия си живот.

– Значи в Гранбретан имало и подобни приятни гледки – възкликна той.

– Да, наистина е красиво – съгласи се д'Аверк. – Там някъде би трябвало да срещнем Миган. Ако може да се вярва на картата, Ландар е на много мили оттук, някъде из тези планини.

– Тогава да побързаме – предложи Хоукмун и нагласи по-удобно пояса със сабята си. – Разполагаме с минимално предимство пред Мелиадус, но нищо чудно той вече да е поел по следите на Миган.

Д'Аверк застана на един крак и почеса ходилото на другия.

– Вярно, но се опасявам, че тези обувки няма да издържат на предстоящото изпитание. Избрах ги от суета, защото хващаха око, а не заради издръжливостта им. Сега вече вкусвам от горчивите плодове на грешката си.

Хоукмун го потупа по рамото.

– Чувал съм, че по тези места се срещали диви коне. Моли се да хванем два и да ги опитим.

Ала никъде не видяха дори един кон. Жълтеещите хълмове се оказаха покрити с остри камънаци, а небето постепенно се озари в мастилен цвят. Едва сега Хоукмун и д'Аверк разбраха защо гранбретанците се отнасят със страх към тази окаян край, където дори земята и небето имаха неестествен изглед.

Най-сетне навлязоха в планините.

Погледнати отблизо, те също имаха жълтеникав оттенък, примесен с мрачни тъмнозелени тонове. Наблизо притичваха странни животинки, а когато поеха нагоре по склона, зърнаха група човекоподобни същества с космати тела и съвсем плешиви глави – съвсем мънички, само по една педа, които ги наблюдаваха от прикритие.

– Тези нещастници някога са били хора – рече д'Аверк. – Техните предци са обитавали тези места. А виж какво е сторило с тях Трагичното хилядолетие.

– Откъде знаеш? – попита Хоукмун.

– Чел съм го в разни книги. От цялата територия на Гранбретан Йел е пострадал най-сериозно по време на Трагичното хилядолетие. Затова тук има само неплодни пушинаци и хората отказват да се заселват наоколо.

– Като изключим Тозер – и стареца, Миган от Ландар.

– Аха, прав си – стига Тозер да ни каза истината. Нищо чудно да го-ним само вятъра.

– Но нали и Мелиадус разполага със същите сведения?

– А защо не предположим, че Тозер е просто един обигран лъжец?

Свечеряваше се. Скоро човекоподобните обитатели на планината излязоха от леговищата си и нападнаха Хоукмун и д'Аверк.

Телата им бяха покрити с мазна сплътстена козина, имаха човки като птици и котешки лапи, а също огромни блестящи очи. Зъбите им бяха остри, а езиците съскаха като змии. Бяха деветима, три жени и шест мъже, доколкото можеха да различат в мрака.

Хоукмун измъкна сабята си, нагласи лешоядската маска, сякаш натъкмяваше най-обикновен шлем, и опря гръб в една скала.

Д'Аверк едва успя да заеме позиция до него и чудовищата се нахвърлиха върху тях.

Хоукмун посече първото, оставяйки дълга кървава диря през гърдите му. Чудовището отскочи назад с пронизителен писък.

Само след миг д'Аверк прониза второто право в сърцето. С точно движение Хоукмун пререза гърлото на третото, но следващото впи нокти в китката на лявата му ръка. Хоукмун изви кинжала, който стискаше

в същата ръка, и се помъчи да прободне пръстите на чудовището, като същевременно отблъскваше със сабята поредната атака. Сетне се закашля и едва не се задави, тъй като чудовището вонеше непоносимо. Найсетне успя да освободи китката си, завъртя се рязко и заби кинжала в рамото му. Чудовището изхърка болезнено и го пусна.

Хоукмун използва тази възможност и забодя острието право в околното око на своя противник. После пусна треперещата дръжка и се обърна да посрещне другите чудовища.

Беше съвсем тъмно и почти невъзможно да се определи броят на останалите живи чудовища. Д'Аверк се отбраняваше ожесточено и обсипваше противниците със злостни проклетия, докато въртеше бясно сабята си.

Хоукмун се подхлъзна в локва кръв, олюля се и удари болезнено гръб в една скална издатина. В същия миг едно от клонестите чудовища го притисна в скалата и го обгърна с лапи, а острият клон заблъска трескаво по забралото на металната маска.

Хоукмун напрегна отчаяно мишци, за да се отскубне от вонящата прегръдка, освободи се от косматите лапи и удари с пестник чудовището в гърдите. То се люшна назад, нанизало маската на клюна си, и застина от изненада, без да осъзнава, че лешоядската маска не е част от тялото на Хоукмун.

Хоукмун побърза да забие острието на сабята в сърцето му, сетне се обърна и се притече да помогне на д'Аверк, който се бранеше от двама противници.

Хоукмун замахна и отсече главата на единия и тъкмо се готвеше да довърши втория, когато той изкрещя уплашено, отскубна се от д'Аверк и потъна в нощта, отнасяйки със себе си част от жилетката му.

Бяха избили всички без последния нападател.

Д'Аверк дишаше тежко, но раната на гърдите му, получена в самия край на битката, не изглеждаше сериозна. Хоукмун откъсна парче от металото си и се зае да я превързва.

– Нищо ми няма – успокой го д'Аверк, смъкна лешоядската си маска и я запокити встрани. – Маските вършеха добра работа, но след като ти изгуби своята, не виждам смисъл да я нося. И без това всички ще те познаят по перлата в черепа! – Той се ухили. – Нали ти казах, приятелю Хоукмун, че Трагичното хилядолетие е създавало някои доста неприятни същества по тези земи.

– Вече ти вярвам – усмихна се на свой ред Хоукмун. – Ела да потърсим подходящо място, където да прекараме нощта. Тозер е отбелязал

на картата удобно място за лагеруване недалеч от тук. Извади я, ще я разгледаме внимателно на звездна светлина.

Д'Аверк понечи да извади картата и в същия миг зяпна уплашено.

– О, Хоукмун! Май късметът ни е напуснал!

– Защо, приятелю?

– Чудовището е откъснало точно тази част от жилетката ми, в която държах картата на Тозер. Изгубени сме, Хоукмун!

Хоукмун изруга, прибра сабята в ножницата и се огледа мрачно.

– Не ни остава друго освен да проследим чудовището – рече той. – Ранено е и вероятно ще остави след себе си кървава диря. А може и да захвърли картата по обратния път към своето леговище.

– Заслужава ли си? – вдигна вежди д'Аверк. – Защо не опитаме да се ориентираме по памет?

– Едва ли ще успеем, д'Аверк. Да тръгваме.

Хоукмун се закатери нагоре по острите скали, следвайки посоката, в която бе изчезнало чудовището. Д'Аверк неохотно тръгна след него.

За щастие небето беше съвсем ясно, месечината грееше ярко и не след дълго Хоукмун зърна по скалите блестящи кръгли петна, които със сигурност бяха от кръв. Малко по-нататък имаше още петна.

– Насам, д'Аверк – викна го той.

Приятелят му въздъхна, сви рамене и пое след него.

Зазоряваше се, когато Хоукмун поклати разочаровано глава: беше изгубил кървавата диря. Намираха се високо в планината, оттук се откриваше великолепна гледка към две долини под тях. Хоукмун прокара ръка по русата си коса и въздъхна уморено.

– Нито следа от чудовището. А бях толкова сигурен...

– Сега вече я загазихме – отвърна с безразличие д'Аверк, търкайки уморените си очи. – Нямаме карта, изгубихме и пътя...

– Съжалявам, д'Аверк. Мислех, че това е най-доброто, което можем да предприемем за момента. – Хоукмун отпусна рамене. После неочаквано лицето му светна и той посочи с ръка.

– Там! Видях нещо да се движи. Хайде! – Той се втурна по каменистия склон и бързо изчезна от погледа на д'Аверк.

Д'Аверк чу вик на изненада, след това настъпи тишина.

Французинът извади сабята си и последва своя другар, чудейки се на каква ли опасност се е натъкнал.

Малко по-късно видя причината за изненадания вик на Хоукмун. Далеч под тях, в долината, се издигаше град от метал с блестящи повърхности в червено, златисто, оранжево, синьо и зелено, с виещи се

метални пътища и остри като върхове на копия стоманени кули. От пръв поглед се виждаше, че градът е съвсем безлюден и порутен, с ръждясали стени и захабена от времето украса.

Хоукмун стоеше и съзерцаваше града. После посочи с ръка. Недалеч от тях по скалистия склон право към града се спускаше снощният им противник.

– Сигурно там живее – рече Хоукмун.

– Нямам никакво желание да го преследвам – призна д'Аверк. – Може въздухът там да е отровен или да има газове, от които лицето ти да се сбръчкава, а стомахът да се преобръща наопаки...

– Отровният газ е изчезнал отдавна, д'Аверк, и ти го знаеш добре. Той не се отличава с голяма трайност и бързо се разсейва. Обзалагам се, че не съществува от векове. – След тези думи Дориан се спусна надолу по следите на техния противник, който все още стискаше парчето от жилката с картата на Тозер.

– О, по дяволите! – изпъшка д'Аверк. – Ако ще мрем, да е заедно! – И пак последва приятеля си. – Хоукмун, ти си един див, необуздан джентълмен.

Изпод краката им се изтърколи лавина от дребни камъчета и шумът накара чудовището да ускори крачка. Хоукмун и д'Аверк напругаха сетни сили, но и двамата не бяха опитни планинари, пък и обувките на французина бяха станали на парцали.

Видяха чудовището да се скрива в сянката на града, където се изгуби от погледите им.

Малко по-късно те също стигнаха градските очертания и се спряха, оглеждайки боязливо високите метални структури, които стърчаха в небето, хвърляйки наоколо зловещи сенки.

Хоукмун зърна на пътя няколко пресни кървави петна и се запровира през смачканите стоманени пилони, надзъртайки във всички тъмни и потайни кътчета.

А после неочаквано се разнесе тракане на клон и съскане и в следния миг чудовището се нахвърли върху него със заплашително ръмжене, протегна лапи и го стисна с острите си нокти за гърлото. Дориан почувства как ноктите пробиват кожата му, вдигна ръце и напъгна мишци, опитвайки се да се освободи от хватката и да прикрие лицето си от опасния клон.

Разнесе се пронизителен писък и чудовището разтвори пръсти.

Хоукмун се олюля, а д'Аверк, стиснал окървавената сабя в ръка, побутна още топлия труп на клонестото чудовище.

– Това отвратително създание даже няма мозък – рече с безгрижен глас той. – Колко глупаво постъпи като се нахвърли срещу теб и ме остави да действам на воля. – Той протегна ръка и дръпна с изтънчен жест картата, изпаднала от лапите на убитото чудовище. – Ето я и картата, цяла и невредима!

Хоукмун изтри кръвта от шията си и промърмори:

– Бедният нещастник.

– Я не се размеквай, Дориан! Знаеш колко се безпокоя, когато започнеш да говориш по този начин. Забрави ли, че твоят нещастник пръв ни нападна?

– Чудя се защо. Обзалагам се, че в планината има предостатъчно дивеч. С какво толкова го заинтригувахме?

– Може би просто се оказахме подръка – предположи д'Аверк, докато оглеждаше металния лабиринт около тях. – Или пък по тези места не обичат хората.

Французинът прибра сабята си в ножницата и се отправи през металната гора, която обгръщаше сградите отвсякъде. Наоколо бяха разхвърляни оглозгани и полуразложени трупове на най-различни животни.

– Така и така сме тук, защо не поогледаме града – рече д'Аверк, докато се катереше по една стоманена греда. – Може да останем и за през нощта.

Хоукмун се консултира с картата.

– Има го тук – обяви той. – Казва се Халапандур. Недалеч на изток в една пещера живее тайнственият магьосник.

– На какво разстояние?

– Един ден път през планините.

– Тогава да отдъхнем тук, а утре ще продължим – рече д'Аверк.

Хоукмун се намръщи за миг, после вдигна рамене.

– Съгласен. – Той също се покатери на гредата и двамата продължиха сред бетонните купчини, докато излязоха на една виеща се метална улица.

– Какво ще кажеш, ако надзърнем в някоя от кулите? – предложи д'Аверк.

Поеха по лекия метален наклон право към кулата, която сияеше в тюркоазено и алено под лъчите на слънцето.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ИЗОСТАВЕНАТА ПЕЩЕРА

В основата на кулата имаше малка врата, огъната навътре сякаш от удар на гигантски юмрук. Хоукмун и д'Аверк се промъкнаха през образувания процеп и надзърнаха предпазливо в сумрака.

– Ей там – посочи Хоукмун. – Има някаква стълба.

Прекосиха купчината натрошен бетон и доближиха дъното на помещението, за да открият, че мрачната конструкция не е стълба, а по-скоро наклонена рампа, също като онези, които свързваха отделните сгради в града.

– Чувал съм, че това селище било вдигнато малко преди настъпването на Трагичното хилядолетие – каза д'Аверк на Хоукмун, докато се катереха нагоре по рампата. – Казват, че тук живеели само учени – наричали го „Изследователското градче“. Събрани били специалисти от всички краища на света. Вярвали, че от продължителното им съвместно общуване можели да се родят нови идеи. Ако не ме лъже паметта, в някои легенди наистина се споменава за велики открития, родени по тези места, но сега вече напълно забравени.

Двамата продължиха нагоре по рампата, докато излязоха на широка платформа, заобиколена от стъклени стени. Повечето прозорци бяха напукани или изпочупени, но оттук се виждаше като на длан целият град.

– Предполагам, че са построили този наблюдателен пункт, за да държат под око Халапандур – рече Хоукмун и се огледа. Из залата бяха разхвърляни части от уреди, за чието предназначение дори не можеше да гадае. По някои имаше праисторически гербове и покрити с прах надписи на отдавна забравени езици, съвсем различни от бароковите украси и надиплените обозначения, характерни за модерните времена, в които живееха. – Може би оттук са контролирали всички машини на Халапандур.

Д'Аверк прехапа устни и посочи с ръка.

– Да, ние май също ще се възползваме от възможностите на наблюдателния пункт.

На известно разстояние, в посока срещуположна на тази, от която бяха дошли, право към града препускаше конен отряд с шлемове и брони на гранбретанци.

Нямаше никакво съмнение кои са, въпреки че все още не се различаваха отделни подробности.

– Ако питаш мен, това са хората на Мелиадус – рече Хоукмун и неволно опипа дръжката на сабята си. – Той също не знае точното местонахождение на Миган, но може би е открил, че Тозер е посещавал града, и възнамерява да продължи по дирите му с помощта на опитен следотърсач. Ще трябва да се откажем от идеята да почиваме тук, д'Аверк. Налага се да потеглим незабавно на път.

Французинът кимна.

– Жалко, наистина. – Той се наведе, вдигна някакъв дребен предмет от пода и го пхна в джобчето на разкъсаната си жилетка. – Това ми се стори познато.

– Какво е то?

– Мисля, че е един от онези заряди, които са използвали за старите оръжия – обясни д'Аверк. – Може да ни потрябва.

– Но ти нямаш оръжие!

– Не винаги е необходимо – отвърна загадъчно д'Аверк.

Двамата изтичаха надолу по рампата към изхода на кулата. После, рискувайки да бъдат открити от войните на Тъмната империя, пресякоха още няколко платформи и потънаха в гората от нагъната арматура.

– Мисля, че не ни забелязаха – промърмори д'Аверк. – Хайде, леговището на Миган е в тази посока.

Поеха нагоре по склона на планината, препъвайки се по гладките скали, изпълнени с желание да изпреварят Мелиадус в гонитбата за мъдреца.

Нощта се спусна, а те продължаваха да вървят.

Измъчваше ги остър глад, не бяха хапвали нито троха, откакто бяха потеглили за Ландарската долина, и усещаха, че силите им са на изчерпване.

Въпреки това не спираха да вървят и малко преди зазоряване навлязоха в долината, отбелязана на картата. Тук някъде обитаваше магьосникът Миган.

На устните на Хоукмун изгря усмивка.

– Почти съм сигурен, че гранбретанците са останали да лагеруват в града през нощта. Имаме достатъчно време, за да намерим Миган и да вземем кристалите преди да са пристигнали!

– Да се надяваме – Отвърна д'Аверк и си помисли, че Хоукмун определено се нуждае от почивка, ако се съдеше по зачервените му, трескави очи. Въпреки това го последва в долината, като спираше, за да свери маршрута с картата. – Погледни там – вдигна ръка той. – Някъде горе трябва да е входът за пещерата на Миган, но не виждам и намек от него.

– Според картата пещерата е разположена по средата на онази стръмнина. – Пак ще трябва да се katerим.

Пресякоха долината и прескочиха едно тясно поточе, което извираше от цепнатина в скалната стена. Не след дълго се натъкнаха на следи, сочещи, че отсамният край на долината е обитаван от хора – покрай реката се виеше пращен път, имаше и странно на вид дървено съоръжение, което, изглежда, служеше да се загребва прясна вода от потока.

Излязоха на пътя и поеха нагоре по стръмнината. От едната страна на скалата бе прикрепен износен дървен парапет. Изглеждаше стар, сякаш поставен преди векове, във всеки случай доста преди да се е родил Миган.

Продължаваха да се изкачват.

Пътят ставаше все по-стръмен. Най-сетне излязоха на една скална площадка, върху която се издигаше масивен каменен блок, а зад него беше и входът на пещерата!

Пръв понечи да влезе Хоукмун, но д'Аверк го хвана за рамото и го спря на входа.

– Да не забравяме предпазливостта – рече той и извади сабята си.

– Нима се боиш от един старец?

– Сигурно си доста изморен, приятелю, инак щеше да се досетиш, че мъдрецът-магьосник, за когото ни разказа Тозер, вероятно владее оръжия и сили, много по-могъщи от нашите. Освен това, съдейки по думите на Тозер, не обичал да се среща с непознати, а няма никакви причини да вярваме, че тъкмо нас ще вземе за приятели.

Хоукмун кимна, също извади сабята си и продължи напред.

Пещерата тънеше в мрак и на пръв поглед изглеждаше съвсем пуста, но след малко зърнаха някакво сияние откъм дъното. Приближиха източника на светлина и видяха, че малко по-нататък пещерата прави остър завой.

Двамата приятели свърнаха и откриха, че след първата пещера започва втора, значително по-просторна. Вътре бяха подредени най-различни инструменти, каквито бяха видели в Халапандур, имаше и няколко легла, прибори за готвене и стъкленици с химикали. Източникът на светлина се оказа глобус, поставен в центъра на подземната кухня.

– Миган! – извика д'Аверк, но отговор не последва.

Претърсиха пещерата, но не откриха никого, нямаше и втори изход.

– Избягал е! – изстена отчаяно Хоукмун и потърка черната перла в челото си. – Отишъл си е, д'Аверк, и кой знае дали ще можем да го открием. Може би е тръгнал веднага след раздялата с Тозер.

– Едва ли – възрази д'Аверк. – В такъв случай щеше да вземе някакъв багаж. – Той огледа пещерата. – Някой е спал съвсем скоро на онова легло. По масите няма прах. Нищо чудно Миган да е излязъл на разходка из околностите и да се върне съвсем скоро. Ще го почакаме.

– Ами ако Мелиадус е бил с онези конници?

– В такъв случай да се надяваме, че ще се забави, докато открие пещерата.

– Ако е толкова нетърпелив, колкото твърдеше Флана, вече ще е по петите ни! – поклати глава Хоукмун. После отиде до масата, върху която бяха разхвърляни изсушени късове месо, плодове и листа от билки, и започна да се храни лакомо. Д'Аверк побърза да се присъедини към него.

– Няма как, ще чакаме тук – промърмори французинът. – Нищо друго не ни остава, приятелю.

Денят премина неусетно, спусна се нощта. Тревогата и нетърпението на Хоукмун растяха с всяка минута.

– Ами ако са го пленили? – подхвърли неочаквано той. – Ако Мелиадус го е срещнал, докато се скита из планината?

– В такъв случай най-вероятно ще го доведе тук, а ние ще спечелим благоволението на стария мъдрец, като го отървем от лапите на негодниците – отвърна, д'Аверк с престорена самоувереност.

– Та те са поне двадесет на брой, при това въоръжени с огнестрели! Не можем да се справим с двадесет души, д'Аверк.

– Чуваш ли се какво говориш, Хоукмун? Случвало се е да се справяме и с повече!

– Така е – съгласи се Дориан, но нямаше съмнение, че дългият път е изсмукал силите му. А може би преживяното в двореца на крал Хуон бе оставило по-тежък отпечатък върху него, отколкото върху д'Аверк, който обичаше рискованите ситуации?

Малко по-късно Хоукмун реши да разгледа отново външната пещера и площадката пред нея. Сякаш някакъв неясен инстинкт го отведе там, защото щом излезе, той погледна към долината и изненадано облещи очи.

Бяха достатъчно близо, за да изчезнат и последните му съмнения.

Водачът на конната дружина наистина бе самият барон Мелиадус. Гравираната му метална маска проблесна яростно в мига, когато вдигна глава и зърна Хоукмун на скалната площадка.

Гласът на барона проехтя из планината. Глас, едновременно гневен и триумфиращ, гласът на вълк, съгледал своята плячка.

– Хоукмун! – отекна в скалите. – Хоукмун! Мелиадус скочи от седлото и започна да се катери по стръмнината.

– Хоукмун!

Зад Него бързаха останалите въоръжени до зъби воини и Хоукмун си даде сметка, че е безсмислено да се сражава с тях. Той се обърна и викна към пещерата:

– Д'Аверк! Мелиадус идва. Побързай, човече, инак ще ни обградят вътре. Трябва да стигнем върха на хълма.

Д'Аверк изтича на площадката, закопчавайки трескаво колана си, погледна надолу, помисли за миг и кимна. Хоукмун вече бе застанал при скалата и търсеше с поглед подходящи опорни точки, за да се изкачи нагоре.

Лъч от огнестрел блесна в тъмнината и удари скалата до ръката му, като почти я опърли. Последва втори изстрел, но Дориан продължи да пълзи нагоре.

Надяваше се на върха да намери по-удобна позиция за предстоящия бой, защото въпреки всичко не възнамеряваше да се даде лесно – осъзнаваше, че безопасността на Медния замък сега зависи само от него и д'Аверк.

– Хоукмуууун! – крещеше като побеснял барон Мелиадус. – Хооукмуууууууууун!

От разраните му от острите скали пръсти течеше кръв. Кракът му се подхлъзна, но той продължаваше нагоре, без да спира, следван съвсем наблизо от французина.

Най-сетне стигнаха върха и пред тях се простря равно плато. Знаеха, че опитат ли да го пресекат, ще станат лесна мишена за огнестрелите.

– Дойде време да се бием – каза задъхано Хоукмун и извади сабята.

– Най-сетне – ухили се Д'Аверк. – Мислех, че си изгубил присъствие на духа, приятелю.

Надзърнаха от ръба на скалата и видяха, че преследвачите им са стигнали на площадката пред пещерата. Баронът подканваше яростно хората си да продължават нагоре. Без съмнение се надяваше да открие наблизо и останалите омразни противници – Оладан, граф Медни, а може би дори Изелда, която, Хоукмун знаеше със сигурност, Мелиадус обичаше безумно, макар да не го признаваше.

Съвсем скоро първият вълчи войн достигна скалния ръб и Хоукмун го посрещна с яростен ритник в шлема. Войникът успя да се задържи като по чудо, протегна ръка и сграбчи ботуша на Дориан, без съмнение

за да се изтегли нагоре или да повлече Хоукмун със себе си в пропастта.

Д'Аверк се наведе напред и прониза упорития противник в рамото. Мъжът извика болезнено, разтвори пръсти, направи отчаян опит да се задържи за острите скали и полетя надолу, към дъното на долината, огласяйки планините с ужасения си крясък.

Ала в същия миг още неколцина от войните на Мелиадус достигнаха върха. Д'Аверк посрещна единия, докато Хоукмун се озова срещу двама противници.

Без да губи самообладание, Хоукмун удари единия с острието право в шията, в тясната цепка между шлема и бронята, а втория промуши в корема, където също имаше пролука под нагръдника. Междувременно насреща му се появиха нови двама войни.

Битката продължи повече от час. Двамата приятели полагаха яростни усилия да задържат напирашите иззад ръба гранбретанци или влизаха в ожесточени схватки с успелите да се изкатерят на равното.

Ала накрая бяха обкръжени, от всички страни към тях бяха насочени върхове на саби, сякаш бяха в някаква чудовищна зъбата паст. Ръцете им бяха съвсем отмалели. Внезапно прокълнтя заповедническият глас на Мелиадус:

– Предайте се, господа, инак, обещавам ви, ще бъдете посечени.

Хоукмун и д'Аверк се спогледаха отчаяно и свалиха саби.

И двамата знаеха, че Мелиадус ги ненавижда с дива, жестока омраза. А ето че бяха негови пленници, в неговата родна страна, от която нямаше никаква надежда да се измъкнат.

Мелиадус, изглежда, бе споходен от същата мисъл, защото намести по-добре вълчата си маска и се засмя подигравателно.

– Не зная как сте пристигнали в Гранбретан, Хоукмун и д'Аверк, но зная, че сте истински глупаци! Дойдохте тук да търсите стария мъдрец, нали? Но питам се, защо? Нали вече имате онова, което той притежава?

– Може би той притежава и други неща – отвърна Хоукмун, опитвайки се да прикрие истинската причина за пътуването им до тези места.

– Други неща ли? Искате да кажете, други инструменти, които биха могли да са от полза за империята? Благодаря за сведенията, Хоукмун. Старецът, без съмнение, ще бъде по-изчерпателен от теб.

– Старецът си отиде, Мелиадус – намеси се в разговора д'Аверк. – Ние го предупредихме за предстоящото ти гостуване.

– Отишъл си значи, а? Не съм много сигурен. Но и да е вярно, без съмнение ще знаете накъде е поел, сър Хюлам.

– Нямам представа – вдигна рамене д'Аверк и огледа надменно присъстващите.

– Ще видим – засмя се отново Мелиадус. – Ще се вслушам в думите ви и ще отложам за съвсем малко мъченията, на които възнамерявах да ви подложам още сега. Отмъщението може да почака. По-късно, когато се върнем дружно в моя дворец, смятам да използвам най-различни интересни средства. Дотогава, разбира се, трябва да съм се сдобил и с тайната на стареца за пътуване между измеренията... – Мелиадус си помисли, че с подобни познания ще може да си възвърне изгубеното благоволение на крал Хуон и почетното място в двора.

Той вдигна тежката си метална ръкавица и погали с престорена нежност Хоукмун.

– Ах, Хоукмун – не след дълго ще почувстваш силата на моето наказание, остава малко...

Хоукмун потрепери до корените на съществото си, но събра сили и заплю омразната вълча маска.

Мелиадус се отдръпна рязко назад, докосна маската си, сетне замахна и удари Хоукмун през устата.

– Още един час в адски болки, Хоукмун. Един-единствен час, който ще ти се стори цяла вечност, обещавам ти!

Хоукмун изви лице от отвращение и болка. Стражите му го блъснаха грубо и двамата с д'Аверк заслизаха по скалистия склон.

Бяха привързани с дебели въжета през кръста – Мелиадус се погрижи да бъдат спуснати съвсем внимателно, като скъпоценен чуплив товар. След малко и той се присъедини към тях.

– Все пак да не забравяме, че сме дошли тук заради стареца – заговорил баронът. – Имам чувството, че се спотайва някъде наблизо. Ще ви оставя в пещерата, за вързани и под бдителна стража, а след това, с ваше позволение, ще пообиколя из пущинаците. Този път няма да ми се измъкнете. Най-сетне сте само мои! Вкарайте ги вътре. Вържете ги с всички въжета, които носите. И помнете – пазете ги като очите си, защото те са най-скъпоценните играчки на барон Мелиадус!

Баронът ги изпрати с поглед, остави трима стражи да охраняват входа на пещерата и пое нагоре по хълма в прекрасно, разположение на духа.

Пътем си обеща съвсем скоро да залови всички свои врагове, да разкрие тайните им и да се позабавлява като ги измъчва. А кралят-император отново щеше да разбере, че той е бил прав.

Ако пък кралят-император не се окажеше особено благосклонен –

какво от това?

Мелиадус подготвяше план, който да реши и този дребен проблем.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА МИГАН ОТ ЛАНДАР

Навън се спусна нощта. Хоукмун и д'Аверк лежаха в сянката, загледани в светлината, която идеше откъм втората пещера.

Широките гърбове на стражите изпълваха входа. Телата на двамата пленници бяха овързани с яки дебели въжета.

Хоукмун напрегна мишци, колкото да установи, че може да помръдва само устата, очите и шията си. Д'Аверк беше в същото положение.

– Сами сме си виновни, приятелю. Трябваше да сме по-предпазливи – подхвърли д'Аверк с добре познатия при подобни случаи безгрижен глас.

– Така е – съгласи се Хоукмун. – Гладът и умората превръщат в глупаци дори мъдреците. Прав си, че сме си виновни сами.

– Заслужаваме си мъките – продължи д'Аверк. – Но защо трябва да страдат и нашите другари? Налага се да помислим за бягство, Хоукмун, колкото и безнадеждна да ти се струва тази идея.

Хоукмун въздъхна.

– Аха. Ако Мелиадус се добере до Медния замък... Той потрепери.

От кратката среща с гранбретанеца бе останал с впечатлението, че лудостта на Мелиадус се е задълбочила още повече. Може би причината бе в поредицата тежки поражения край стените на Медния замък? Или пък радостта от внезапното изчезване на най-заклетия враг на Империята? Трудно му беше да прецени. В едно не се съмняваше – неговият стар враг изглеждаше така, сякаш всеки миг ще изгуби контрол. Кой би могъл да каже какво ще последва?

Хоукмун завъртя глава и се намръщи. Стори му се, че дочува някакъв шум от вътрешността на пещерата. Ето, че шумът се повтори. Д'Аверк също се размърда неспокойно и прошепна:

– Там вътре има някой, кълна се...

В този миг върху телата им легна нечия сянка. Двамата приятели вдигнаха погледи и съзряха лицето на висок прегърбен старец, изваяно сякаш от камък и обкръжено от ореол призрачнобели коси.

Старецът ги разглеждаше със склучени вежди. После прехапа

устни, премести поглед върху пазачите, застанали на пост пред входа на пещерата, и отново огледа Хоукмун и д'Аверк. Не промълви нито дума, само стоеше неподвижно, скръстил ръце на гърдите си. Хоукмун забеляза, че на пръстите си носеше кристални пръстени – на всички без малкия пръст и палеца. Това можеше да бъде само Миган от Ландар! Но как се бе промъкнал незабелязан в пещерата? Сигурно някъде имаше таен вход.

Хоукмун му хвърли изпълнен с отчаяние поглед, опитвайки се да го спечели на своя страна.

Старецът се усмихна и се наведе така, че да чува шепота на Дориан.

– Моля ви, господине, ако вие сте Миган от Ландар, трябва да знаете, че сме ваши приятели – и пленници на враговете ви.

– Как мога да съм сигурен, че казвате истината? – отвърна Миган също шепнешком.

Един от пазачите се размърда, изглежда, обезпокоен от нещо, и понечи да се обърне. Миган се скри във втората пещера. Пазачът се огледа и изсумтя недоволно:

– За какво си приказвате вие двамата? Нямате търпение баронът да се позабавлява с вас, нали? Да знаеш само, Хоукмун, какви приятни мигове ти е подготвил...

Хоукмун не отговори.

Щом кискащият се пазач им обърна гръб, Миган пак се наведе над него.

– Ти Хоукмун ли си?

– Чувал ли си за мен?

– Туй-онуй. Ако наистина си Хоукмун, може и да говориш истината, защото, макар и да съм гранбретанец, не изпитвам особена симпатия към Господарите, които управляват в Лондра. Но откъде знаеш кои са ми врагове?

– Барон Мелиадус фон Кронден е научил за тайната, която си споделил с Тозер – същият, дето ти е гостувал преди известно време...

– Споделил ли?! Той ми я измъкна с лукавство! Обра ме, докато спях, и избяга. Предполагам, че е искал да се похвали пред своите приятели в Лондра...

– Прав си. Тозер наистина им разказал нещичко, но се похвалил, че ставало дума по-скоро за способност на ума, а когато се наложило да покаже уменията си, се озовал в Камарг...

– Без съмнение по случайност. Той няма никаква представа как се управляват пръстените.

– Така и предположих.

– Вече ти вярвам, Хоукмун, и наистина започвам да се боя от този Мелиадус.

– Ако ни освободиш и ни помогнеш да избягаме, ще те защитаваме от него.

– Съмнявам се, че се нуждая от вашата защита. Миган излезе извън полезрението на Хоукмун.

– Чудя се какво ли е намислил? – прошепна д'Аверк, който до този миг бе мълчал.

Хоукмун само поклати глава.

Миган се появи отново, стиснал в ръка дълъг нож. Наведе се и започна методично да реже въжетата, с които бе овързан Хоукмун, докато най-сетне дукът на Кьолен беше освободен.

– Подай ми ножа – прошепна той, без да изпуска от очи пазачите. Миган го послуша и той се захвана с въжетата на д'Аверк.

В този момент отвън се разнесоха гласове.

– Барон Мелиадус се връща – извика един от пазачите. – Изглежда, не е в добро настроение.

Хоукмун погледна обезпокоено д'Аверк и двамата скочиха.

Привлечен от шума, най-близкият пазач се извърна, забеляза ги и извика от изненада.

Двамата рицари се хвърлиха напред. Хоукмун закова с желязна хватка китката на пазача, тъкмо преди той да извади сабята. Д'Аверк стисна за гърлото втория пазач и измъкна оръжието му. Острието проблесна и потъна в гърдите му още преди пазачът да е предупредил останалите.

Докато Хоукмун се бореше с първия пазач, д'Аверк се захвана с третия. Звънът на стомана отекна в пещерата и в отговор се разнесе изненаданият вик на Мелиадус.

Хоукмун хвърли своя противник на земята, притисна го с коляно в слабините, извади затъкнатия в пояса му кинжал, бутна назад маската и заби острието в оголената му шия.

Д'Аверк, който междувременно бе приключил с третия пазач, се изправи задъхан до него.

– Виждам, че носите съвсем като моите пръстени – извика от втората пещера Миган. – Знаете ли как да ги управлявате?

– Знаем само как да се завърнем в Камарг! Едно завъртане наляво...

– Разбрах. Добре, Хоукмун, ще ви помогна. Трябва да завъртите кристалните пръстени първо надясно, а сетне наляво. Повторете това

движение шест пъти и тогава...

Масивното тяло на Мелиадус запречи входа на пещерата.

– Хоукмун, докога ще ми създаваш неприятности? Старецът! Хванете го веднага!

Войните на Мелиадус нахлуха в пещерата. Д'Аверк и Хоукмун заотстъпваха, като се отбраняваха отчаяно.

– Нарушителите – вълн! – изкрещя разгневеният Миган и се втурна насреща им, вдигнал дългия нож в ръка.

– Не! – опита се да го спре Хоукмун. – Миган, остави ги на нас. Дръпни се! Не разбираш ли, че си беззащитен пред тях?

Но Миган не го послуша. Хоукмун направи отчаян опит да го задържи, видя как върху магьосника се спуска блеснало острие и се хвърли на помощ на стареца.

В пещерата цареше пълна бъркотия. Двамата приятели отстъпваха бавно към вътрешната кухня. Стените ечаха от блъскащите се остриета и гръмките заповеди на Мелиадус.

Хоукмун изтегли ранения Миган във втората пещера, като същевременно се отбраняваше от сипещите се върху му удари.

Когато се изправи, пред очите му святкаше сабята на барон Мелиадус, който беше стиснал дръжката с две ръце.

Хоукмун почувства остра болка в лявото рамо и в следния миг от раната бликна кръв. Той отби втората атака и на свой ред нанесе удар в ръката на Мелиадус.

Баронът извика от болка и се олюля.

– Сега е моментът, д'Аверк! – извика Хоукмун. – Давай, Миган! Използвайте пръстените! Това е единствената възможност да се измъкнем!

Той завъртя кристалния пръстен първо надясно, после наляво и повтори същото движение още шест пъти. Мелиадус се нахвърли с яростен вик върху него. Хоукмун вдигна сабята, за да отбие удара. И изведнъж Мелиадус изчезна.

Изчезна и пещерата, изчезнаха и приятелите му.

Хоукмун стоеше съвсем сам наред плоска равнина, простираща се докъдето му стига погледът. Беше пладне, жаркото слънце бе увиснало точно над главата му. Равнината бе покрита с ниска торфена растителност, чиято миризма, кой знае защо, му напомняше за пролетта.

Къде се намираше? Дали Миган не го беше измамил? Къде ли бяха другите?

Изведнъж само на няколко крачки от него започна да се материализира фигурата на Миган от Ландар, просната в торфа. Тялото му беше

покрито с безброй кървящи рани, лицето му беше бледо като платно и сгърчено от болка. Хоукмун пхна сабята в ножницата и се наведе над него.

– Миган...

– Опасявам се, че не ми остава много, Хоукмун. Е, поне помогнах да се продължи предназначаното в твоята съдба. Руническият жезъл...

– Моята съдба ли? Какво искаш да кажеш? И какво общо има Руническият жезъл с това? Толкова често напоследък чувам да се говори за него и не мога да разбера каква е връзката му с мен...

– Ще научиш, когато му дойде времето. Междувременно...

В този момент неочаквано се появи д'Аверк и започна да се оглежда изумено.

– Ама това нещо наистина си го бива! Проклет да съм, ако пак не е забъркан Руническият жезъл! Вече мислех, че сме загубени.

– Ти... ти трябва да откриеш... – поде Миган, но се закашля. От устата му рухна кръв и се стече надолу по брадичката.

Хоукмун повдигна главата му.

– Не се опитвай да говориш, Миган. Раната ти е доста тежка. Нуждаеш се от помощ. Може би ако успеем да се върнем в Медния замък...

– Не можете – поклати глава Миган.

– Не можем да се върнем? Но защо? Нали пръстените вече ни пренесоха тук? Едно завъртане наляво и...

– Не. След като се прехвърлихте тук, пръстените трябва да бъдат пренастроени.

– И как ще стане това?

– Няма да ви кажа!

– Не желаш? Или не можеш?

– Не желая. От мен се искаше да ви преместя в това измерение, където трябва да изпълните част от предназначаното. Трябва да откриете... ох, болката е непоносима!

– Значи си ни измамил, старче! – рече д'Аверк. – Постарал си се да изпълним отредената ни предварително роля, така ли? А сега умираш и ние не можем да ти помогнем с нищо. Кажи ни как да се върнем в Медния замък и ще ти намерим някой знахар.

– Не разбирате ли, че ви доведох тук не по моя прищявка? Така по-велява самата история. Много места и времена съм посетил с помощта на тези пръстени. Какво ли не съм видял. Зная добре на кого служиш, Хоукмун, и зная също така, че е дошло време да поскиташ из тези земи.

– Тук ли? – извика с отчаян глас Хоукмун. – Какво е това време, в

което ни отведе? Как се нарича тази страна? Изглежда ми, сякаш цялата е една безкрайна равнина!

Но от устата на Миган вече бликаше тъмна кръв и нямаше никакво съмнение; че краят му е близо.

– Вземете моите пръстени – рече той, като дишаше на пресекулки. – Ще ви потрябват. Първо намерете Нарлийн и Меча на зората – ще го откриете на юг. Сетне поемете на север и търсете град Днарк... и Руниче... – Той се закашля и по тялото му премина мъчителен гърч.

Хоукмун вдигна поглед към д'Аверк.

– Руническият жезъл? Значи ли това, че сме в Азиакомуниста, където според поверието се намира и жезълът?

– Каква иронична игра на съдбата, като се има предвид малката измама, към която прибягнахме при посещението на Гранбретан – подхвърли д'Аверк, докато попиваше с кърпичка кръвта, стичаща се от раната в крака му. – Може би наистина сме в тази страна. Да ти призная, вече ми е все едно. Важното е, че сме далеч от досадния Мелиадус и неговата кръвожадна пасмина. Слънцето напича приятно и като изключим някоя и друга дребна рана, сме по-добре, отколкото можеше да се очаква.

Хоукмун се огледа и въздъхна.

– Не съм съвсем сигурен. Ако опитите на Тарагорм се окажат успешни, не е изключено да намери верния път към нашия Камарг. Предпочитам сега да съм там. – Той опипа пръстена. – Чудя се... Д'Аверк вдигна предупредително ръка.

– Не, Хоукмун. Не си играй с това. Склонен съм да повярвам на стареца. Освен това ми се струва, че той беше добре разположен към теб. Едва ли ни мислеше злото. Сигурно е възнамерявал след като се преместим тук да ни отведе лично до местата, за които спомена. Ако се опита да задействаме пръстените, кой знае къде ще се озовем. Нищо чудно да попаднем отново в лапите на Мелиадус.

Хоукмун кимна.

– Струва ми се, че си прав, д'Аверк. Но какво да правим сега?

– Първо, да изпълним молбата на Миган – да свалим пръстените. А след това ще поемем на юг към онова място – как го нарече?

– Нарлийн. Може да е име на човек. Или кой знае на какво.

– Каквото и да е, ще го открием на юг. Да тръгваме. – Той се наведе над трупа на Миган от Ландар и започна да сваля кристалните пръстени. – Обзалагам се, че ги е открил в оня град – Халапандур. Сигурно и инструментите в пещерата са били пренесени оттам. Трябва да са ги

изобретили хората от далечната епоха преди Трагичното хилядолетие...

Ала Хоукмун почти не го чуваше. Вместо това посочи с ръка в далечината.

– Погледни! Отнякъде полъхна ветрец.

През равнината с трясък се носеше някаква гигантска пурпурночервена машина, която мятеше светкавици.

КНИГА ВТОРА

Тъй както Дориан Хоукмун служеше на Руническия жезъл, негов служител (съвсем съзнателно) бе и Миган от Ландар и мъдрецът-философ от Йел се беше постарал да прехвърли Хоукмун в една чудна, дори враждебна страна, като му бе разкрил точно толкова, колкото бе необходимо, за да изпълни предначертанията на жезъла. Толкова много съдби вече бяха преплетени – на Камарг с Гранбретан, на Гранбретан с Азиакомуниста, на Азиакомуниста с Амарек, на Хоукмун с д'Аверк, на д'Аверк с Флана, на Флана с Мелиадус, на Мелиадус с крал Хуон. От своя страна крал Хуон беше обвързан с Шенегар Трот, Шенегар Трот с Хоукмун – и всичко това само за да се изпълнят предначертанията, чието начало бе дадено със зловещата клетва за отмъщение срещу обитателите на Медния замък, произнесена от барон Мелиадус в името на Руническия жезъл. Навсякъде в тази история прозираха необясними парадокси и странни съвпадения, ала скоро пътищата на всички участници трябваше да се пресекат. И докато Хоукмун се питаше в кое ли незнайно кътче на времето и пространството се е озовал, учените на крал Хуон усъвършенстваха нови и нови военни машини, с чиято помощ армиите на Тъмната империя да се придвижват все по-бързо и надалеч, сеейки смърт и разруха...

Из „Предание за Руническия жезъл“

ПЪРВА ГЛАВА ЖЕНАК-ТЕНГ

Хоукмун и д'Аверк оголиха саби и се загледаха в странната сфера, която се приближаваше към тях.

Дрехите им се бяха превърнали в дрипи, телата им бяха покрити със засъхнала кръв, лицата им бяха пребледнели от изтощение, а в очите им почти не се четеше надежда.

– Ех, да имах сега силата на амулета – въздъхна Хоукмун, но по съвет на Рицаря амулетът бе останал в Медния замък.

Д'Аверк се усмихна уморено.

– Стига ми и поне капчица най-обикновена човешка енергия – рече той. – Каквото и да ни чака, не бива да се предаваме, дук Дориан. – И с тези думи той разкърши плещи.

Гръмотевичната сфера продължаваше да се носи към тях,

подскачайки над зелената, покрита с мъх равнина. Беше огромна, цялата блестеше в разноцветни светлини и нямаше никакво съмнение, че сабите ще са безполезни срещу нея.

Сферата се претърколи за последен път, спря с оглушителен грохот и надвисна заплашително над тях.

После от вътрешността ѝ се разнесе бръмчене, точно в средата се появи цепнатина, която продължи да се разширява, докато цялата сфера се раздели на две части. От вътрешността ѝ бликна тънка струйка бял пушек, който се спусна над земята като облак.

Облакът започна да се разсейва и от него се показва строен, добре сложен мъж с дълга, прихваната със сребърен обръч коса, чието бронзово тяло бе покрито с къса червеникава, разтворена отпред роба. Не се виждаха никакви оръжия.

Хоукмун разглеждаше предпазливо мъжа.

– Кой си ти? – понита той. – Какво искаш? Обитателят на сферата се усмихна.

– Аз трябваше да задам този въпрос – рече той със странен акцент. – Виждам, че сте участвали в битка – и че един от вас е мъртъв. Изглежда ми твърде стар, за да бъде войн.

– Кой си ти? – повтори Хоукмун.

– Ама и ти си един твърдоглавец! Името ми е Женак-Тенг, от фамилията Тенг. Каж ми сега с кого сте се били тук. Да не бяха марките?

– Това име нищо не ми говори. А и с никого не сме се били тук – отвърна д'Аверк. – Ние сме пътешественици. Битката, за която питаш, стана на огромно разстояние от тази страна. После побягнахме насам...

– И въпреки това целите сте в пресни рани. Добре де, елате. Ще ви помогнем – ще привържем раните ви, а може би дори ще успеем да съживим вашето приятелче.

– Невъзможно е. Той е мъртъв.

– Случва се и мъртъвци да вдигаме на крака – отвърна безгрижно красивият здравеняк. – Идвате ли?

Хоукмун сви рамене.

– Защо не? – Двамата с д'Аверк вдигнаха безжизненото тяло на Миган и последваха Женак-Тенг към сферата.

Озоваха се в кабина, в която поне няколко души можеха да се разположат удобно. Изглежда, това превозно средство бе широко разпространено в тази страна, защото Женак не направи никакъв опит да им помогне и ги остави сами да решат къде да седнат и как да се разположат.

Той размаха ръка пред пулта за управление и цепнатината на

сферата започна да се затваря. Веднага след това потеглиха: движеха се гладко и плавно по торфа, при това с невероятна скорост, а местността отвън беше като забулена в мараня.

Равнината се простираше безкрайно. Нито веднъж не зърнаха дръвчета, хълмове или реки. Хоукмун започна да се нита дали не е с изкуствен произход, или пък не е била изгладена по изкуствен начин някога в далечното минало.

Женак-Тенг не откъсваше поглед от приборите за управление, макар че можеше да се ориентира и през илюминатора. Беше поставил ръка на една разклонена дръжка и я помръдваше леко, за да насочва странното превозно средство.

Не след дълго в далечината се показаха някакви неясни очертания. Хоукмун ги посочи с ръка.

– Чарки – обясни Женак-Тенг. – Ако имаме късмет, няма да ни нападнат.

Бяха сивкави на цвят, отдалеч приличаха на гранитни статуи, снабдени с масивни крака и размахващи се пипала. Хоукмун така и не можа да определи дали са живи същества, или машини.

След около час сферата забави скорост.

– Наближаваме Тенгстан – обяви Женак-Тенг. Малко по-късно сферата спря и бронзовият войн се облегна назад с облекчена въздишка.

– Добре – рече той. – Научих каквото ми трябваше. Групата чарки, която видяхме, се придвижваше в югозападна посока, а това значи, че няма опасност да приближи Тенгстан.

– Какви са тези чарки? – попита д'Аверк.

– Чарките са наши заклетни врагове, същества, създадени да унищожават човеците. Хранят се направо от повърхността, откъдето изсмукват енергията на нашите подземни станове.

Той докосна една ръчка, сферата се разтърси и бавно се спусна надолу.

Сякаш земята ги погълна и след това се затвори над тях. Глобусът продължи да потъва и накрая спря. Отнякъде бликна сноп ярка светлина и те откриха, че се намират в малка подземна галерия, която едва побираше сферата.

– Тенгстан – обяви лаконично Женак-Тенг и натисна един участък на пулта, след което сферата бавно се разтвори.

Слязоха, като придържаха внимателно тялото на Миган, минаха през един нисък тунел и излязоха в друга подземна галерия, където завариха още няколко души, облечени досущ като Женак-Тенг.

– Оттук – посочи им с ръка един висок мъж и ги настани в тясна кабина, която веднага започна да се върти. Хоукмун и д'Аверк се облегнаха назад, за да преодолеят световъртежа. Пристигнаха почти мигновено в просторна, богато обзаведена стая, покрита с меки килими.

– Това е моят апартамент – каза Женак. – Ей сега ще повикам неколцина медици от моето семейство, за да помогнат на приятеля ви. Извинете ме. – И той излезе от стаята.

Върна се почти веднага, усмихнат.

– Братята ми ще бъдат тук скоро.

– Надявам се – отвърна д'Аверк. – Не съм възхитен от идеята да навяя компания на труп...

– Наистина няма да се бавят. Елате, в съседната стая са поднесли разхладителни напитки.

Оставиха тялото на Миган на пода и се преместиха в другата стая, където из въздуха се носеха подноси с напитки и храна, без никаква видима подпора.

По примера на Женак-Тенг двамата се настаниха върху подредените наоколо възглавници и започнаха да опитват ястията. Бяха вкусно приготвени и Хоукмун и д'Аверк откриха, че могат да изядат огромни количества.

Докато се хранеха, в стаята влязоха двама мъже, които също приличаха на Женак-Тенг.

– Закъснели сте – рече единият. – Съжалявам, братко Женак, но не можем да съживим стареца. Раните са смъртоносни, а и изминалото време...

Женак-Тенг погледна съчувствено д'Аверк и Хоукмун.

– Съжалявам за загубата на вашия приятел.

– Надявам се, че ще можете да го изпратите както подобава.

– Разбира се. Ще направим каквото е необходимо.

Мъжете излязоха и се върнаха след около половин час, когато Хоукмун и д'Аверк вече приключваха с храненето. Първият от тях се представи като Бралан-Тенг, а вторият се нарече Полад-Тенг. И двамата бяха братя на Женак-Тенг и практикуваха медицина. Те огледаха внимателно раните на Хоукмун и д'Аверк и след това ги превързаха.

– Дойде време да ми разкажете как сте се появили в страната на станове – заговори Женак-Тенг. – Тук рядко идват чужденци – заради чарките. С интерес ще чуя новините от другия край на света...

– Не съм съвсем сигурен, че ще разберете отговора на първия въпрос – взе думата Хоукмун. – Нито пък са ни известни някакви новини от

света. – И той обясни, доколкото можа, как са пристигнали и къде се намира техният свят. Женак-Тенг го изслуша внимателно.

– Прав бяхте – кимна накрая той. – Разбрах твърде малко от вашия разказ. Никога не съм чувал за страни като „Европа“ или „Гранбретан“, а инструментът, който описахте, е непознат за нашите учени. Но аз ви вярвам. Как иначе щяхте да се появите толкова внезапно в страната на становеите?

– Какви са тези станове? – попита д'Аверк. – Одеве казахте, че това не са градове.

– Така е, наистина. Това са семейни имения, принадлежащи на един и същи клан. В конкретния случай изброените подземни селища принадлежат на фамилията Тенг. Други, съседни на нашата фамилии са От, Сек и Ненг. Преди години бяха доста повече – но чарките ги унищожиха една по една...

– А какви са тези чарки? – попита Хоукмун.

– Чарките са наши стари врагове. Били са създадени от онзи, който навремето е воювал със семействата от равнината. Минало време и първосъздателят се самоунищожил при някакъв таен опит, а неговите изчадия – чарките – се скитат и до ден днешен из равнините. Притежават най-разнообразни умения, за да ни надвигат, и се хранят с нашата жизнена енергия. – При тези думи Женак-Тенг потрепери.

– Хранят се с вашата жизнена енергия? – попита намръщено д'Аверк. – Какво е това?

– Става дума за източника на живот – чарките го отнемат, а жертвите им умират бавно, напълно лишени от енергия, неспособни дори да помръднат...

Хоукмун жадуваше да научи още малко по въпроса, но очевидно темата не беше никак приятна за Женак-Тенг. Наложил се да я промени.

– Ами равнината навън? Не прилича да е образувана по естествен път.

– Правилно наблюдение. Навремето тук са били разположени многобройни площадки за кацане, защото ние, наследниците на Стоте фамилии, сме били някога могъщи и непобедими – до появата на онзи, който създал чарките. Той поискал да се разпорежда с нашите източници на енергия и с изобретенията ни. Наричал се Сенатор-врон-Кенсай и довел със себе си от изток чарките, като им възложил задачата да изтребят дакрак Фамилиите. Така и станало, ако се изключат шепата оцелели, останали до наши дни. Няма да мине много време и чарките ще ни изловят всички...

– Не сте ли се предали твърде лесно? – попита укорително д'Аверк.
– Човек трябва да бъде реалист – отвърна с въздишка Женак-Тенг.
– Бихме желали още утре да потеглим на път – рече Хрукмун. – Разполагате ли с карта – нещо, което да ни помогне да се ориентираме по пътя към Нарлийн?

– Имам карта – макар и доста груба. Навремето Нарлийн беше един от процъфтяващите търговски градове на крайбрежието. Но това беше преди векове. Не зная какво е станало сега с него.

Женак-Тенг се изправи. – Ще ви отведа в стаята, която е отредена за вас. Тази нощ ще поспите, а утре сутринта можете да продължите своето дълго пътуване.

ВТОРА ГЛАВА ЧАРКИТЕ

Хоукмун се пробуди от шума на битка.

В първия миг се зачуди дали все още не са в пещерата на Миган, заобиколени от войниците на барона, а всичко останало не е било сън. Той скочи чевърсто от леглото и сграбчи сабята, подпряна на стола, където бе праметнал дрехите си. Намираше се в стаята, в която предната вечер ги беше настанил Женак-Тенг.

Хоукмун започна да навлича трескаво дрехите си. Зад вратата се носеха приглушени крясъци, звън на саби и някакви странни звуци, наподобяващи цвилене и мяукане. Щом се облече, той застана до вратата и тихичко я откряна.

В следния миг се облеци изумено. Стройните мургави обитатели на Тенгстан се налагаха помежду си ожесточено и до самозабрава, като използваша вместо оръжия различни подръчни средства, каквито из стаята имаше в изобилие. Лицата им бяха разкривени от ожесточение, от устните им канеше пяна, очите им бяха изцъклени безумно. Изглеждаха, сякаш са изгубили ума си!

По коридора се носеше дим с мастилен цвят, миришеше неприятно и отнякъде се чуваше звън на изпотрошени стъкла и скърцащ метал.

– В името на Руническия жезъл, д'Аверк – промърмори той. Изглеждат като обсебени от зъл дух!

Неколцина мъже се сборичкаха съвсем близо до вратата и неочаквано Хоукмун се озова сред тях. Разблъска ги и отскочи встрани. Никой не му обърна внимание, нито пък на д'Аверк. Продължаваха да се

бъхтят взаимно, сякаш въобще не ги забелязваха.

– Насам – извика Хоукмун и двамата напуснаха стаята с голи саби в ръце. Дориан се закашля от нахлулия в дробовете му синкав дим и почувства остър сърбеж в очите. Всичко наоколо беше разрушено. Коридорът беше осеян с трупове.

Двамата се втурнаха из тесните тунели, докато най-сетне стигнаха апартамента на Женак-Тенг. Вратата беше заключена. Хоукмун заблъска трескаво с дръжката на сабята си.

– Женак-Тенг, отвори, ние сме – Хоукмун и д'Аверк! Вътре ли си?

Зад вратата се чу слаб шум, после се отвори и на прага застана Женак-Тенг с разширени от ужас очи. Той ги подкани да влязат, тръшна вратата и я залости.

– Чарките – изстена Женак. – Сигурно наблизко се е скитала още една глутница. Вината е моя – проявих небрежност. Завариха ни неподготвени. Сега вече сме обречени.

– Не виждам никакви чудовища – рече д'Аверк. – Твоите роднини се бият помежду си.

– Така е – това е един от начините, които използват чарките, за да ни победят. Те излъчват мозъчни вълни, които ни карат да губим разсъдък и да виждаме врагове в нашите най-близки приятели и събратя. А докато се бием помежду си, проникват в стана. Скоро ще бъдат тук!

– А този синкав дим за какво е? – попита д'Аверк.

– Той няма нищо общо с чарките. Причината е някой повреден генератор. Сега вече нямаме и енергия.

Някъде над главите им се разнесе оглушителен трясък и тропот, от който стените на стаята се разтърсиха.

– Чарките – прошепна ужасено Женак. – Скоро лъчите им ще ме достигнат и тогава аз също...

– А защо не са те достигнали досега? – понита Хоукмун.

– Някои от нас притежават известни съпротивителни сили. Вие например очевидно въобще не се влияете от тях. Други падат в самото начало.

– Не можем ли да избягаме? – Хоукмун огледа стаята. – Сферата, с която пристигнахме...

– Късно е, твърде късно...

Д'Аверк сграбчи Женак-Тенг за рамото.

– Тръгвай, човече! Ако имаме късмет, ще успеем да се измъкнем. Само ти можеш да управляваш сферата!

– Аз трябва да умра заедно с моето семейство – защото аз съм

причината за неговата гибел. – Женак-Тенг твърде малко приличаше на интелигентния събеседник от вчерашния ден. Беше изгубил жизнеността си. Очите му блестяха като стъклени и Хоукмун си помисли, че съвсем скоро техният приятел ще бъде във властта на тези странни и могъщи чарки.

Хоукмун взе бързо решение, вдигна сабята и замахна рязко. Дръжката се стовари върху слепоочието на Женак-Тенг и той се строполи.

– Хайде, д'Аверк – подкани приятеля си Хоукмун. – Да го отнесем в сферата. Побързай!

Кашляйки мъчително от сгъстяващия се синкав дим, двамата се запрепъваха из потъналите в мрак тунели, вдигнали отпуснатото тяло на Женак-Тенг. Хоукмун се стараше да следва пътя, по който бяха дошли от сферата.

Изведнъж тунелът се разтресе заплашително и те едва се задържаха на крака. А след това...

– Стената пада! – изкрещя д'Аверк. – Бързо, Хоукмун, в обратна посока! – Трябва да стигнем до сферата! – извика му в отговор Хоукмун. – Трябва да продължим напред!

От тавана се посипа мазилка, западнаха парчета, през процепа в стената се показва нещо сивкаво, като изваяно от камък. Беше издължено и завършваше със смукало като на октопод, което се разтваряше като уста, готвеща се да ги целуне.

Хоукмун потрепери от ужас и посече със сабята зловещо извиващия се крайник. Пипалото се отдръпна, махна почти безгрижно, сякаш се опитваше да му даде знак, че би желало да се сприятелят, и сетне отново премина в атака.

Този път Хоукмун успя да го отсече напълно и зад стената се разнесе ядно съскане. Съществуто, изглежда, беше изненадано от упоритата съпротива. В това време Хоукмун метна Женак-Тенг на рамо, промуши още веднъж препречващото пътя му пипало, прескочи го и побягна по рутещия се тунел.

– Бягай, д'Аверк! Към сферата!

Д'Аверк се изплъзна от хватката на гърчещото се пипало и го последва. Стената от едната страна внезапно рухна и зад нея се показва цяла гора от гърчещи се пипала, над които пулсираше нещо като пародия на човешко лице със замръзнала идиотска усмивка.

– Дали пък не иска да го почеша? – пошегува се навъсено д'Аверк, докато заобикаляше препречилите се пипала. – Хоукмун, не ти ли е мъчно за него?

Но Хоукмун бе прекалено зает с вратата, която водеше към помещението със сферата. Проснат на пода до него, Женак-Тенг стенеше, обхванал главата си с ръце.

Хоукмун отвори вратата, метна отново Женак на рамо и пресече тясното открито пространство, което го делеше от сферата.

Странната машина беше притихнала, цветовете ѝ помътнели, но за щастие бе оставена отворена, така че проникнаха в кабината без затруднения. Хоукмун пръв изкачи стълбичката и положи Женак до пулта за управление, а д'Аверк го последва.

– Потегляй незабавно – извика той на Женак, – инак чарките ще ни разкъсат... – Той посочи със сабята си чудовището, което се опитваше да се напъха през вратата на галерията.

Няколко пипала се плъзнаха по пода към тях. Едно докосна Женак-Тенг по рамото и той изстена болезнено. Хоукмун извика и го удари с острието на сабята. Пипалото тупна на пода, ала в същия миг на негово място се появиха други и пъргаво обгърнаха крайниците на мургавия войн, който напълно безропотно приемаше съдбата си. Хоукмун и д'Аверк му изкрещяха, че трябва да подкара сферата, и същевременно се нахвърлиха отчаяно срещу близо дузината виещи се като лиани пипала.

Хоукмун протегна лявата си ръка и сграбчи Женак за гърлото.

– Затвори сферата, Женак! Затваряй я веднага!

Женак-Тенг се подчини с треперещи ръце, дръпна една къса ръчка и с познатото бръмчене цепнатината на сферата започна да се стеснява, а по стените ѝ пробягнаха разноцветни светлини.

Пипалата опитаха да задържат стесняващата се врата. Три от тях пробиха стоманената защита на д'Аверк, докопаха Женак и той се отпусна безжизнено, с болезнен стон. Хоукмун замахна яростно и ги посече, а в това време сферата се затвори и започна бавно да се издига.

Хоукмун въздъхна облекчено и се извърна към мургавия войн.

– Спасени сме!

Ала Женак-Тенг гледаше с тъп поглед пред себе си, отпуснал ръце встрани.

– Свърши се – прошепна той. – Чудовището ми отне живота... – И с тези думи се строполи на пода.

Хоукмун се наведе над него, сложи ухо на гърдите му и потрепери от ужас.

– Д'Аверк, той е изстинал. Съвсем студен е!

– Какво, не диша ли? – попита французинът. Хоукмун поклати глава.

– По-мъртъв не може да бъде.

Сферата продължаваше да се издига с нарастваща скорост и Хоукмун се надвеси над контролните прибори, като се оглеждаше отчаяно – нито един от тях не му беше познат. Не смееше да докосне нищо от страх да не се завърнат отново в подземията, където чарките изсмукваха последните жизнени сили на обитателите на Тенгстан.

Изведнъж се озоваха на открито и се понесоха по покритата с торф равнина. Хоукмун се настани в креслото пред пулта и обхвана с ръце ръчката, с чиято помощ предния ден Женак бе направлявал сферата. Завъртя я на една страна и със задоволство установи, че сферата се подчинява на волята му.

– Струва ми се, че ще мога да я управлявам – извика той на своя приятел. – Само не знам как се спира и дали ще може да отворим вратата!

– Това не ме безпокои, стига да се отървем от онези ужасни чудовища – отвърна усмихнато д'Аверк. – Карай на юг, Хоукмун. Нали и без това трябваше да поемем в тази посока.

Хоукмун последва съвета на д'Аверк и те се носеха часове наред над безкрайната равнина, докато най-сетне забелязаха в далечината тъмен горски масив. – Интересно – промърмори д'Аверк, – как ли ще се държи сферата, когато наближим онези дървета? Явно не е пригодена за подобен терен.

ТРЕТА ГЛАВА РЕКА СЕЙЮ

Сферата блъсна първата редица дървета, разнесе се трясък на изпотрошени клони и разкъсан метал.

Д'Аверк и Хоукмун се озоваха в противоположния край на кабината в компанията на вкочаняващия се труп на Женак-Тенг.

В следващия миг полетяха нагоре, претърколиха се и ако стените на сферата не бяха тапицирани, сигурно щяха да загинат с изпотрошени кости.

Сферата се завъртя още няколко пъти и накрая замря, а след това неочаквано се разтвори и Хоукмун и д'Аверк се озоваха на земята.

Д'Аверк изстена.

– Ама че рисковани прекеждия за болнав човек като мен.

Хоукмун се ухили, поразвеселен от престореното вайкане на своя

приятел и облекчен от щастливия завършек.

– Измъкнахме се много по-лесно, отколкото се надявах. Ставай, д'Аверк – чака ни дълъг път на юг!

– Струва ми се, че сме заслужили малка почивка – отвърна д'Аверк, протегна се и огледа заобикалящите ги дървета. През клоните над тях проникваха ярките лъчи на слънцето и озаряваха гората в изумрудено сияние. Миришеше на борова смола, а от един клон над тях ги гледаше с обещени очи дребна навъсена катерица. Зад тях лежеше разрушената сфера, а гората бе изпълнена с метални отломки. Няколко по-малки дръвчета бяха изтръгнати с корените. Хоукмун едва сега си даде сметка какъв невероятен късмет са имали. Тялото му се разтрепери неудържимо и той бе принуден да се съгласи с предложението на д'Аверк. Отпусна се на тревата и обърна гръб на разбитата сфера и изхвърления край нея труп.

Д'Аверк се излегна по гръб до него, бръкна в разкъсаната си жилетка и извади смачкан свитък – картата, която Женак-Тенг им бе дал малко преди да потеглят.

Разгъна я и се зае да я изучава. Основната част бе посветена на равнината и различните станове, обитавани от сънародниците на Женак, както и на ловните пътеки на чарките. Край повечето станове бяха поставени кръстчета, които вероятно означаваха, че са били разрушени от чарки.

После посочи една точка близо до долния ъгъл на картата.

– Ето. Това е гората. Малко по на север е отбелязана и река – река Сейю. Тази стрелка сочи на юг, към Нарлийн. С други думи, коритото на реката ще ни изведе право при града.

Хоукмун кимна.

– Ами тогава, като си починем, да потегляме към реката. Колкото по-скоро стигнем Нарлийн, толкова по – добре – там поне ще узнаем в кое измерение и време се намираме. Жалко, че пристигането ни съвпадна с нападението на чарките. Инак щяхме да научим всичко, каквото ни интересува, от Женак-Тенг.

Подремнаха в гората още час, сетне се надигнаха, събраха багажа си и се отправиха на север, към реката.

Колкото повече я приближаваха, толкова по-гъста беше гората, а хълмовете наоколо ставаха все по-стръмни. Смрачаваше се и тишината им действаше потискащо. Бяха изморени и почти нямаха желание да разговарят.

Хоукмун порови из привързаната на колана му кесийка и извади

отвърте покрито с орнаменти огниво. Вървяха още половин час, докато стигнаха тесен поток, който се вливаше в езеро със стръмни брегове. Съвсем наблизо имаше малка поляна и Хоукмун предложи:

– Слушай, д'Аверк, най-добре ще е да прекараме нощта тук. Направо залитам от умора.

Д'Аверк кимна, легна на брега на езерото и загълта жадно кристалночистата вода.

– Май е доста дълбоко – подхвърли той, докато триеше устните си.

Хоукмун стъкмяваше огъня и не отговори. Не след дълго лумнаха и пламъците.

– Дали да не поогледаме наоколо за дивеч? – предложи лениво д'Аверк. – Да знаеш само колко съм гладен. Имаш ли представа как се слагат примки, Хоукмун.

– Горедолу – отвърна Дориан. – Но не съм гладен.

След тези думи двамата се излегнаха край огъня и потънаха в сън.

Беше тъмна нощ и доста студено. Хоукмун се пробуди внезапно от ужасения вик на своя другар.

Скочи и погледна накъдето му сочеше д'Аверк, като същевременно измъкна сабята си от ножницата. Онова, което видя, накара кръвта му да замръзне. Огромно влечугоподобно чудовище се надигаше от гладката повърхност на езерото. По хълбоците му се спускаха водопади, черните му очи пламтяха ярко, люспите, покриващи гърба му, мятаха отблясъци в нощта. В разтворената му паст сияеха снежнобели заострени зъби. Чудовището се понесе право към тях, разплисквайки шумно водата около себе си.

Хоукмун неволно отстъпи назад, чувствайки се като джудже пред зловещото създание.

Чудовището наклони глава и щракна челюсти само на сантиметри от лицето на Хоукмун. От устата му полъхна отвратителна, задушлива воня.

– Бягай, Хоукмун, бягай! – изкряка д'Аверк и двамата се понесоха в лудешки бяг през гората.

Ала чудовището не се поколеба да напусне езерото и да ги последва. От гърлото му се надигна страховит дрезгав нисък, който сякаш изпълни гората. Почти заслепени от непрогледната нощ, Хоукмун и д'Аверк се хванаха за ръце, за да не се изгубят в тъмнината.

Последна нов пронизителен писък и във въздуха иззвистя дълъг тънък език, който обви китката на д'Аверк.

Д'Аверк извика от изненада и удари езика с острието на сабята си.

Хоукмун се завъртя и без да изпуска ръката на приятеля си, нанесе няколко удара по черното туловище, извисило се над тях.

Ала езикът продължаваше неумолимо да влачи своята жертва към раззинатата паст. Напразни бяха усилията на Хоукмун да освободи приятеля си. Той пусна ръката му, сграбчи дръжката на сабята с две ръце и заудря по тънкия жилав език.

Накрая я вдигна високо, замахна с всичка сила и нанесе страховит удар.

Чудовището отново изпищя, земята под краката им се разтресе, а след това езикът бавно се отдели от основата си и от раната шурна тъмна кръв. Разнесе се болезнен вик и няколко дървета отхвърчаха като трески от бясно мятщото се туловище. Хоукмун сграбчи д'Аверк, изпрати го и скрита встрани лепливия къс месо, останал от отрязания език.

– Благодаря – промърмори задъхано д'Аверк, докато тичаха през гората. – Ще ти призная, Хоукмун, че започвам да мразя тази страна. Тук на всяка крачка ни дебнат неподозирани опасности!

Чудовището продължаваше да ги преследва, огласяйки хълмовете с яростния си рев.

– Още малко и ще ни стигне! – извика Хоукмун. – Не можем да му избягаме!

Двамата спряха, обърнаха се и втренчиха очи в мрака. Единствено то, което виждаха, бяха святкащите очи на създанието от езерото. Хоукмун вдигна сабята си и се приготви да му даде отпор.

– Има само една възможност – викна той и запрата сабята право в зловещо ококореното око.

Последва нов пронизителен писък, грохот на повалени масивни стволове, после блестящите точки внезапно изчезнаха и приятелите чуха отдалечаващ се обратно към езерото тътен.

Хоукмун облекчено въздъхна.

– Не го убих, но няма съмнение, че следващия път, когато ни срещне, ще се замисли дали пак да ни напада. Хайде, д'Аверк, искам час по-скоро да стигнем реката. Тази гора започва да ми действа на нервите!

– И какво те кара да смяташ, че реката ще е по-малко опасна? – попита го насмешливо д'Аверк, докато се прокрадваха през гъстата гора, като се ориентираха по мъхестата част на стволовете.

След два дни напуснаха мрачния горски масив и се изправиха на стръмния склон на един хълм, в чието подножие се простираше долина, през която се виеше коритото на река. Нямаше съмнение, че е река Сейю.

Бяха покрити с прах и мърсотия, небръснати и с изпокъсани от провирането из шубраците дрехи. Хоукмун бе въоръжен само с къс кинжал, а д'Аверк, изгубил жилетката си при едно премеждие, бе гол до кръста.

Спуснаха се тичешком надолу по хълма, като се препъваха в корените и блъскаха изпречилите се на пътя им клони. Жадуваха час по-скоро да стигнат реката.

Къде щеше да ги отведе тази река – не знаеха, но и двамата искаха да се отдалечат от ужасната гора и нейните зловещи чудовища, защото макар след създаването от езерото да не бяха имали други подобни срещи, бяха видели още няколко подобни страховити чудовища от разстояние, а се бяха натъквали и на следи от най-различни горски обитатели.

Скочиха едновременно във водата и се захванаха да мият полепната по кожата им мърсотия, като същевременно разменяха ухилени погледи.

– Ах, сладка водице! – възкликна д'Аверк. – Ти водиш право към градове, стени и цивилизация. Хич не ме е грижа какво ще ни поднесе тази цивилизация – каквото и да е то, ще бъде трижди по-приемливо от онова, което таи в себе си късчето природа зад нас!

Хоукмун се усмихна иронично, защото макар да разбираше напълно чувствата на своя приятел, не споделяше мнението му.

– Трябва да си направим сал – рече той. – Щом реката тече на юг, ще оставим на течението да ни отнесе при заветната цел!

– Зная, че те бива в риболова, Хоукмун, и разчитам на теб за някоя и друга вкусна вечеря. Втръснаха ми тези ягодки и боровинки, дето се тъпкахме с тях през последните два дни!

– Ако искаш, ще те науча да ловиш риба. Нищо чудно да ти е от полза, ако някой ден изпаднеш в подобна ситуация – засмя се Хоукмун и тупна д'Аверк по гърба.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ВАЛЖОН ОТ СТАРВЕЛ

След четири дни набързо построеният сал вече ги бе откарал на много мили надолу по реката. Гората постепенно се беше отдръпнала от бреговете, заместена от невисоки хълмове и поля с диви жита.

Хоукмун и д'Аверк се прехранваха с рибата, която ловяха от време на време, а също и с корени и плодове, които беряха на сушата. Колкото повече приближаваха Нарлийн, толкова повече растеше тяхната

увереност.

Изглеждаха като истински корабокрушенци – разпарцаливени дрехи и дълги, гъсти бради, ала в очите им вече не гореше пламъкът на глада и двамата бяха в прекрасно разположение на духа.

Някъде в късния следобед на четвъртия ден забелязаха кораб, скочиха на крака и замахаха като подивели, опитвайки се да привлекат вниманието към себе си.

– Може би този кораб е от Нарлийн! – извика Хоукмун. – Дали няма да се съгласят да ни откарат до града?

Корабът беше с щръкнал напред нос и беше изрисуван в крещящи цветове. Преобладаващо беше червеното, с изобилие от златисти, жълти и сини краски, особено по бордовете. На пръв поглед приличаше на двумачтова шхуна, но същевременно притежаваше и цяла редица весла, с чиято помощ сега се движеше право срещу течението, за да ги доближи. Отгоре се вееха поне стотина разноцветни знамена, а хората, струпани на горната палуба, бяха облечени със същия налудничав вкус.

Веслата замръзнаха във въздуха и корабът бавно се плъзна към тях. Отгоре надърна лице, скрито от гъста брада.

– Кои сте вие?

– Пътници – странници по тези места. Ще ни вземете ли на борда? – попита д'Аверк. – Ако трябва, съгласни сме да работим, за да си платим пътуването до Нарлийн.

Братият се захили.

– Щом желаете. Заповядайте на борда, почитаеми господа.

Хвърлиха им въжена стълба и Хоукмун и д'Аверк се изкатериха с благодарност на изпъстрената с орнаменти палуба.

– Намирате се на „Речния ястреб“ – махна с ръка братият. – Не сте ли чували за него?

– Нали ви казах, че идем отдалеч – отвърна Хоукмун.

– Да бе...Е, корабът е притежание на Валжон от Старвел – за него вече не се съмнявам, че сте чували.

– Не сме – отвърна д'Аверк. – Но сме му благодарни, задето отклони кораба от курса, за да ни прибере. А сега, приятелю, какво ще кажеш за предложението да си отработим пътуването до Нарлийн?

– Ами, щом нямате никакви мангизи...

– Нито грош...

– Тогава най-добре да оставим на Валжон да реши какво точно ще иска от вас.

Братият ги изпроводи до горната палуба, където някакъв мършав

на вид човек се бе настанил в хамак. Беше се загледал в реката и изобщо не им обърна внимание.

– Господарю Валжон? – обади се брататият.

– Какво има, Ганак?

– Тези двамата, дето ги взехме на борда. Нямаат никакви пари и биха желали да си отработят пътя.

– Щом толкова настояват, Ганак, дай им тази възможност – усмихна се уморено Валжон. – Оставям на теб. – Вперил меланхоличен поглед в далечния бряг, той дори не погледна Хоукмун и д'Аверк. Само махна с ръка, показвайки, че разговорът е приключил.

Хоукмун се огледа с нарастващо безпокойство. Екипажът на кораба се беше събрал на палубата около тях и ги разглеждаше с непредвещаващи нищо добро усмивки.

– Кое е смешното? – попита Хоукмун.

– Смешно ли? – отвърна Ганак. – Няма нищо смешно. А сега, господа, ще бъдете ли така добри да си плюете на ръцете и да се захванете с веслата – оттука, та чак до Нарлийн?

– Щом това се иска от нас, за да стигнем града – отвърна с известна неохота д'Аверк.

– Работата е малко тежичка – подхвърли Хоукмун. – Но ако може да се вярва на картата, Нарлийн не е много далеч. Покажи ни къде са веслата, приятелю Ганак.

Ганак ги поведе по палубата, докато стигнаха тясна стълба, водеща към двете редици гребци. Хоукмун остана поразен от състоянието на тези нещастници. Изглеждаха изтощени до смърт и невероятно мръсни.

– Не разбирам... – поде той.

– А, скоро ще разбереш – засмя се Ганак.

– Какви са тези хора? – рече смаяно д'Аверк.

– Те са роби, уважаеми господа – също като вас. Свикнали сме да прибираме на борда на „Речния ястреб“ само онова, от което можем да извлечем полза. И тъй като нямате пари, нито пък някой би платил откуп за вас, остава да ви обявим за роби и да дърпате веслата, докато пукнете. Хайде, слизай долу!

Д'Аверк измъкна сабята, а Хоукмун кинжала си, но Ганак отскочи назад и за миг събра целия екипаж.

– Погрижете се за тях, момчета. Научете ги да не си вирят носовете. Май все още не знаят какво се изисква от един роб.

По стълбите изтрополиха още моряци, всички с голи саби, и бавно ги заизтласкваха назад.

Д'Аверк и Хоукмун се приготвиха да умрат, като вземат колкото се може грешни души за придружители, но в този миг отгоре неочаквано се спусна някаква дребна, завързана на въже фигура, нанесе два точни и чевръсти удара с дървена бухалка по главите на двамата и ги запрати право върху гребците.

Люшкащата се фигура се захили, скочи на палубата и затъкна бухалката в пояса си. Ганак се изсмя гръмогласно и доволно потупа неочаквания помощник по рамото.

– Добра работа, Ориндо. Номера си го бива, а и ни спестява излишни кръвопролития.

Междувременно неколцина моряци скочиха долу и завързаха все още зашеметените войни до едно дървено весло.

След малко Хоукмун се свести и установи, че седи на тясна скамейка редом с д'Аверк, а Ориндо полюшва безгрижно крака от стълбата над тях. Беше момче, около шестнадесетгодишно, с наперена усмивка.

Хлапето се извърна и викна на другите, които не се виждаха:

– Готово – свестиха се. Можем да потегляме за Нарлийн. – После намигна на Хоукмун и д'Аверк. – Започвайте, уважаеми господа. Бъдете така добри да погребете. Имате късмет – потегляме надолу по течението. Първият ви работен ден ще е доста лек.

Хоукмун отвърна с подигравателен поклон над веслото.

– Благодаря, млади човече. Дълбоко оценявам вашата загриженост.

– Тъй като по природа съм добросърдечен човек, смятам и за в бъдеще да ви давам по някой добър съвет – рече Ориндо, скочи от стълбата, вдигна синята си куртка и се покатери на палубата.

След миг отгоре се появи лицето на Ганак. Той побутна Хоукмун по рамото с една заострена кука.

– Дърпай здраво, приятелче, ако не искаш да почувстваш това желязо в червата си. – След тези думи Ганак изчезна. Останалите гребци напънаха мишци и за Хоукмун и д'Аверк не остана друго освен да последват примера им.

Гребахата почти през целия ден, потънали във вонята на собствените си тела и миризмата на околните, а за обяд получиха по купичка рядка помия. Работата беше убийствена, ала съседите споделяха със задоволство, че била далеч по-поносима, отколкото гребането срещу течението!

Когато настъпи нощта, отпуснаха веслата и получиха поредната порция отврат, която ако не друго, със сигурност бе още по-гадна от предишната.

Хоукмун и д'Аверк бяха твърде изморени, за да разговарят, но

въпреки това направиха няколко отчаяни опита да се освободят от въжетата. Задачата се оказа непосилна за изнемошелите им мускули.

На следващата сутрин ги пробуди гласът на Ганак.

– Предните гребци, тегли! Хайде, мърши! И вие също, господа! Тегли! Тегли! Отсреща плува истинско съкровище и ако го изпуснете, целият гняв на господаря Валжон ще се стовари върху вас!

Измършавелите тела на останалите гребци неочаквано се изпълниха с жизненост и Хоукмун и д'Аверк се помъчиха да следват техния ритъм, докато тежкият кораб се носеше срещу течението.

Хоукмун вече си мислеше, че ще издъхне от изтощение. Сърцето му блъскаше лудо, мускулите му стенеха от агония. Колкото и здраво да беше тялото му, то не беше привикнало към подобно нечовешко усилие. Беше плувнал в пот, косата му беше прилепнала към лицето, а устата му бе разтворена, изкривена в мъчителна гримаса.

– Ох, Хоукмун... – изпъшка д'Аверк. – Не за... тази... роля... в живота... съм създаден...

Ала Хоукмун дори не успя да отвърне, задавен от непреодолима болка в гърдите и ръцете.

С разтърсващ трясък корпусът на шхуната се вряза в преследвания кораб и в същото време се разнесе викът на Ганак:

– Предните гребци, пусни веслата!

Хоукмун и останалите се подчиниха незабавно и се отпуснаха върху веслата. Над главите им се разнесе грохотът на битката. Чуваше се звън на саби, предсмъртни стонове, победни крясъци и виковете на ранени, но всичко това изглеждаше като някакъв далечен сън за Хоукмун. Чувстваше, че ако продължава да гребе в шхуната на господаря Валжон, скоро ще умре.

После неочаквано над него се разнесе гърлен вик и само секунда по-късно върху му се строполи нечие тежко тяло. Тялото потрепери, претърколи се и тупна пред него. Оказа се, че принадлежи на едър и космат мускулест моряк. От гърдите му стърчеше окървавен кинжал. Мъжът изстена, сгърчи се и издъхна, а ножът в ръката му се изтърколи на пода.

Хоукмун го гледа тъпо няколко секунди, сетне мозъкът му започна да работи. Той протегна крак и установи, че може да достигне падналия нож. Постепенно, след няколко продължителни опита, Дориан успя да притегли ножа до себе си и да го скрие под пейката. После се отпусна напълно изчерпан на веслото.

Междувременно шумът от битката беше утихнал и Хоукмун се

пробуди от миризмата на горящо дърво. Огледа се уплашено, осъзнавайки причината за появилия се дим.

– Другият кораб е запален – успокои го д'Аверк. – Намираме се в компанията на пирати, приятелю Хоукмун. Пирати. – Той се усмихна саркастично. – Ама че неподходящо обкръжение за човек с моето разклатено здраве...

Хоукмун с изненада си помисли, че за разлика от него, д'Аверк е запазил духа си дори в това безнадеждно положение.

Той пое въздух с пълни гърди, изправи рамене, доколкото му позволяваше позата, и прошепна:

– Имам нож...

Д'Аверк бързо кимна.

– Зная. Видях те. Бързо схващаш, Дориан. Не си чак толкова зле, колкото изглеждаш. А вече те бях отписал!

– Гледай да си починеш тази нощ, допреди зазоряване – рече му Хоукмун. – Тогава ще се опитаме да избягаме.

– Аха – съгласи се д'Аверк. – Трябва да си пестим силиците. Кураж, Хоукмун – скоро отново ще бъдем свободни хора!

През останалата част от деня продължиха да гребат с бързо темпо по течението и спряха само на обед, за да получат полагащия им се дял помия. Малко след това Ганак отново се появи на стълбата и побутна Хоукмун с куката.

– Е, приятелчета, още един ден път и ще стигнем вашето желано градче. Утре сутринта ще бъдем на пристанището в Старвел.

– Какво е това Старвел? – изпъшка Хоукмун.

Ганак го погледна учудено.

– Ама вие наистина сте много отдалече, след като не сте чували за Старвел. Това е квартал на Нарлийн – при това най-известният квартал. Затвореният град, където живеят великите речни принцове, сред които най-велик е господарят Валжон.

– Все за пирати ли става въпрос? – попита д'Аверк.

– Внимавай какво говориш, страннико – погледна го намръщено Ганак. – Ние се препитаваме, като взимаме онова, което открием в реката. А реката принадлежи на господаря Валжон и неговите перове.

Той се изправи и се отдалечи с вдървена стъпка. Продължиха да гребат до вечерта, а след това, пак по заповед на Ганак, преустановиха работа. Хоукмун постепенно привикваше с огромното физическо натоварване, но все още не можеше да преодолее неимоверната умора.

– Трябва да спим на смени – прошепна той на д'Аверк, докато

поглъщаха вонящата каша. – Първо ти, после аз.

Д'Аверк кимна и само след миг вече спеше, отпуснат на веслото.

Нощта беше хладна, но Хоукмун с мъка се съдържаше да не заспи като приятеля си. Чу смяната на първата стража, после и на втората. Едва тогава сръга с облекчение д'Аверк, но трябваше да положи доста усилия, за да го събуди.

Най-сетне Д'Аверк изсумтя нещо неразбрано и Хоукмун позволи на дрямката да го обори. Последното, което си спомни, бяха думите на д'Аверк. Наистина, ако имаха късмет, съвсем скоро щяха да са свободни. Сетне идваше най-трудната част – да напуснат незабелязано кораба.

Когато се събуди, почувства странна олекналост в тялото и мускулите и осъзна обнадежден, че ръцете му вече не са привързани към веслото. Д'Аверк беше поработил през нощта. Зазоряваше се.

Той се извърна към французина, който му намигна ухилен.

– Готов ли си?... – прошепна д'Аверк.

– Да... – кимна Хоукмун и погледна завистливо към ножа в ръката на д'Аверк.

– Ех, да имах оръжие – рече Хоукмун. – Щях да науча на уважение този Ганак...

– Сега не е време за това – пресече ентузиазма му д'Аверк. – Трябва да се измъкнем колкото се може по-незабелязано.

Изправиха се предпазливо и надникнаха на горната палуба. В далечния край се виждаше вахтеният, а в сянката на пристройката господарят Валжон продължаваше да се излежава в хамака, обърнал бледото си лице към тъмната завеса на реката.

Морякът на вахта беше с гръб към тях, а Валжон, изглежда, не ги бе забелязал. Двамата приятели запълзяха по палубата към близкия борд.

Ала в същия миг Валжон ненадейно завъртя глава и в нощта се разнесе гробовният му глас:

– Кой е там? Ах, двама роби, които се опитват да избягат!

Хоукмун потрепери. Пиратският водач, изглежда, беше надарен със свръхестествен инстинкт, защото видимостта бе минимална, а и те се придвижваха съвсем безшумно. Ниският басов глас на пирата беше отекнал до най-далечните кътчета на кораба. Вахтеният подскочи и нададе тревожен вик. Бледото лице на господаря Валжон бе обърнато точно към мястото, където се спотайваха двамата приятели.

От трюма изскочиха неколцина моряци и преградиха пътя им към реката. Д'Аверк и Хоукмун смениха посоката и побягнаха към кърмата,

където бе закачен хамакът на Валжон. Един от моряците пресече пътя на Хоукмун и замахна със закривената си сабя. Дориан се преви, сграбчи мъжа през кръста и го повали на палубата. Удари го с коляно в гърдите, изтръгна сабята от ръката му, надигна се и погледна Валжон.

Пиратският водач, изглежда, нехаеше за близката опасност, а продължаваше да разглежда Хоукмун с призрачносветлите си очи.

– Ти си глупак – произнесе бавно той. – Не знаеш ли, че аз съм господарят Валжон?

– А аз съм Дориан Хоукмун, дукът на Кьолн! Аз съм човекът, който надви мощта на Тъмните господари от Гранбретан, въпреки опитите им да ме покорят с магия, за което свидетелства перлата в черепа ми! Защо да се боя от един пират, пък бил той и господарят Валжон?

– Страхувай се тогава от друго – рече Валжон и посочи с пръст зад гърба на Хоукмун.

Дориан се завъртя, за да открие, че двамата с д'Аверк са заобиколили от пирати. Французинът беше въоръжен само с нож.

Хоукмун му подхвърли сабята.

– Задръж ги, д'Аверк. Аз ще се заема с техния водач! – При тези думи той скочи върху пристройката, прекрачи парапета и се приближи към изненадания Валжон.

Хоукмун разпери ръце, готов за схватка.

Изпод широката си наметка Валжон извади дълъг кортик, почти сабя, и го насочи към Хоукмун, но не предприе никакви опити за атака, а отстъпи назад.

– Роб – прошепна злобно той. – Ти си роб.

– Не съм роб, както скоро ще разбереш! – Хоукмун се хвърли под острието и се опита да стисне в желязна хватка пиратския водач. Валжон отстъпи чевръсто назад, като продължаваше да се прикрива зад кортика.

По всичко изглеждаше, че беше предвидил неочаквания ход на Хоукмун и имаше богат опит в подобни ситуации. Държеше се като човек, събуден от сън, и гледаше Хоукмун, сякаш бе някакво странно видение.

Хоукмун се хвърли отново, като се старееше да избягва оръжието. Валжон ловко отстъпи.

Опрям гръб в надстройката, д'Аверк едва удържаше напора на останалите пирати.

– Хоукмун, прави каквото смяташ да правиш, но само побързай! – извика той. – Още малко и ще ме нанижат на шиш като наденица!

Хоукмун нанесе рязък удар, усети как пестникът му се стоварва

върху покритото със суха кожа лице на Валжон, главата на пирата отсочи назад, а кортикът издрънча на пода. Хоукмун го вдигна, премери на ръка балансируващата и остана повече от удовлетворен, сетне метна тялото на пирата на рамо и опря острието в корема му.

– Назад, мърши, инак господарят ви ще издъхне! – викна той. – Назад!

Моряците заотстъпваха объркани и в краката на д'Аверк останаха да се въргалат единствено трупове. Някъде отзад дотича Ганак. Носеше къса шарена пола и размахваше в ръка познатата заострена кука. Зърна Хоукмун и челюстта му увисна от изненада.

– Ако обичаш, приятелю д'Аверк, заповядай на площадката при мен – подвикна весело Хоукмун.

Д'Аверк заобиколи надстройката и се изкатери по страничната стълба. На лицето му сияеше усмивка.

– Добра работа, приятелю.

– Давам ви срок до зори! – извика Хоукмун. – Искам при изгрев слънце да насочите кораба към брега.

Направите ли го, ще ви пусна на свобода и може би ще даря живота на вашия господар. Ганак оголи зъби.

– Наистина си глупак, щом дръзваш да се отнасяш по този начин с господаря Валжон. Не знаеш ли, че той е най-могъщият речен принц в Стареел?

– Нищо не знам за този ваш Старвел, приятелче, но ти пък знай, че аз съм преживял какви ли не прекеждия в Гранбретан, стигал съм до самото сърце на Тъмната империя и искрено се съмнявам, че която и да било от вашите опасности може да се сравни с тамошните. Страхът е чувство, което изпитвам доста рядко, Ганак. Но запомни друго – чака те моето отмъщение. Дните ти са преброени.

Ганак се изсмя презрително.

– Май късметът те е накарал съвсем да оглупееш, робче! Като стана дума за отмъщение, господарят Валжон е с приоритет!

Беше започнало да се развиделява. Хоукмун реши да не обръща внимание на заплахите на Ганак.

Сякаш измина цяла вечност преди слънцето да се появи на хоризонта и да обагри върховете на дърветата и водната повърхност. Намираха се съвсем близо до левия бряг, недалеч от малък залив, до който имаше около половин миля.

– Дай нареждане на гребците, Ганак! – извика Хоукмун. – И завърти кормилото към левия бряг.

Ганак се озъби заплашително и не помръдна от мястото си.

Хоукмун обви с ръка шията на Валжон. Пиратският водач надигна с болезнена гримаса клепачи. Хоукмун отново опря острието на кортика в корема му.

– Ганак! Ако не ме послушаш, твоят господар го чака бавна и мъчителна смърт!

Внезапно от гърлото на пиратския водач се надигна дрезгав подигравателен смях.

– Бавна и мъчителна... – повтори той. – Бавна и мъчителна...

Хоукмун го погледна изненадано.

– Точно така. Зная къде да те понижа, та да се мъчиш по-дълго.

Валжон не отговори, загледан равнодушно в Хоукмун, който все още го държеше за гърлото.

– Хайде, Ганак! Дай нареждане! Ганак си пое въздух.

– Гребци! – извика той и продължи с необходимите разпореждания. Заскърцаха весла, гребците превиха гърбове и корабът бавно се отправи към левия бряг на широката река Сейю.

Хоукмун държеше Ганак под око, защото се боеше, че ще се опита да ги измами. Позволи си да се отпусне едва когато наближиха брега. Свободата беше само на една протегната ръка. Слезеха ли на сушата, щяха да са в безопасност, защото пиратите едва ли биха изоставили кораба си, за да ги преследват.

Внезапно д'Аверк нададе предупредителен вик и Хоукмун се обърна. Вдигна глава тъкмо навреме, за да зърне носещата се право към него увиснала на въже човешка фигура.

Беше не друг, а добре познатият му Ориндо, размахващ ухилено късата дървена бухалка.

Хоукмун пусна Валжон и вдигна ръка да се прикрие, тъй като не успя навреме да замахне срещу противника. Бухалката се стовари върху рамото му и той политна назад. В този миг д'Аверк подскочи и сграбчи Ориндо през кръста.

Валжон използва суматохата, скочи и изтича надолу по стълбата, като огласяше палубата с писъците си.

Д'Аверк изруга ядно и блъсна Ориндо след него.

– Два пъти с един и същ номер, Хоукмун! Май си заслужаваме частта!

Предвождани от Ганак, моряците бавно пристъпваха към тях и ръмжаха гневно. Хоукмун замахна срещу Ганак, но брататият отби удара и направи опит да го пониже в крака. Хоукмун отскочи и се

изкатери на площадката върху палубната надстройка. Ганак го последва, зловещо ухилен, и викна:

– Хайде, робе, да видим как ще победиш един истински мъж!

– Не виждам наоколо мъж – отвърна Хоукмун. – Само някакво вонящо животно. – После се разсмя и ловко отби поредния удар на Ганак. Сабята в ръката му беше чудесна.

Двамата продължиха да се дуелират върху тясната площадка, докато д'Аверк задържаеше останалите на стълбата. Ганак без съмнение бе опитен фехтувач, но куката в ръката му не можеше да се сравнява с блестящата сабя на пиратския водач.

Хоукмун успя да го проние в рамото с един рязък удар, предпази се от свистящата във въздуха кука, която едва не избии оръжието от ръката му, бързо възстанови равновесието си и мушна Ганак в другото рамо.

Брадятият нададе яростен рев и се нахвърли върху него с утроени сили.

Хоукмун го посрещна с острието и този път успя да го проние в дясната ръка. Косматите гърди на Ганак бяха облени в кръв, докато Хоукмун оставаше невредим. Завладян от ненадейна паника, брадятият отчаяно се хвърли напред.

Този път Хоукмун се прицели право в сърцето му, твърдо решен да отърве Ганак от досадните мъки на ежедневието. Острието на сабята проряза плътта, удари се в кост и животът напусна грешното тяло на пирата заедно с бликналата кръв.

В това време останалите моряци бяха изтласкали д'Аверк и сега вече той отбиваше атаките им от всички страни. Хоукмун обърна гръб на строполилия се Ганак, прескочи перилата, посече един от пиратите в шията, а втория прониза в гърдите, преди останалите да забележат появата му.

Опрели гръб в гръб, д'Аверк и Хоукмун даваха яростен отпор на моряците, но знаеха, че няма да удържат дълго, тъй като от трюма непрестанно идеха нови попълнения.

Не след дълго площадката на палубната надстройка беше покрита с окървавени трупове, а телата на Хоукмун и д'Аверк – обсипани с рани. Но те не се предаваха. Хоукмун зърна за миг лицето на господаря Валжон, който беше застанал край главната мачта и го следеше с бледите си очи, сякаш искаше да го запомни за цял живот. Кой знае защо, Хоукмун потрепери, сетне насочи вниманието си към битката. Някой го удари с плоската страна на сабята по лицето, той се люшна назад и се блъсна в

гърба на д'Аверк. Дватама се строполиха на пода и веднага се надигнаха, като отбиваха ударите. Хоукмун прониза един пират в корема, посе-че втори през лицето и се подпря уморено на коляно.

После, съвсем ненадейно, моряците отстъпиха, вперили погледи някъде встрани. Хоукмун и д'Аверк се обърнаха натам.

Откъм близкия залив се приближаваше строен, ослепително красив кораб с издути от южния бриз снежно-бели платна и тъмносин, почти черен корпус, а върху огряната от утринното слънце палуба бяха строени въоръжени мъже.

– Трябва да е някой техен пират-съперник – подхвърли д'Аверк и възползвайки се от краткото объркване, прониза най-близкия моряк, а след това се втурна към перилата на площадката. Хоукмун го последва, но този път противникът бе далеч по-малоброен, тъй като моряците бяха наобиколили Валжон, очаквайки от него заповеди.

Над водата се разнесе нечий глас, но идваше твърде отдалеч, за да разберат думите.

В отговор Валжон извика една-единствена, но изпълнена с омраза дума.

Тази дума беше: „Бючард!“

После пиратите отново се нахвърлиха върху тях. Хоукмун почувства болезнено шибване в лицето, погледна с пламтящи очи своя напада-тел, заби острието на сабята в устата му, завъртя я така, че да проникне в мозъка, и мъжът се строполи с предсмъртен вик и издъхна в краката му.

Забравил всякаква милост, Хоукмун вдигна сабята и прониза след-ващия противник право в сърцето.

Схватката продължаваше с неотслабващо темпо, докато черно-сия-щата шхуна се плъзгаше по водата все по-близо и по-близо.

Хоукмун все още не знаеше със сигурност дали ги доближава съюз-ник, или враг. Ала нямаше време да обмисли този въпрос, защото пира-тите ги притискаха все по-близо до перилата, размахвайки бясно саби.

ПЕТА ГЛАВА ПАЛ БЮЧАРД

Корабът в черно и синьо удари борд в техния и в същия миг се раз-несе ясният глас на Валжон.

– Оставете робите! Пригответе се да отблъснете псетата на Бючард!

Пиратите заотстъпваха, без да изпускат от очи Хоукмун и д'Аверк. Хоукмун последва един от тях, но се отказа, почувствал, че е на предела на силите си.

Не им оставаше друго освен да гледат безучастно, докато войниците от атакуващия ги кораб метнаха ловко въжета с прикачени накрая абордажни куки и започнаха да се прехвърлят на палубата на „Речния ястреб“. Бяха въоръжени със саби и тежки бойни секири и се биеха с умение и храброст, каквито очевидно липсваха на пиратите.

Хоукмун потърси е поглед Валжон, но пиратският водач беше изчезнал – вероятно се беше скрил в трюма.

– Струва ми се, приятелю, – рече той на д'Аверк, – че за днес пуснахме достатъчно кръв. Какво ще кажеш, ако освободим онези нещастници, приковани долу за веслата? – След тези думи Хоукмун скочи на палубата, изтича надолу по стълбата и се зае да реже въжетата, с които бяха привързани гребците.

Мъжете го посрещнаха с учудени погледи и, изглежда, не разбираха какво вършат Хоукмун и д'Аверк.

– Свободни сте – викна им Хоукмун.

– Хайде, свободни сте – повтори след него д'Аверк. – Вдигайте си задниците и напускайте кораба, докато все още можете, защото не се знае как ще завърши битката.

Робите се изправиха, протегнаха схванатите си крайници и после, един по един, започнаха да се прехвърлят през борда.

Д'Аверк ги проследи с усмивка.

– Жалко, че не можем да помогнем и на тези от другата страна – подхвърли той.

– Че защо не? – попита Хоукмун и посочи един тесен тунел, който водеше под палубата към отсрещната страна. – Ако не греша, това отива право там.

Той опря гръб в борда и ритна с всичка сила масивната врата, която затваряше тунела. Още няколко ритника и пантите ѝ хвъркнаха встрани. Двамата се наведоха и се шмугнаха в тъмния тунел. Над главите им врявата на боя ставаше все по-силна.

Д'Аверк спря за миг пред едно гърне, замахна със сабята си и го разреже на две. Отвътре бликнаха скъпоценни камъни.

– Плячка – рече той.

– Сега не е време за това – каза Хоукмун, но д'Аверк го погледна усмихнат.

– Нямах намерения да я прибирам – рече той. – Ала никак не ми се

ще да я оставя на Валжон, в случай че му излезе късметът горе. Я виж... – той посочи някакъв масивен кръгъл капак на дъното на трюма. – Ако не греша, с помощта на това ще можем да пуснем малко речна вода в кораба! Хоукмун кимна.

– Докато работиш по въпроса, ще изтичам да освободя и останалите роби.

Той остави д'Аверк при железния капак, стигна отсрещния край на тунела и избяга с ритник втората врата.

В същия миг в тунела влетяха двама счепкани в яростен бой мъжаги – единият, облечен с униформата на атакуващите, а вторият – пират от „Речния ястреб“. Хоукмун прониза чевръсто пирата. Униформеният го погледна изненадан.

– Ти си един от онези, които забелязахме да се сражават на борда, нали!

Хоукмун кимна.

– Що за кораб е вашият?

– Корабът на Бючард – отвърна мъжът, докато триеше челото си, сякаш това обясняваше всичко.

– И кой е този Бючард? Униформеният се засмя.

– Стига ти да знаеш, че е заклет враг на Валжон. Видя те как се биеш и беше възхитен от умението ти да въртиш сабята.

– Нищо чудно – засмя се Хоукмун. – Отдавна не бях се бил толкова добре. И как иначе? Та нали ставаше дума за кожата ми.

– Тази причина е в състояние да направи майстор на сабята всеки от нас – съгласи се униформеният. – Казвам се Кулард и съм твой приятел, стига наистина да си враг на Валжон.

– Хубаво, ама първо трябва да предупредиш другарите си. Току-що потопихме това пиратско корито – виж! – Той посочи към мрака на трюма, където д'Аверк пуфтеше над железния капак.

Кулард кимна, завъртя се и изчезна нагоре.

– Ще се видим по-нататък, приятелю! – подхвърли той през рамо. – Ако сме живи!

Хоукмун го последва, но се забави край робите, за да ги освободи от веслата.

Горе на палубата хората на Бючард, изглежда, постепенно вземаха надмощие над пиратите. Хоукмун почувства внезапно разклащане на корпуса и видя, че д'Аверк бърза след него откъм трюма... – Мисля, че сега е най-подходящият миг да се отправим към брега – предложи французинът и посочи с пръст робите, които се хвърляха с плясък във

водата. – Какво ще кажеш да вземем пример от тях? Хоукмун кимна.

– Вече предупредих хората на Бючард. Ето че си го върнахме тъпкано на Валжон. – Той пхна сабята на пиратския вожд под мишница. – Ще се постарая да за държа това оръжие. Отдавна не беше ми попадало нещо толкова добро. Тази сабя може да направи прочут фехтувач от всеки!

Той се изкатери на палубата и откри, че хората на Бючард бяха изтласкали пиратите чак при кърмата, ала вече се готвеха за отстъпление.

По всичко изглеждаше, че Кулард е разнесъл тревожната вест.

Долу в трюма водата вече нахлуваше с шумно бълбукане. Корабът едва ли щеше да се задържи дълго върху повърхността. Хоукмун се обърна и погледна назад. Двете шхуни почти бяха опрели бордове. Най-подходящият път за бягство, изглежда, беше през палубата на Бючардовия кораб.

Той побърза да осведоми д'Аверк за намерението си. Приятелят му кимна, двамата прекрачиха перилата и скочиха на палубата на съседния кораб.

Наоколо не се виждаха гребци и това наведе Хоукмун на мисълта, че за разлика от робите на пиратската шхуна, тук тази роля се изпълнява от свободни хора, които в момента участват в битката. Подобно решение изглеждаше много по-разумно и целесъобразно, особено в светлината на последните обстоятелства. Той поспря, докато обмисляше този факт, и в същия миг нечий глас го повика откъм „Речния ястреб“.

– Хей, приятелю. Точно ти – с черната перла в челото. Да не си решил да потопиш и моя кораб?

Хоукмун се обърна и видя насреща си приятен на вид мъж, облечен в черни кожени дрехи и наметнат с пелерина с висока яка, синя на цвят, но покрита с кървави петна. Стискаше в едната си ръка сабя, а в другата – секира.

– А не, ние просто си тръгваме... – отвърна Хоукмун. – Корабът ти е в пълна безопасност.

– Я почакайте малко! – Мъжът в черно скочи върху парапета на „Речния ястреб“. – Бих искал да ви благодаря, защото ни свършихте половината работа.

Хоукмун спря неохотно, докато мъжът се прехвърли на техния кораб и ги приближи с бавна крачка.

– Аз съм Пал Бючард й този кораб е мой – представи се той. – От седмици дебна „Речния ястреб“ и сигурно и този път щяха да ми се изпълзят, ако не бяхте вие да изтрепете половината от екипажа и да ми

дадете възможност да го доближа незабелязано...

– Сигурно е така – кимна Хоукмун. – Е, тъй като не желаем да се забъркваме в нови разправии между пирати...

– Струва ми се, че грешите в преценката си, господине – прекъсна го Бючард. – Що се отнася до мен, аз се заклех да освободя реката от всички пиратски водачи от Старвел. Аз съм техният най-страшен враг.

Междувременно всички хора от екипажа на Бючард се прехвърлиха на шхуната и прерязаха абордажните въжета. „Речния ястреб“ се завъртя от течението и носът му скоро се скри под водата. Останалите на борда пирати наскачаха в реката. Само от Валжон нямаше и следа.

– Но къде се скри водачът им? – възкликна учудено д'Аверк.

– Той е като плъх – отвърна Бючард. – Сигурен съм, че е напуснал борда веднага щом е подушил приближаващата беда. Господа, трябва да знаете, че вие ми оказахте неоценима помощ, тъй като Валжон е най – злият от всички пирати. Искрено съм ви благодарен.

Д'Аверк, който не можеше да допусне някой да му съперничи в учтивост, особено когато това засягаше пряко интересите му, побърза да отговори:

– Ние също сме ви безкрайно задължени, капитан Бючард, заедно се появихте тъкмо навреме – когато изглеждахме загубени. Така че сметките ни са уредени. – И той се усмихна любезно.

Бючард се поклони.

– Благодаря ви. Но ако ми позволите една малко неучтива забележка, и двамата, изглежда, се нуждаете от малка почивка и възстановяване на силите. Ранени сте, а и дрехите, които носите, никак не подхождат на благородни господа като вас... Накратко казано, ще ми окажете голяма чест, ако приемете поканата ми да се настаните в каютата за гости, както и гостоприемство то на моето имение, когато хвърлим котва.

Хоукмун се замисли, сбърчил вежди. Склонен бе да се довери на младия капитан.

– И къде възнамерявате да хвърлите котва, благородни господине?

– В Нарлийн – отвърна Бючард. – Където живея.

– В интерес на истината ние също пътувахме за Нарлийн преди да попаднем в лапите на Валжон – подхвърли Хоукмун.

– Тогава не ви остава друго освен да продължите пътуването си с мен. Ще бъда на вашите услуги.

– Благодаря ви, капитан Бючард – вдигна ръка Хоукмун. – Искрено сме трогнати от вашата вежливост и с радост приемаме предложението да ви придружим до Нарлийн. Може би по пътя ще можете да

отговорите на някои от вълнуващите ни въпроси.

– С удоволствие. – Бючард посочи към кърмата. – Господа, последвайте ме в моята каюта.

ШЕСТА ГЛАВА НАРЛИЙН

Пяна и водни пръски се вдигаха зад стъклата в каютата на капитан Бючард, докато корабът се носеше, разпънал всички платна, надолу по реката.

– Движим се с пределна скорост – обясни им Бючард, – за да избегнем каквито и да било нежелани срещи с други пиратски съдове.

Готвачът тъкмо поднасяше последното блюдо. Масата беше отрупана с най-различни ястия от месо, риба и зеленчуци, плодове и вино. Хоукмун не без усилие си наложи да опита само по съвсем малко от всичко, защото се опасяваше, че привикналият му към постоянен глад и лишения стомах няма да издържи на голямото натоварване.

– Поръчах празничен обяд – рече им засмяно Бючард. – От месеци преследвам Валжон.

– Що за човек е този Валжон? – попита Хоукмун, докато предъвкваше лакомо. – Изглеждаше ми доста странен тип.

– Никак не отговаряше на представата ми за пират – добави д'Аверк.

– Той е потомствен пират – рече им Бючард. – Още дедите му са били пирати и са се препитавали с грабежи и плячкосване по реката векове наред. Преди известно време търговците се съгласиха да плащат данъци на Валжон, за да ги остави на мира, ала когато размерът им взе да става непосилен, встанаха. Валжон естествено ги наказва за непокорството. Именно тогава една малобройна група търговци, между които и аз, решихме да построим собствен боен кораб и да дадем отпор на пиратите в реката. Аз поех командването на кораба. Заряхах търговията и се посветих на задачата да прогоня Валжон от Нарлийн и реката.

– И имате ли успехи? – попита го Хоукмун.

– Трудно е да се каже. Валжон и останалите пиратски предводители са все така недосегаеми в своя затворен град. Трябва да знаете, че Старвел е град в града – в Нарлийн – и до този момент с нищо не успяхме да нарушим спокойствието им вътре. Нито пък сме стигали до стълкновение, при което да премерим пълните си сили.

– Казвате, че Валжон бил потомствен пират... – поде д'Аверк.

– Да, предците му са се появили в Нарлийн преди няколкостотин години. Били са могъщи и силни, а моят народ – слаб и лишен от водач. В една от легендите се казва, че пращадото на Валжон, Батах Герандиун, владеел някакви тайнствени магични сили. Пришълците заградили Старвел е висока стена, като избрали за себе си най-хубавата част от града, където живеят и до ден днешен.

– А Валжон предприе ли нещо, след като започнахте да нападате корабите му? – попита Хоукмун, докато отпиваше от гъстото вино.

– Всячески се опитва да ни създава неприятности, но в последно време вятърът като че ли задуха в наша посока. Ала все още ни чака доста работа. Бих го удушил със собствените си ръце, само да ми падне. Премахна ли го, ще се разбягат и останалите, сигурен съм в това, но той всеки път ми се измъква. Надушва опасността отдалече, сякаш има инстинкт.

– Е, дано скоро да го спипате – рече Хоукмун. – А сега, капитан Бючард, бихте ли ни казали, знаете ли нещо за един меч, наречен „Мечът на зората“? Обясниха ни, че можем да го открием в Нарлийн.

Бючард го погледна изненадан.

– Да, чувал съм за него. Той е свързан с легендата, за която споменах оде – за пращадото на Валжон Батах Герандиун. Смята се, че магичните сили на Батах имали някаква връзка с този меч. В наше време пиратите смятат Батах за божество, прекланят се пред него и дори са издигнали храм в негова чест – храмът на Батах Герандиун. Суеверна пасмина са тези пирати. Мислите и действията им нерядко са необясними и неразбираеми за обикновен търговец като мен.

– И къде се намира този меч? – попита д'Аверк.

– Как къде, твърдят, че пиратите се прекланяли пред него в храма. За тях той олицетворява силата, която са наследили още от времето на Батах. Да не сте намислили да откраднете този меч, господа?

– Лично аз нямам... – заговори Хоукмун, но д'Аверк го сръга.

– Точно така, капитане. Един наш близък – много мъдър книжник от севера – чул за този меч и пожела да се запознае с него. Изпрати ни да го купим...

Бючард се разсмя от сърце.

– Дори и наистина да бъде купен някога, приятели мои, това ще стане с цената на милиони жертви. Пиратите ще се бият до последния човек, за да защитават Меча на зората. За тях той е по-ценен от всичко на света.

Хоукмун помръкна. Дали пък умиращият Миган не ги беше изпратил на невъзможна мисия?

– Е, голяма работа – сви философски рамене д'Аверк. – Да се надяваме тогава, че след като разгромим Валжон и неговите псета, ще можем да се доберем до тази скъпоценна вещ.

Бючард се усмихна.

– Не мисля, че някога ще настъпи този хубав ден – поне докато съм жив. Много години ще минат, докато Валжон бъде унищожен. – Той се надигна от масата. – Извинете ме за малко, трябва да дам някои разпореждания на палубата.

Бючард се поклонил и излезе от каютата. Щом той разтвори вратата, Хоукмун погледна намръщено д'Аверк.

– Какво ще правим сега? Забравени от всички в тази тъмна страна, където не можем да направим дори единичното, което се иска от нас. – Той извади пръстена на Миган от кесията на пояса си и го подхвърли на дланта си. В кесията имаше общо единадесет пръстена, тъй като двамата с д'Аверк бяха свалили своите. – Добре че поне успяхме да ги запазим непокътнати. Дали пък да не ги използваме – да извършим, няколко скока напосоки с надеждата да попаднем в нашия Камарг?

Д'Аверк изсумтя презрително.

– Най-много да се озовем отново в двора на крал Хуон или пък в лапите на някое чудовище. Предлагам да отидем до Нарлийн и да прекараме известно време там. Защо не проверим на място дали наистина е толкова трудно да се добере човек до този меч? – Той извади нещо от кесията си. – Бях забравил за ей това. – Французинът вдигна нагоре малкия предмет. Оказа се, че е зарядът от старовремско оръжие, който бяха намерили в Халапандур.

– И какво значение има това, д'Аверк? – попита Хоукмун.

– Както вече ти казах, Хоукмун, може да се окаже от полза.

– Дори без оръжие за него?

– Без оръжие – кимна д'Аверк.

Тъкмо когато прибираще заряда в кесията си, Пал Бючард застана на вратата. На лицето му грееше усмивка.

– Остава по-малко от час, приятели, и ще хвърлим котва на пристанището в Нарлийн – далеч от квартала, където живеят пиратите.

Изправени на палубата, Хоукмун и д'Аверк следяха с възхищение ловките маневри, с които корабът се провираще из тясното пристанище. Повечето сгради край брега бяха ниски, не по-високи от четири етажа, покрити с орнаменти и носещи белезите на времето. Цветовете бяха

избледнели от вятъра, слънцето и дъждовете. В конструкцията на много от тях беше използвано дърво – за покриви, балкони, парапети и фасадни украси, ала се виждаха и метални решетки.

Пристанището беше отрупано със сандъци и огромни денкове, които непрестанно се товареха или разтоварваха на безбройните кораби, изпълващи просторния залив. Мускулести, голи до кръста мъже пристъпваха внимателно по тесните мостчета, нарамили огромни товари и плувнали в пот.

Отвсякъде се носеше глъчка, която, изглежда, подразни Бючард, докато капитанът ги водеше по тесния кей, на който вече беше започнала да се събира тълпа.

От всички страни се чуваха приветствия за Бючард.

– Как върви, капитане?

– Откри ли Валжон?

– Много ли хора загубихте?

Накрая Бючард се принуди да спре и се усмихна добродушно.

– Е, добре, съграждани – викна той. – Май ще трябва да ви разкажа какво стана, иначе току-виж не ме пуснете да мина. Да, потопихме кораба на Валжон...

Разнесоха се изненадани викове, после тълпата стихна. Бючард скочи на един сандък и вдигна ръце.

– Ние потопихме кораба на Валжон, „Речния ястреб“, но ако не бяха моите двама придружители, пиратите и този път щяха да ни се изплъзнат.

Д'Аверк погледна с престорена скромност към Хоукмун. Съгражданиите на Бючард бяха вперили в тях изненадани погледи, сякаш не можеха да повярват, че тези двама облечени в парцали скитници са нещо повече от най-обикновени роби.

– Те са героите, а не аз – продължи Бючард. – Без ничия помощ успяха не само да задържат атаките на пиратите, но и да избият най-малко половината от тях, между които и Ганак, дясната ръка на Валжон, и с това превърнаха кораба му в лесна плячка за моите хора. А след това пак те потопиха „Речния ястреб“!

От тълпата се надигна възторжен рев.

– Научете имената им, граждани на Нарлийн. Запомнете ги добре, защото те са истински приятели на нашия град. Те са Дориан Хоукмун, носителят на Черната перла, и Хюлам д'Аверк. Едва ли някога сте срещали по-големи храбrecи и по-опитни майстори на сабята!

Хоукмун почувства, че се изчервява, и погледна намръщено

Бючард, опитвайки се да му внуши, че е време да свършва.

– А какво стана с Валжон? – извика някой от тълпата. – И той ли е убит?

– Той избяга – отвърна с нескрито съжаление Бючард. – Избяга като плъх. Но някой ден и него ще спипаме.

– Или той теб, Бючард! – извика същият глас, който, оказа се, принадлежеше на едър, добре облечен мъж. – Само сте го разгневили и нищо повече! От години си плащам редовно данъците на Валжон и нито той, нито хората му ме закачат. После дойдохте вие, казахте ни „Не плащайте данъците“ и какво стана? – оттогава няма спокойствие за никого и все треперим да не попаднем в ръцете на Валжон. Няма съмнение, че и този път ще си отмъсти. И не само на теб, разбира се. Не помисли ли за нас, останалите – за хората, които искат мир, а не жадуват за празна слава? Всички ни излагаш на риск!

Бючард се разсмя.

– А не беше ли тъкмо ти, Веронеег, ако не ме лъже паметта, който първи взе да се оплаква от своеволията на пиратите и непрестанно растящия данък? Нали ти пръв ни подкрепи, когато създадохме съюза срещу Валжон? Дошло е време да се бием, Веронеег, и колкото и да е трудна тази битка, ние ще я спечелим!

Тълпата отново зарева възторжено, но този път врявата бе доста по-слаба, тъй като хората бяха започнали да се разотиват.

– Валжон ще си отмъсти, Бючард – натърти отново Веронеег. – Дните ти са преброени. Носят се слухове, че пиратските предводители събирали армиите си, защото досега само си играели с нас. Рекат ли, ще превърнат Нарлийн в прах и пепел!

– И ще унищожат източника на своето благоденствие? Едва ли биха сторили подобна глупост! – Бючард махна презрително с ръка към своя опонент.

– Глупост – също като твоята – озъби се злобно Веронеег. – Само че събудиш ли веднъж омразата им към нас, нищо чудно да забравят кой припечелва хляба!

Бючард се усмихна и поклати глава.

– Време е да оставиш търговията, Веронеег. Бремето на живота, изглежда, е станало непосилно за немощните ти плещи.

Тълпата почти се беше разпръснала, на лицата на малцината останали се четеше тревога.

Бючард скочи от сандъка и прегърна своите нови приятели.

– Елате, няма смисъл повече да слушаме брътвежи те на стария

Веронеег. Той е в състояние да превърне в поражение и най-блестящата победа. Време е да ви отведе в моето имение, където ще можете да си отдохнете след преживените прекеждия. А утре ще отидем в града, за да ви купя нови дрехи!

Той ги поведе из многолюдните криви улички на Нарлийн, начертани сякаш от някакъв умопобъркан архитект и изпълнени с безброй странни миризми – на всяка крачка се срещаха моряци, търговци и войници, подканяха ги красиви момичета, протягаха ръка за милостиня старици, продавачи възхваляваха стоките си от сергиите или конници се опитваха да си пробият път сред множеството. А те продължиха нагоре по каменения път, изкачиха се на близкия хълм и излязоха на просторен площад с дълга редица къщи. Зад хълма се виждаше морето.

Бючард спря за миг и се загледа към морската шир. Вълните проблясваха под лъчите на слънцето.

Д'Аверк посочи с ръка.

– Нима търгувате със земите отвъд този океан? Бючард разкопча плътната си пелерина и я метна през рамо. Сетне разхлаби яката на ризата си, бавно поклати глава и се усмихна замислено.

– Никой не знае какво лежи отвъд океана – може би там просто няма земя. Не, ние търгуваме само по крайбрежието, на не повече от триста-четиристотин мили в двете посоки. В тази област са разположени няколко големи градове, които не са пострадали сериозно от последствията на Трагичното хилядолетие.

– Разбирам. И как се нарича този континент? Предполагам, че това е Азиакомуниста?

Бючард го погледна объркано.

– Може и да не съм книжник, но със сигурност мога да твърдя, че никога не са го наричали така. За някои е Яршал, за други Амарец или Ништай. – Той сви рамене. – Не зная дори какво е разположението му спрямо другите легендарни континенти, които, казват, се намирили по света...

– Амарец! – възкликна Хоукмун. – Винаги съм мислил, че това е възшебна страна на свръхмогъщи същества...

– Аз пък мислех, че Руническият жезъл е в Азиакомуниста – засмя се д'Аверк. – Както виждаш, приятелю Хоукмун, да се вярва на легендите е чиста загуба на време. Може би в края на краищата ще се окаже, че Руническият жезъл въобще не съществува!

– Може би – кимна Хоукмун.

Бючард местеше намръщен поглед от единия към другия.

– За какво говорите – какъв е този Рунически жезъл и какви са тези легенди?

– За него научихме от книжника, който ни изпрати – реши да бъде кратък в поясненията си д'Аверк. – Подробните обяснения ще ви се стаят досадни.

– Вярно, не обичам досадните приказки – съгласи се Бючард и отново ги поведе по улиците.

Вече бяха оставили търговската част на града зад гърба си и бяха стигнали хълма, където минавачите бяха по-добре облечени, а къщите имаха богаташки вид. Градините бяха скрити зад високи стени, зад които се виждаха само върховете на цъфналите дръвчета и водните струи на фонтаните.

Именно пред една такава висока каменна ограда спря Бючард.

– Заповядайте в моя малък замък, добри ми приятели – рече той и отвори портата.

Щом пристъпиха прага, един слуга им се поклони почитателно.

– Добре дошъл у дома, господарю – рече той на Бючард. – Успешно ли беше пътуването? Сестра ви ви очаква.

– Наистина успешно, Пер! Аха, значи Джелена е вече тук и е готова да ни посрещне? Ще видите, че ще я харесате, приятели!

СЕДМА ГЛАВА ПОЖАРЪТ

Джелена беше млада красива чернокоса девойка с енергични маниери и веднага привлече вниманието на д'Аверк. Докато вечеряха, той дори си позволи да флиртува с нея и остана доволен, когато девойката прие с радост предизвикателството.

Бючард следеше усмихнат вдъхновения им разговор, но Хоукмун не споделяше чувствата му, защото девойката му напомняше болезнено за неговата собствена жена – Изелда, – която го очакваше може би на стотици години далеч във времето (тъй като никой не можеше да каже със сигурност дали кристалните пръстени са ги пренесли само през пространството).

Бючард, изглежда, забеляза тъжния поглед на Хоукмун, защото се постара да разведри настроението му с весели шеги и анекдотични случки от по-ранните му срещи с пиратите на Старвел.

Хоукмун се старееше да поддържа разговора, ала все не можеше да

откъсне мислите и тревогите си от своето храбро момиче, дъщерята на граф Медни.

Дали Тарагорм не бе успял да завърши машината, с която възнамеряваше да пътува през пространството? Дали Мелиадус не бе открил някакъв друг път към Медния замък?

Колкото повече напредваше вечерта, толкова по-неразговорлив ставаше Хоукмун. Не след дълго той се надигна и се поклони учтиво.

– Хиляди извинения, капитан Бючард – произнесе Дориан, – но съм ужасно изморен. Нали разбирате, тежките дни в пиратската шхуна, днешният бой...

Джелена Бючард и Хюлам д'Аверк дори не забелязаха, че е станал, вгълбени в своя разговор.

Бючард също се надигна със загрижено изражение.

– Но разбира се. Моля простете невниманието ми, приятелю...

Хоукмун се усмихна отпаднало.

– Това е последното, в което бих могъл да ви обвиня, капитане. Трогнат съм от гостоприемството ви. Но както споменах...

Бючард вече беше протегнал ръка към звънеца, когато неочаквано на вратата се почука.

– Влез! – извика той.

На прага се появи задъхан същият прислужник, който ги бе посрещнал.

– Капитан Бючард! На пристанището има ножар – гори един от корабите.

– Кораб ли? Чий кораб?

– Вашият, капитане – този, с който се върнахте днес!

Бючард се втурна към вратата, а Хоукмун, д'Аверк и Джелена го последваха.

– Каретата, Пер – нареди той. – Побързай, човече! Каретата!

След не повече от минута пред входа спря покрита карета, теглена от четири коня, и Бючард скочи в нея, махайки нетърпеливо с ръка на Хоукмун и д'Аверк да не се бавят. Ала когато Джелена вдигна крак на стъпалото, той я спря.

– Не, Джелена. Не знаем какво точно е станало на пристанището. Оставаш тук!

В същия миг каретата потегли, подскачайки по неравните павета надолу към пристанището.

Тесните улици бяха озарени от поставени в специални пръстени запалени факли и каретата хвърляше тъмна сянка върху стените на

къщите, докато се носеше с оглушителен трясък надолу по хълма.

Най-сетне излязоха на пристанището, озарено не само от факлите, но и от пламтящата в залива шхуна. Наоколо цареше пълна бъркотия, пристигналите капитани на останалите кораби подканяха гръмогласно моряците си да вдигнат платна и да отдалечат съдовете от горящата шхуна, преди да са пламнали също като нея.

Бючард скочи от каретата, следван на крачка от Хоукмун и д'Аверк, изтича на пристана, като си проправяше път през тълпата, но щом стигна водата, спря и отпусна безпомощно рамене.

– Няма смисъл – прошепна отчаяно той. – Свършено е с нея. Това е работа само на Валжон...

От тълпата се появи Веронеег със зачервено от отблясъците лице.

– Видя ли, Бючард? Валжон си отмъсти! Предупреждавах те!

Всички се извърнаха, привлечени от тропота на конски копита, и забелязаха, че към тях се приближава самотен ездач.

– Бючард! – викна ездачът. – Ей, тук ли е Пал Бючард, дето се хвали, че потопил „Речния ястреб“?

Бючард вдигна глава.

– Аз съм капитан Бючард. А ти кой си?

Ездачът размаха свитъка, който стискаше в лявата си ръка.

– Аз съм пратеник на Валжон! – извика той. След това запрата свитъка право в краката на Бючард.

– Какво е това? – прецеди през зъби Бючард.

– Сметката, Бючард. Сметката за петдесет мъже и четиридесет робби, за цял един кораб плюс съкровище за двадесет и пет хиляди смайгара. Валжон също разбира от търговия!

Бючард хвърли свиреп поглед на пратеника. Светлината от пламтящия кораб мятеше мрачни сенки по лицето му. Той побутна свитъка с обувка, после го ритна във водата.

– Нима си мислиш, че ще ме подплашиш с този театър? – произнесе с твърд глас той. – Кажи на твоя Валжон, че не възнамерявам да плащам смешната му сметчица. Нека знае също, че ако наистина „разбира от търговия“, той и неговите алчни кучета дължат на Нарлийн много повече, отколкото е изписано на тази хартийка. И аз искам от него да изплати този дълг.

Ездачът понечи да отвърне, сетне промени намерението си, пришпори коня и потъна в мрака.

– Сега вече ще те убие, Бючард – произнесе триумфиращо Веронеег. – Този път няма да се измъкнеш. Надявам се Валжон да си дава

сметка, че ние останалите не сме такива глупаци като теб.

– Аз пък се надявам, Веронеег, че никой от нас не е толкова глупав, колкото си ти – отвърна с презрение Бючард. – Щом Валжон ме заплашва, това означава, че поне малко съм успял да го извадя от равновесие!

Той се върна при каретата и даде път на Хоукмун и д'Аверк да се настанят вътре. Последва ги, блъсна шумно вратичката и почука с дръжката на сабята по покрива, известявайки кочияша, че може да потегля обратно към имението.

– Сигурен ли си, че Валжон наистина се бои от теб? – попита го Хоукмун.

Бючард го погледна и се усмихна.

– Сигурен съм, че е много по-силен, отколкото предполагам – много по-силен, отколкото го смята дори Веронеег. Според мен Валжон все още е малко изненадан от нашата дръзка постъпка и само това го спира да ни удари с цялата си мощ. Но такива неща не бива да се обсъждат с Веронеег, не смятате ли, приятели?

Хоукмун погледна Бючард с нескрито възхищение.

– Вие сте изключително смел човек, капитане.

– По-скоро отчаян, приятелю Хоукмун.

Дориан кимна.

– Мисля, че разбирам какво имате предвид.

Останалата част от пътя премина в мълчание.

Щом приближиха, видяха, че портата е широко отворена. Джелена ги очакваше пред вратата на къщата. Лицето ѝ бе пребледняло.

– Добре ли си, Пал? – попита тя.

– Разбира се – отвърна Бючард. – Няма за какво да се боиш, Джелена.

Тя се обърна и се отправи към гостната, където все още я чакаше недокоснатата вечеря.

– Аз... аз не се уплаших заради горящия кораб – рече му разтреперана тя. Погледна брат си, сетне д'Аверк и накрая Хоукмун. Очите и бяха разширени. – Преди малко имахме неканен гост.

– Гост ли? И кой беше той? – попита Бючард като обгърна с ръка треперещите ѝ рамене.

– Той... той дойде сам... – поде тя.

– Е, и какво странно има, че някой дошъл сам? Впрочем, къде е той сега?

– Беше Валжон, Пал – господарят Валжон от Стареел. Той... – Тя вдигна ръка към лицето си. – Той ме удари... погледна ме с жестоките

си очи, заговори ми със своя отвратителен глас...

– И какво ви каза? – попита Хоукмун, а по лицето му внезапно пробыгна сянка. – Какво ви каза, лейди Джелена?

Тя отново премести поглед по лицата им и накрая го спря върху Хоукмун.

– Каза, че само си играел с Пал и че било под достойнството му да изпрати всичките си сили срещу него; каза също, че ако утре сутринта Пал не обяви на всеослушание, че възнамерява да преустанови жалките си закачки – точно така ги нарече – срещу пиратските предводители – тогава ще бъде наказан по такъв начин, че никой да не посмее да повтори опита му. Каза, че очаква да научи за това публично изявление до утре на обед.

Бючард я слушаше разгневен.

– Дошъл е значи тук, в моята собствена къща, само за да изрази презрението си към мен. А горящият кораб в залива е бил демонстрация, както и средство да отвлече вниманието ми на пристанището. Срещнал се е с теб, за да ми докаже, че когато пожелае, може да сложи ръка дори на най-скъпите ми същества. – Няма съмнение, че сега вече не само моят, но и твоят живот е изложен на опасност. Трябваше да предвидя тази възможност, трябваше...

Той погледна Хоукмун, но в очите му се четеше само умора.

– Май наистина излязох глупак, господин Хоукмун. Изглежда, че Веронеег е бил прав. Не мога да се бия с Валжон – не и докато се крие зад непробиваемите стени на Старвел. А и нямам оръжия, с които да го сторя!

– Трудно ми е да ви дам подходящ съвет – отвърна тихо Хоукмун. – Но съм готов веднага да ви предложа услугите си – а също и на д'Аверк – в борбата, ако желаете да я продължите.

Бючард погледна Хоукмун в очите, после се усмихна и изправи рамене.

– Вярно, че не ми даде съвет, Дориан Хоукмун, позволи ми да ти говоря на „ти“, но ми подсказа за какъв трябва да се мисля, ако не приема помощта на двама толкова изявени майстори на сабята. Не, аз няма да се откажа от борбата. Утре смятам да си почивам въпреки заплахите на Валжон. Ти, Джелена, ще стоиш тук, за да си под моя закрила. Ще изпратя да повикат татко и неговата охрана. А после възнамерявам да изляза на пазар заедно с Хоукмун и д'Аверк. – Той посочи дрехите, които им бе заел. – Обещах ви нови костюми, както и подходяща ножница, приятелю Хоукмун, за сабята, с която бе така любезен да ти послужи

Валжон. Утре ще се държим съвсем естествено. Нека покажем на този пират, и което е по-важно – на хората от нашия град, – че не се боим от заплахите на Валжон.

Д'Аверк кимна енергично.

– И аз мисля, че това е най-правилният начин, ако твоите съграждани все още са съхранили своя дух – рече той. – Пък и дори да умреш – ще го направиш като герой, с което ще вдъхновиш нови последователи. – Надявам се да не умра – усмихна се Бючард. – Защото много обичам живота. Но никой не знае какво му е писано. Никой не знае.

ОСМА ГЛАВА СТЕНИТЕ НА СТАРВЕЛ

Още от сутринта следващият ден подсказва, че ще бъде също така горещ като предишния.

Докато Пал Бючард и новите му приятели се разхождаха по улиците на Нарлийн, стана ясно, че мнозина са узнали за ультиматума на Валжон и очакват с нетърпение какво ще предприеме капитанът.

Ала Бючард не предприемаше нищо. Усмиваше се наляво и надясно, целуваше галантно ръцете на дамите, сипеше поздравления и водеше Хоукмун и д'Аверк право към центъра, където според него беше най-добрият шивач в града.

Работилницата на шивача се оказа почти на един хвърлей от стените на Старвел.

– Всъщност – предложи им той – можем да посетим шивача и следобед. Предлагам първо да отскочим до една кръчма, която ви препоръчвам искрено. Намира се съвсем близо до градския площад и е предпочитано място за всички местни големци. Така ще им дадем възможност да ни видят спокойни и весели. Ще побъбрим за туй-онуй, но ще избягваме всякакви подмятания за Валжон и неговата заплаха.

– Дали не си търсиш белята, капитан Бючард? – зачуди се д'Аверк.

– Може би – отвърна Бючард. – Но имам чувството, че много неща ще зависят от днешните събития. Готов съм да заложа на тези събития, защото днес ще се решава моята победа... или поражение.

Хоукмун кимна, но не добави нищо. Той също усещаше, че нещо витае из атмосферата на градчето.

Настаниха се удобно в кръчмата, опитаха от вкусните ястия, изпиха поднесеното вино и през цялото време се старасеха да не забелязват, че

са център на всеобщото внимание, както и ловко да избягват всякакви подпитвания относно ултиматума на Валжон.

Дойде и си отиде обяд, а Бючард продължаваше да разговаря безгрижно, сякаш не забелязваше, че времето лети. Накрая допи чашата си, надигна се и рече:

– А сега, господа, да видим какво прави шивачът, за когото ви споменах...

Улиците в центъра на града бяха необичайно пусти. Повечето прозорци бяха със спуснати завеси, зад които се мяркаха преbledнели, изплашени лица, но Бючард само се усмихна, сякаш се забавляваше от ситуацията.

– Днес ние с вас, приятели, сме главните актьори на нашата малка сцена – каза той. – Остава да си изиграем добре ролите.

След малко Хоукмун за първи път зърна част от стената на Старвел. Издигаше се високо над всички покриви, бяла, горда и загадъчна и поне доколкото можеше да установи – без никакви врати.

– Всъщност има няколко съвсем малки вратички – обясни им Бючард. – Но те се използват рядко. В замяна на това пиратите разполагат с просторни подземни тунели, свързани с реката и с много докове.

Бючард ги отведе на една странична уличка и им показа висящата малко по-нататък табела.

– Ето го нашия шивач, приятели.

Влязоха в работилницата, затрупана с тонове платове, купища наметала, бричове и жилетки, най-различни саби и кинжали, великолепни доспехи, шлемове, ботуши, колани и всичко останало, което можеше да потрябва на един рицар. Притежателят на работилницата тъкмо обслужваше друг клиент. Той беше човек на средна възраст, добре сложен, с червендалесто лице и снежнобяла коса. Шивачът се усмихна, когато забеляза Бючард, а клиентът се извърна към тях – очите му се разшириха, като видя кои са влезлите. Клиентът промърмори нещо и се надигна да си ходи.

– Не желаете ли тази сабя, господарю? – подхвърли след него шивачът. – Готов съм да сваля цената с половин смайгар, но нито грош повече.

– Друг път, Пиар, друг път – подхвърли през рамо клиентът, заобиколи Бючард, поклони се и излезе.

– Кой беше този? – понита усмихнато Хоукмун.

– Синът на Веронеег, доколкото си спомням – отвърна Бючард и се засмя. – Наследил е, изглежда, страхливия нрав на баща си!

Пиар застана пред тях.

– Добър ден, капитан Бючард. Не очаквах да ви видя днес тук. Направихте ли заявлението, което се очакваше от вас?

– Не, Пиар, не съм.

– Така си и знаех, капитане – усмихна се Пиар. – Но сигурно си давате сметка за опасността, която ви грози? Валжон няма да остави тази работа така, не мислите ли?

– Сигурно ще опита нещо, Пиар.

– И то скоро, капитане. Едва ли ще губи време. Не смятате ли, че е малко рисковано да се разхождате толкова близо до стените на Старвел?

– Трябва да им покажа, че не се боя от Валжон – отвърна Бючард. – Пък и защо да променям плановете си заради него? Обещах на приятелите си, че тук ще могат да подберат дрехи според вкуса си, а човек не бива да подминава с лека ръка подобни обещания!

Пиар се усмихна и махна небрежно с ръка.

– Желая ви успех, капитане. А сега, господа, какво бихте искали да ви покажа?

Хоукмун избра едно алено наметало и дълго се любува на позлатените му закопчалки.

– Много неща тук ми харесват, майстор Пиар – рече той. – Виждам, че сте човек с вкус.

Докато Бючард разговаряше с шивача, Хоукмун и д'Аверк обиколиха бавно магазина, като се спираха пред онези неща, които привличаха вниманието им – тук някоя риза, там – чифт великолепни ботуши. Изминаха два часа, преди най-сетне да приключат с избора си.

– Ако обичате, заповядайте в пробните, господа – рече им Пиар. – Виждам, че сте направили добър избор.

Хоукмун и д'Аверк се усамотиха в специално обзаведените за целта пробни. Хоукмун бе взел копринена риза в лавандулов цвят, жилетка от фина светла щавена кожа и широки бричове от пурпурна коприна – в тон с шалчето, което бе завързал на шията си. Крачолите на бричовете напъха в ботушите, изработени от същата кожа, от каквата бе жилетката, която остави разкопчана. На пояса си завърза широк кожен колан и накрая заметна раменете си с тъмносиньо наметало.

Д'Аверк бе спрял избора си на алена риза и бричове в същия цвят, жилетка от блестяща черна кожа и също така черни кожени ботуши, които стигаха до коленете. Над всичко това сложи право наметало с маслинен оттенък. Тъкмо посягаше към колана с ножницата, когато отвън се разнесе пронизителен вик.

Хоукмун разтвори завесите на пробната.

Работилницата беше изпълнена с хора – без никакво съмнение пирати, прехвърлили се от Старвел. Разбойниците бяха заобиколили Бючард толкова неочаквано, та капитанът дори не бе успял да извади сабята си.

Хоукмун се завъртя светкавично, издърпа сабята си от купа нахвърляни дрехи и се втурна устремно в предната част на работилницата, където едва не се сблъска с Пиар. От гърлото на нещастния шивач струеше кръв.

Ала пиратите вече бързаха към изхода. Бючард не се виждаше никакъв.

Хоукмун промуши един от пиратите право в сърцето, сетне отби удара на друг.

– Не се опитвайте да си мерите силите с нас – изръмжа неговият противник. – Искаме само Бючард!

– Значи ще трябва да ни убиете, за да го получите! – извика д'Аверк, който междуременно се беше присъединил към Хоукмун.

– Бючард ще трябва да отговаря пред господаря Валжон за злините, които му е сторил – продължи разбойникът, докато размахваше бясно сабята.

Д'Аверк изчезна за миг в пробната, появи се със сабя в ръка и с ловко и невероятно бързо движение изби оръжието от ръката на пирата. Мъжът изрева разгневен, дръпна затъкнатия в пояса му кинжал и го запрати право към д'Аверк. Французинът отби невъзмутимо летящото острие, скочи пъргаво напред и посече мъжа през шията.

Близо половината от пиратите напуснаха основната група и се заветекоха да пресекат пътя на следващите ги по петите Хоукмун и д'Аверк.

– Намислили са да отвлекат Бючард! – извика отчаяно Хоукмун. – Трябва да му помогнем!

Той размаха яростно сабята, опитвайки се да си пробие път през навалицата, но в същия миг зад него се разнесе тревожният вик на д'Аверк.

– Идват още – през задната врата!

Това беше последното, което чу преди върху шлема му да се стовари тежката дръжка на меч. Тялото му се люшна напред и Хоукмун се просна върху един вързоп ризи.

Дойде на себе си с чувството, че се задушшава, и веднага се обърна по гръб. В работилницата цареше сумрак, не се чуваше никакъв звук.

Той се надигна, олюлявайки се, все още стиснал в ръка дръжката на

сабята. Първото, което видя, бе проснатият под завесата труп на Пиар. Недалеч лежеше, на пръв поглед напълно безжизнено, и тялото на д'Аверк, с обляно в кръв лице.

Хоукмун изгича при своя приятел, пхна ръка под жилетката му и с облекчение долови ударите на туптящото му сърце. Изглежда, че и французинът, също като него, бе зашеметен с удар по време на боя. Вероятно пиратите преднамерено бяха пощадили живота им, за да разкажат на гражданите на Нарлийн каква участ е сполетяла нахалника Пал Бючард, дръзнал да оскърби не друг, а господаря Валжон.

Хоукмун огледа задната част на работилницата и откри стомна с вода. Върна се и поднесе гърлото ѝ към устните на д'Аверк, сетне откъсна парче плат и намокри челото му. Под засъхналата кръв на темето се показва неголяма рана.

д'Аверк се размърда, отвори очи и ги втренчи в лицето на Хоукмун.

– Бючард – произнесе той. – Трябва да го спасим, Хоукмун.

Хоукмун кимна мрачно.

– Да. Но той вече е в Старвел.

– Никой не го знае освен нас – продължи ентузиасирано д'Аверк и се изправи. – Ако успеем да го спасим, да го върнем обратно, а сетне разкажем на всички какво е станало – помисли само как ще подейства това на духа им!

– Добре – съгласи се Хоукмун. – Нямам нищо против да поразгледаме този Старвел и пътем да измъкнем Бючард – ако все още е жив. – Той пхна сабята си в ножницата. – Трябва да измислим как да изкатерим тази стена, д'Аверк. Ще ни е нужна екипировка.

– Обзалагам се, че в работилницата ще намерим каквото ни е необходимо – отвърна д'Аверк. – Да побързаме. Стъмва се вече.

Хоукмун докосна с пръст черната перла в челото си. Мислите му отново се насочиха към Изелда, граф Медни, Оладан и Боуджентъл. Едничкото му и най-съкровено желание сега бе да забрави Бючард и напътствията на Миган, да обърне гръб на легендарния Меч на зората и още по-легендарния Рунически жезъл, да открадне един кораб от пристанището и да се понесе през морето право към своята любима. Но той въздъхна и поклати глава. Не можеха да оставят Бючард на произвола на съдбата. Трябваше да се опитат да го спасят – или да умрат.

Замисли се за стените на Старвел, само на хвърлей от тях. Едва ли някой досега бе опитвал да ги изкачи, защото бяха не само стръмни, но и добре пазени. И все пак не беше изключено да успеят. За целта обаче

трябваше първо да опитат.

ДЕВЕТА ГЛАВА ХРАМЪТ НА БАТАХ ГЕРАНДИУН

След като затъкнаха по няколко ками в поясите си, – Хоукмун и д'Аверк запълзяха нагоре по стената на Старвел. Хоукмун пое пръв, като завърза дълго и яко парче плат за дръжката на камата, а после пхна острието дълбоко в една от цепнатините между камъните на стената. Надяваше се никой горе да не долови шума от изкачването.

Двамата се катереха бавно, като проверяваха здравината на забитите ками, преди да стъпят върху тях. Някъде към средата на пътя Хоукмун почувства, че камата под крака му започва да поддава, сграбчи отчаяно дръжката на втората кама, забита над главата му, и с ужас установи, че тя също се изплъзва. До улицата под него имаше поне трийсет метра. Той измъкна светкавично още една кама от пояса си, затърси отчаяно някаква подходяща цепнатина и успя да я пхне вътре миг преди да полети надолу. В същия миг се освободи камата, на която бе стъпил. Чу я след няколко секунди, когато изтрака долу на паважа. Висеше почти безпомощно, закрепен само за една точка, докато д'Аверк търсеше подходящо отвърстие някъде близо до него. Най-сетне успя да забие още една кама и Хоукмун въздъхна облекчено. Ръбът на стената вече беше близо. Хоукмун неусетно се замисли за неизвестностите, които ги дебнеха отвъд него.

Ами ако усилията им излезеха напразни? Ако Бючард вече бе мъртъв? Не, сега не беше време за подобни мисли.

Хоукмун си наложи да измине с максимална предпазливост останалата част от пътя. Тъкмо когато наближиха ръба на стената, над тях се разнесоха стъпки. Изглежда, минаваше нощната стража. Хоукмун замря неподвижно. Оставаше само още една кама и щеше да достигне върха. Той погледна надолу и зърна мрачното, озарено от лунната светлина лице на д'Аверк. Стъпките замряха и Хоукмун продължи да опипва стената с острието на камата.

Тъкмо праметна крак през ръба и стъпките се чува отново, по-забързани отпреди. Хоукмун погледна нагоре – право в лицето на надвесения над него пират.

Мигновено решил да рискува всичко, той се праметна през ръба на стената и удари с всичка сила пирата, тъкмо когато той измъкваше

сабята си.

Пиратът възкликна сподавено, опита се да запази равновесие и се строполи назад.

Все още задъхан, Хоукмун се обърна и помогна на д'Аверк да достигне върха. По тесния проход към тях вече тичаха още двама стражи.

Хоукмун се надигна, извади сабята си и се приготви да ги посрещне.

Метал се блъсна в метал, когато Хоукмун и д'Аверк срещнаха устремилите се към тях пирати. Размениха само по няколко удара, защото двамата приятели бързаха и действаха с отчаяна решимост. Почти едновременно те пронизаха сърцата на своите противници и с резки движения извадиха остриетата от кървящата плът. И пак почти едновременно двамата пирати се строполиха на каменния под.

Хоукмун и д'Аверк огледаха прохода върху стената в двете посоки. Изглежда, все още не бяха забелязани от останалите. Хоукмун посочи една стълба, която водеше към основата. Д'Аверк кимна и те затичаха към нея, и щом я стигнаха, започнаха да се спускат тихо надолу, надявайки се да не срещнат никого на пътя си.

Долу беше тъмно и тихо. Сякаш се намираха в град на мъртъвци. Някъде далеч, в самия център на Старвел, светеше самотен фар, но всичко останало бе забулено от покривалото на мрака, ако се изключеха светлинните, прозиращи под цепките на вратите и зад дебелите завеси на прозорците.

Когато приближиха дъното, до ушите им достигнаха откъслечни приглушени гласове и смях – идеха иззад дебелите стени на къщите. С шумно скърцане се откряна врата, отвътре олюлявайки се излезе пират, нададе някаква гръмка ругатня и после се просна по лице върху паважа. Вратата се затвори, а пиратът остана да лежи неподвижно.

Сградите в Старвел не бяха така изящни като богатските къщи зад стената. Липсваха каквито и да било външни украси и на пръв поглед приятелите сякаш се намираха в някакъв град на бедняци. Ала Бючард им беше разказал, че богатството на пиратите личало по корабите и одеждите им и че било струпано в тайнствения храм на Батах Герандиун, където висял и Мечът на зората.

Стиснали сабите, двамата поеха по тъмните улици. Дори Бючард да беше жив, нямаха никаква представа къде е затворен, ала интуицията ги караше да се насочат право към фара в центъра.

Бяха съвсем близо до светещата кула, когато въздухът неочаквано се разтърси от ритмични удари на барабани, които отекваха из пустите

мрачни улици. Наблизо се чу тропот на крака и конски копита.

– Какво е това? – прошепна д'Аверк, надникна предпазливо зад ъгъла на близката сграда и побърза да се скрие. – Идват към нас! Да се връщаме!

По стените запламтяха отблясъците на факли, които хвърляха огромни черни сенки. Хоукмун и д'Аверк се притаиха в една тясна, тъмна уличка, докато процесията се изнизваше край тях.

Най-отпред яздеше самият Валжон, възседнал вран кон и обърнал бледото си лице към площада, над който се издигаше светещият фар. Зад него идваха барабанчиците, които удряха в бавен, тържествен ритъм своите инструменти, а зад тях следваше още една група въоръжени и бронирани конници, облечени толкова богато, че без съмнение бяха старейшините на Старвел. Лицата им също бяха вдигнати към мъждукащата светлина, а телата им бяха неподвижни, като на статуи. Ала вниманието на двамата приятели беше привлечено от това, което идваше зад конниците.

Беше Бючард.

Ръцете и краката му бяха разпънати върху огромна извита китова кост, забита в дървена платформа, теглена от шест коня. Лицето му беше бяло като платно, а голото му тяло бе плувнало в пот. Без съмнение капитанът изпитваше непреодолими болки, ала здраво стиснатите му устни не издаваха звук. Върху гърдите му бяха изписани някакви странни символи, имаше ги и по страните на лицето му. Беше напрегнал миши докрай, в напразни опити да се освободи от здравите върви.

Д'Аверк понечи да се хвърли към него, но Хоукмун го задържа.

– Не сега – прошепна той. – Ще ги следваме. Може да ни се удаде по-сгоден случай.

Двамата изчакаха процесията да премине край тях и поеха след нея. Тълпата навлезе бавно на площада, озарен от огромния фар, който се издигаше над покрива на една висока сграда със странна асиметрична структура, сякаш беше изваяна от незастинала вулканична лава. Имаше нещо злокобно в тази мрачна постройка.

– Това трябва да е храмът на Батах Герандиун – прошепна Хоукмун. – Защо ли го водят тук?

– Скоро ще разберем – отвърна д'Аверк, докато процесията влизае в храма.

Двамата претичаха през площада и спряха в сянката до вратата. Двете ѝ крила бяха широко отворени и изглежда, никой не охраняваше входа. По всичко личеше, че пиратите се чувстват съвсем спокойни в

бърлогата си и не вярват, че вътре би влязъл човек, който няма това право.

След като се огледаха и установиха, че никой не им обръща внимание, двамата приятели надникнаха през вратата. Вътре следваше тъмен тунел. Виждаше се бледочервено сияние, чуваха се монотонни месни. Хоукмун пое по коридора, д'Аверк го следваше по петите.

Хоукмун спря малко преди завоя на тунела. Странен, едновременно познат и непознат мирис го блъсна в ноздрите. Той потрепери и неволно отстъпи назад. Д'Аверк направи отвратена гримаса.

– Уф, това пък какво е? Хоукмун поклати глава.

– Като че ли...мирише на кръв. Но не точно на кръв...

Д'Аверк погледна Хоукмун с разширени от ужас очи. Изглежда, се беше досетил за истинския източник на отвратителната миризма. После стисна дръжката на сабята си, свали шалчето си и го притисна до носа си. Жестът беше толкова префърцунен, че Хоукмун неволно се засмя, ала последва примера му и също прикри устата и носа си с шалче.

Двамата едновременно завиха в тунела.

Светлината постепенно се усилваше, по стените трепкаха червеникави сияния, като от стичаща се кръв. Източникът беше зад вратата в дъното на коридора и сякаш пулсираше в ритъма на напевните гласове, извиващи се все по-високо и изпълнени със зловеща заплаха. Миризмата също ставаше все по-силна и по-непоносима.

Едва бяха изменили няколко крачки и една тъмна фигура запречи за миг светлината. Хоукмун и д'Аверк замръзнаха, ала за щастие никой не беше забелязал присъствието им. Силуетът изчезна и те продължиха напред.

Също както миризмата дразнеше ноздрите им, така сега монотонният напев подразни слуха им. Имаше нещо налудничаво в него, нещо, което въздействаше на нервите. На всичко отгоре бяха полузаслепени от розовата светлина, та се налагаше да се движат пипнешком. Въпреки това продължиха напред, докато стигнаха само на крачка от входа.

И тук пред погледите им се разкри сцена, която ги накара да потреперят.

Залата беше кръгла, а покривът над нея на места бе висок само няколко стъпки, докато на други стигаше толкова високо, че се губеше в мрака. Също както отвън, и тук тази странна конструкция сякаш беше дело на естествени сили, а не на човешка ръка. Озарената в червена светлина сцена се отразяваше в гладките като стъкло стени.

Самата светлина извираше от някаква точка високо над главите им

и Хоукмун вдигна глава, за да я разгледа по-добре.

В същия миг позна предмета, който висеше там. Без никакво съмнение за него им беше говорил издъхващият Миган в последните си минути.

– Мечът на зората – прошепна д'Аверк. – Ето че пътищата ни се пресякоха.

Лицето на Хоукмун потъмня. Той вдигна рамене.

– Не за меча сме дошли тук. А за него... – Той посочи Бючард.

Дузина човешки фигури бяха разпънати на китови кости и подредени в полукръг непосредствено под меча. Не всички от завързаните мъже и жени бяха живи, но на всички им предстоеше скоро да издъхнат.

Д'Аверк отвърна очи от ужасяващата гледка, въздъхна, сетне се насили да погледне отново.

– В името на Руническия жезъл! – възкликна той. – Това е... варварство.

Вените по голите тела на жертвите бяха прерязани живителната субстанция бавно изтичаше от тях.

Нешастиците върху китовите кости бяха оставени да умрат от загуба на кръв. Лицата на живите бяха разкривени в мъчителни болезнени гримаси. Кръвта им капеше, стичайки се към издълбаната под тях и облицована с обсидиан шахта.

А вътре в шахтата помръдваха някакви сенки, издигаха се на повърхността, за да опитат вкуса на стичащата се кръв, сетне изчезваха надолу. Тъмни зловещи фигури плуваха в дълбокия кладенец.

Колко ли дълбока бе шахтата? Колко хиляди нещастици бяха срещнали смъртта си в нея? И какви чудовищни и тайнствени разтвори се използваша, за да не се съсирва кръвта?

Пиратските старейшини на Старвел се бяха подредили на ръба на шахтата и напяваха монотонно, вдигнали лица към Меча на зората. Тялото на Бючард беше изпънато върху китовата кост точно под меча.

Валжон бе стиснал закривен нож и не оставаше никакво съмнение какво възнамерява да направи. Бючард погледна надолу към него и извика нещо, което Хоукмун не можа да чуе. Ножът проблесна, сякаш вече беше окъпан в кръв, монотонният напев се усили и изведнъж над него се извиси задгробният глас на Валжон.

– Меч на зората, обитаван от духовете на нашите божества и предци, Меч на зората, който несломим направи Батах Герандиун, а нас дари с всичко, което имаме, Меч на зората, който връщаш на мъртвите живота, съхраняваш живота на живите, който черпиш светлина от кръвта на

човеците, Меч на зората, приеми този дар, нашето последно пожертвование в знак на това, че ще се прекланяме пред теб, докато храмът на Батах Герандиун остане твой дом, защото дотогава и Старвел ще бъде велик и непобедим! Вземи този дар, този заклет враг, тази непокорна отрепка, вземи Пал Бючард, член на прокълнатата сган, наричаща себе си търговци!

Бючард заговори отново със сгърчени от болка устни, но гласът му бе заглушен от истеричните крясъци на пиратските водачи.

Ножът бавно се вдигна към тялото на Бючард и Хоукмун почувства, че не може да се съдържа повече. Бойният вик на неговите предци сякаш от само себе си се изтръгна от устните му и отекна в залата:

– Хоукмун! Хоукмун!

Той се втурна устремно напред към струпаните, полюшващи се като кукли фигури, към отвратителната шахта и ужасените жертви, едни умиращи, други вече издъхнали върху огромните китови кости под блестящия, всяващ страх меч.

– Хоукмун! Хоукмун!

Пиратите се извърнаха, песента им замлъкна. Очите на Валжон блеснаха гневно и той отметна назад пелерината си, под която беше затъкнал сабя – същата като на Хоукмун. После захвърли ножа в кървавия кладенец и изтегли сабята от ножницата.

– Глупак! Не знаеш ли, че нито един чужденец не е напуснал храма на Батах, преди да му бъде източена кръвта?

– Тази нощ това ще се случи с твоето тяло, Валжон! – извика Хоукмун и се нахвърли срещу своя противник. Ала изведнъж се озова пред двадесет оголени саби – хората на Валжон ги бяха обкръжили.

Без да се поколебае нито миг, Хоукмун размаха яростно сабята си. Усещаше в гърлото си отвратителната смрад на шахтата, бе заслепен от отблясъците, които хвърляше окаченият високо над тях меч. Промуши първия, изпречил се на пътя му, и пиратът издъхна, втория посече, а третия блъсна и той изчезна в бездната на шахтата, погълнат от онова, което се спотайваше вътре. Замахна отново и отсече ръката на следващия. Д'Аверк също се биеше храбро и пиратите бяха принудени да отстъпят.

Известно време изглеждаше, че яростта, която ги бе обсебила, ще им помогне да пробият редицата пирати и да спасят Бючард. Хоукмун посече още няколко пирати, стигна ръба на кървавия кладенец и дори се опита да пререже вървите на Бючард, докато същевременно отбиваше ударите на противниците. Ала неочаквано кракът му се подхлъзна на

самия ръб на шахтата и той потъна до колене в кръв. Нещо лигаво и отвратително докосна за миг краката му, той подскочи ужасен и се озова право в ръцете на пиратите.

Хоукмун отметна глава и извика:

– Прости ми, Бючард, задето не можах да ти помогна! Но няммахме време, няммахме време!

– Не биваше да идвате тук! – отвърна сломен Бючард. – Сега и вие ще споделите съдбата ми и ще нахраните чудовищата в шахтата! Не биваше да се опитвате да ме спасявате, Хоукмун!

ДЕСЕТА ГЛАВА ПРИЯТЕЛ ОТ СЕНКИТЕ

– Страхувам се, приятелю Бючард, че усилията, които положи, за да изглеждаме добре, ще отидат на вятъра!

Дори в този съдобен миг д'Аверк не беше изгубил своя весел нрав.

Той и Хоукмун бяха разпънати от двете страни на Бючард, на местата на двама от издъхналите нещастници. Под краката им, в кладенеца с кръв, черните същества се мятаха като побеснели. Извиращата от меча над главите им светлина хвърляше червеникави отблясъци из залата и превръщаше жадните за мъст лица на пиратите в заплашителни сенки. Очите на Валжон горяха тържествуващо, втречени в голите, изрисувани с тайнствени символи тела на жертвите.

Откъм кладенеца се носеха приглушени гъгнещи звуци, издаващи нетърпението на чудовищата час по-скоро да получат така желаната плячка. Хоукмун потрепери и едва се сдържа да не повърне. Главата му се пръскаше от болка, мускулите му се бяха вцепенили. Спомни си за Изелда, за страната, на която бе обещал подкрепата си, и за войната с Тъмната империя. Никога вече нямаше да зърне лицето на жена си, нито да поеме с пълни гърди свежия въздух на Камарг. Беше изгубил всичко това в напразни усилия да помогне на един непознат, да го подкрепи заради една кауза, която изглеждаше толкова дребна в сравнение с борбата с Тъмната империя.

Но вече беше твърде късно да съжалява за стореното, тъй като му предстоеше да умре. Очакваше го ужасна смърт, щяха да му източат кръвта като на заклано прасе, а той щеше да е само ням свидетел на последните минути от своя живот, докато силите го напускат с всеки удар на сърцето.

Валжон го гледаше усмихнат.

– Виждам, че си забравил дръзките си бойни викове, безвластни приятелю. Много си се умълчал. Нищо ли не смяташ да ме попиташ? Няма ли да се помолиш за милост – или може би си готов отново да ми станеш роб? Няма ли да ми се извиниш, задето избих хората ми, потопа кораба ми, задето ме оскърби?

Хоукмун се изплю в лицето му, но не уцели. Валжон сви рамене.

– Чакам да ми донесат друг нож. Щом го получа и го осветя, ще ти прережа вените, но така, че да умреш бавно, за да се порадваш на чудовищата, докато гълтат кръвта ти. А обезкървения ти труп ще изпратим на кмета на Нарлийн – той е и чичо на Бючард, ако не греша – като доказателство за това как постъпва Старвел с непокорните.

В залата се появи един пират, коленичи пред Валжон и му подаде дълъг остър нож. Валжон прие оръжието и пиратът отстъпи назад.

Валжон допря острието до устните си и зашепна тихо, впили очи в Меча на зората, сетне вдигна ножа с дясната си ръка и го опря в слабите на Хоукмун.

– Време е да подновим прекъснатото дело – произнесе той и запя бавно монотонната песен, която Хоукмун преди малко беше прекъснал.

Хоукмун напъна отчаяно мишци и почувства в устата си вкус на жлъчка. Думите на песента постепенно се сливаха, напевът се усилваше, гласовете ставаха все по-исторични.

– ...Меч на зората, който връщаш на мъртвите живота, съхраняваш живота на живите...

Ножът опря в бедрото на Хоукмун.

– ...който черпиш светлина от кръвта на човеците...

Хоукмун неволно се запита дали наистина червеникавият меч по някакъв начин не извлича светлината, С която озарява всичко наоколо, от човешката кръв. Ножът се плъзна към коляното му и го накара да потрепери. Той прокле Валжон и отново отчаяно напрегна мускули.

– ...ще се прекланяме пред теб вечно... Внезапно Валжон млъкна и зяпна нагоре, втренчил поглед в някаква точка зад гърба на Хоукмун. Хоукмун завъртя болезнено глава и също остана втрещен.

Мечът на зората се спускаше от тавана!

Движеше се съвсем бавно и Хоукмун забеляза, че е закачен на паяжина от метални въжета и че в паяжината има още нещо – човешка фигура.

Лицето на непознатия бе скрито от продълговат шлем. Доспехите му бяха от черна и златиста материя, а в пояса му бе затъкнат огромен

меч.

Хоукмун не можеше да повярва на очите си. Беше разпознал човека в паяжината – ако въобще беше човек.

– Рицарят в Черен кехлибар и Злато! – възкликна той.

– На вашите услуги – дойде в отговор познатият ироничен глас.

Валжон изръмжа гневно и запрати ножа право в гърдите на рицаря. Острието отскочи от бронята и падна в кладенеца.

Увиснал с една ръка за дръжката на Меча на зората, Рицарят протегна другата и преряза въжетата, с които бяха завързани китките на Хоукмун.

– Ти оскверни нашата светиня – произнесе невярващо Валжон. – Защо все още не си наказан? Нашият бог, Батах Герандиун, ще ти отмъсти жестоко. Този меч е негов, той е обител за духа му.

– Грешиш – отвърна Рицарят. – Мечът принадлежи на Хоукмун. Преди много години Руническият жезъл смяташе, че ще може да изпълзва твоя пралядо Батах Герандиун, за да осъществи един свой замисъл, и затова му даде власт над червеното острие, ала сега вие сте лишени от тази власт, защото с нея беше удостоен Хоукмун!

– Не разбирам за какво говориш! – погледна го с облепени очи Валжон. – И кой си ти? Откъде се взе? Да не би да си... Батах Герандиун?

– Може и да съм – промърмори Рицарят. – Аз мога да бъда много неща, много хора.

Хоукмун се молеше Рицарят да не губи повече време в излишни приказки. Валжон едва ли щеше да остане стъписан още дълго. Той се хвана за рамката от китова кост с освободената си ръка, пое подадения му от Рицаря нож и преряза въжетата, с които бяха вързани краката му.

Валжон клатеше глава.

– Това е невъзможно! Това е кошмар! – Той се извърна към своите събратя. – Виждате ли го и вие – някакъв мъж, увиснал на меча?

Те кимнаха с пребледнели лица, после един побягна към входа на залата.

– Ще повикам помощ... – подхвърли той през рамо. Хоукмун се възползва от настъпилото объркване, хвърли се към най-близкия пират и го сграбчи за гърлото. Мъжът изкрещя и направи опит да се освободи от хватката му, но Дориан изви рязко главата му назад, прекърши врата му, сетне чевръсто измъкна сабята от ножницата на още топлия труп и го блъсна встрани.

После бавно се изправи, озарен от светлината на меча, докато

Рицарят бързаше да освободи останалите.

Валжон отстъпи назад. Гледаше го уплашено.

– Това е невъзможно! Невъзможно е...

Ето, че и д'Аверк застана до него, после се появи и Бючард. И двамата бяха невъоръжени и съвсем голи.

Парализирани от това, което ставаше пред очите им, пиратите не смееха да мръднат. Застанал зад тримата голи войни, Рицарят в Черен кехлибар и Злато бавно притегляше огромния меч към земята.

Внезапно Валжон изкрещя, протегна ръце и се вкопчи в аленото острие на меча.

– Мой е! На мен се пада!

Рицарят в Черен кехлибар и Злато поклати глава.

– Той принадлежи на Хоукмун! Негово е правото! Валжон дръпна меча към гърдите си.

– Няма да го получи! Избийте ги!

В този момент в залата нахлуха още пирати, въоръжени с пики, а предводителите им извадиха сабите си и запристъпваха напред към кладенеца. Рицарят в Черен кехлибар и Злато извади своя огромен меч и го размахва пред себе си като смъртоносна коса. Неколцина пирати се строполиха посечени, останалите отстъпиха.

– Вземете им мечовете – нареди Рицарят на Бючард и д'Аверк. – Дойде време за бой.

Бючард и д'Аверк последваха съвета на Рицаря и се нахвърлиха върху пиратите.

Ала в залата прииждаха нови и нови подкрепления от разбойници със свирепи святкащи очи и жадуващи за кръв лица.

– Трябва да вземеш меча от Валжон, Хоукмун – надвика Рицарят шума на битката. – Вземи го – инак всички ще загинем!

Отново ги притиснаха към ръба на кладенеца, а отдолу се разнесе познатото зловещо ръмжене. Хоукмун погледна за миг към кървавата повърхност на шахтата и нададе ужасен вик:

– Те излизат от кладенеца!

Няколко чудовища бяха добилизили ръба на каменната шахта и Хоукмун позна по пипалата, че приличат на влечугоподобното същество от езерото, но бяха с по-малки размери. Изглежда, са били пренесени тук преди векове от предците на Валжон и постепенно са привикнали да обитават в среда от кръв, вместо вода!

Той почувства допира на няколко пипала до крака си и потрепери от отвращение. Опасността, дебнеща ги отзад, утрои силите му и той се

нахвърли още ио-яростно срещу пиратите, потърси с очи Валжон и откри, че той стои недалеч от него, стиснал Меча на зората, който го беше обгърнал в причудливо червеникаво сияние.

Щом забеляза своя нападател, Валжон премести ръка върху дръжката на меча, произнесе някакви думи и се огледа нетърпеливо. Но но всичко изглеждаше, че е останал излъган в очакванията си, защото изстена отчаяно и се втурна срещу Хоукмун, вдигнал меча над главата си.

Хоукмун се отдръпна встрани, отби удара и спря, заслепен от силния блясък. Валжон нададе яростен писък и отново замахна с меча. Хоукмун избегна удара като се наведе, после пристъпи напред и прониза Валжон в ръката. Валжон продължаваше да размахва меча, но голият му противник неизменно отбиваше ударите или ловко ги избягваше.

Валжон сира за миг, вгледа се в лицето на Хоукмун и възкликна едновременно ужасен и изплашен:

– Възможно ли е това? Не сънувам ли?

Хоукмун отвърна със смях.

– Не ме питай, Валжон, защото това, което става, е не по-малко странно и неразбираемо за мен. Казаха ми да взема меча и аз ще го взема! – При тези думи той нанесе страховит удар, който предводителят на пирати те едва успя да спре.

Този път Валжон бе обгърнал гръб на шахтата и Хоукмун забеляза, че люспестите, окъпани в кръв същества бавно пълзят към краката му. Хоукмун продължи да го отблъсква назад, все по-близо до ужасяващите изчадия. След малко няколко пипала се протегнаха и се впиха в крака на пирата. Валжон изпищя и ги преряза с меча.

Хоукмун се възползва от удобния момент, скочи светкавично напред, удари Валжон с пестник в лицето и същевременно дръпна меча от ръката му.

В следния миг цяла гора от пипала обгърнаха пиратския вожд и го задърпаха към кладенеца.

Валжон протегна умолително ръце и изкрещя:

– Спаси ме, Хоукмун... Моля те, спаси ме!

Ала в очите на Хоукмун тлееше хладен блясък и той само положи ръце върху дръжката на Меча на зората, докато Валжон неумолимо се приближаваше към ръба на кладенеца.

Осъзнал, че е загубен, Валжон прикри лицето си с ръце и се остави на съдбата.

След няколко секунди се разнесе пронизителен болезнен вик, последван от плясък, и пиратският вожд се изгуби завинаги от погледите

им, погълнат в кървавата пяна.

Хоукмун се обърна, прецени тежестта на масивния меч и присви очи, заслепен от бликащата от острието му светлина. Хвана го с две ръце, после се огледа, за да види как се справят приятелите му. Бяха опрели гърбове, обкръжени от значително по-многобройния противник, и очевидно нямаше да издържат дълго, ако не бяха ужасните звуци, надигащи се от кладенеца, които удвояваха усилията им.

Рицарят забеляза, че Хоукмун се е сдобил с меча, и изкрещя нещо, което потъна във всеобщата глъчка. Заобиколен от плътен кръг, Хоукмун беше принуден да завърти отново оръжието, за да си прокара път към своите другари.

Чудовищата от шахтата отново бяха изпъззели и Хоукмун си даде сметка, че позицията им е безизходна – бяха заклещени между ордата пирати и кръвожадните същества от кладенеца.

Рицарят в Черен кехлибар и Злато извика отново, но и този път Хоукмун не успя да различи думите му. Той продължи да сипе удари около себе си, опитвайки се да се доближи до Рицаря.

За трети път прогърмя гласът на Рицаря и този път Хоукмун най-сетне успя да го чуе.

– Призови ги! – викаше той. – Призови Легиона на зората, Хоукмун, иначе краят ни е близък!

Хоукмун го погледна озадачен.

– Какво искаш да кажеш?

– Твое право е да командваш Легиона. Призови го. В името на Руническия жезъл, повикай Легиона, човече!

Хоукмун отби един несръчен удар и посече пирата, който го беше нанесъл. Светлината, извираща от острието, сякаш бе започнала да избледнява и залата беше озарена единствено от мигащите факли по стените.

– Призови ги на помощ, Хоукмун! – викна отчаяно Рицарят в Черен кехлибар и Злато.

Хоукмун сви недоверчиво рамене, после произнесе:

– Призовавам Легиона на зората!

Нищо не се случи. Всъщност Хоукмун не беше очаквал друго. Не върваше в легенди, както неведнъж бе заявявал.

Ала изведнъж дочу ужасените викове на пиратите и забеляза, че наоколо изникват нови фигури на войници, които сякаш се материализираха от нищото. Причудливи, озарени в червеникава светлина диваци се нахвърляха с неистова злоба срещу пиратите и покосяваха редиците им.

Хоукмун спря и втренчи изненадан поглед в странната сцена.

Новодошлите бяха облечени в гравирани брони, сякаш изковани в някаква далечна епоха. Бяха въоръжени с дълги пики, украсени с изсъхнали човешки скалпове, носеха и тежки боздугани и се биеха толкова непоколебимо и яростно, че съвсем скоро пиратите започнаха да бягат панически от залата.

Телата им бяха мургави, лицата – покрити с черна боя, зад която прозираха изцъклените им очи, от гърлата им се надигаше смразяващ кръвта и изпълнен със страховити стенания химн.

Пиратите се отбраняваха отчаяно и нередко съумяваха да повалят някой от светещите войни. Ала в мига, когато убитият се строполяваше, тялото му изчезваше и на негово място се материализираше друг войн. След няколко неуспешни опита Хоукмун се отказа да разбере откъде се вземат странните войници. Появяваха се толкова светкавично, че беше достатъчно дори да премигне с очи или да завърти глава, за да пропусне момента.

Хоукмун се присъедини задъхан към приятелите си. Голите тела на д'Аверк и Бючард бяха покрити с безброй рани, но за щастие повечето бяха повърхностни. Всички бяха спрели да се бият и наблюдаваха изумени как Легионът на зората довършва последните пирати.

– Това са войните, които служат на Меча на зората – обясни им Ричард в Черен кехлибар и Злато. – С тяхна помощ и благодарение на това, че в онези време на подобни действия са съвпадали с плановете на Руническия жезъл, предците на Валжон са подчинили тези земи, вселявайки страх в душите на местните обитатели. Ала сега мечът се обръща срещу хората на Валжон, за да им отнеме онова, което им е дал!

Хоукмун почувства някакъв допир до крака си, обърна се и извика ужасен:

– Чудовищата от кладенеца! Съвсем ги бях забравил! – Той отсече пипалата с меча и отстъпи назад.

В същия миг между него и чудовищата се появиха десетина сияещи войници. Покритите с човешки скалпове пики се забиха в люспестите тела, а боздуганите си призрачните войни използваша, за да избутат назад настъпващите кръвожадни създания. Скоро ги обкръжиха и започнаха да ги насичат на части, докато от чудовищата на пода остана само пихтиеста кървава маса.

– Свърши се – възкликна радостно Бючард. – Победихме ги. Найсетне силата на Старвел е прекършена.

– Той се наведе и вдигна едно захвърлено знаме. – Ела, приятелю

Хоукмун, нека поведем твоите призрачни войници към града. Да избием всички, които са се скрили. А после да запалим това змийско гнездо.

– Ами... – поде Хоукмун, но Рицарят в Черен кехлибар и Злато поклати глава.

– Не, Хоукмун, този легион не ти е даден, за да избиваш пиратите. Твой е, защото Руническият жезъл очаква от теб да изпълниш предназначението си.

Хоукмун го погледна разколебан.

Рицарят постави ръка на рамото на Бючард.

– Сега, след като повечето от пиратските предводители са избити и Валжон е мъртъв, нищо не ще ти попречи да се върнеш в Старвел начело на хората си и да довършиш работата, която започнахме тази нощ. А Хоукмун и меча ги чакат по-велики дела. Трябва да тръгваме колкото се може по-скоро.

Хоукмун почувства как в душата му се надига гняв.

– Няма да скрия, Рицарю, искрено съм ти признателен за онова, което стори за мен. Но искам да ти при помня, че нямаше да съм тук, ако ти и Миган не ме бях те забъркали в своите интриги. Отдавна щях да съм се завърнал у дома – в Медния замък при моята любима. Аз съм свободен човек, Рицарю, и предпочитам сам да определям съдбата си!

И тогава Рицарят в Черен кехлибар и Злато се разсмя.

– Колко си наивен, Дориан Хоукмун! Повярвай ми, ти си избранник на Руническият жезъл. Нима смяташ, че си дошъл в този храм само за да помогнеш на приятеля си? Не, така е решил Руническият жезъл! Не би посмял да проникнеш в града, само за да се сдобиеш в Меча на зората, в легендата за който и без това не вярваше, ала заради Бючард беше готов да рискуваш дори живота си. Сложна и объркана е мрежата, изплетена от Руническият жезъл. Нерядко хората не осъзнават истинските причини, които ги принуждават да вършат едно или друго дело, и не си дават сметка, че зад всичко това стои Жезълът. Дойде време да изпълниш втората част от задачата си в Амарек. Трябва да потеглиш на север – можеш да го направиш и по море, защото Бючард, не се съмнявам, с радост ще ти услужи с кораб – и да откриеш Днарк, Града на Великите Добри, където сега имат нужда от помощта ти. Там ще откриеш доказателството, че Руническият жезъл съществува.

– Не се интересувам от твоите загадки, Рицарю. Искам да узная само какво е станало с жена ми и моите приятели. Каж ми, в едно и също време ли съм с тях?

– Да – кимна Рицарят. – Местното време е в синхрон с епохата,

която познаваш от Европа. Но както сам знаеш, Медният замък съществува навсякъде...

– Зная го – кимна замислено Хоукмун. – Така да бъде, Рицарю, може би наистина ще се съглася да поискам от Бючард един кораб и да отплавам за Днарк... Рицарят кимна.

– Ела – рече той. – Да оставим това нечисто място и да се завърнем в Нарлийн. Там ще обсъдим заедно с Бючард въпроса с кораба.

На устните на Бючард играеше усмивка.

– Всичко, което притежавам, Хоукмун, е и твое, заради онова, което стори за мен и за моя град. Ти спаси живота ми, благодарение на теб бяха унищожени заклетите врагове на Нарлийн... И двадесет кораба да поискаш, ще ги получиш.

Ала Хоукмун не отвърна. Беше потънал в мисли. Тъкмо обмисляше идеята да измами Рицаря в Черен кехлибар и Злато.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА РАЗДЯЛАТА

В ранния следобед на следващия ден Бючард лично ги изпрати до пристанището. Нарлийн бе изпълнен с празнуващи граждани. Малката му армия бе нахлула в Старвел и бе избила до крак оцелелите пирати.

Бючард сложи ръка на рамото на Хоукмун.

– Щеше ми се да останеш, приятелю Хоукмун. Празненствата ще продължат поне една седмица – ти и твоите приятели сте добри дошли навсякъде. Ще ми липсва вашата компания. За мен вие сте истинските герои на Нарлийн.

– Просто имахме късмет, капитан Бючард. Шансът позволи на пътищата ни да се кръстосат. Ти се освободи от враговете си, а ние получихме каквото ни трябваше – Хоукмун го гледаше засмян. – Време е да потегляме.

Бючард кимна.

– Щом трябва, трябва. – Той погледна Хоукмун в очите и се усмихна.

– Сигурно не си мислиш, че все още вярвам на историята ти за някакъв „книжник“, който ви изпратил по тези места, заинтересуван от меча, който сега си препасал?

Хоукмун избухна в смях.

– Не – но с друго обяснение не разполагам, капитане. Не зная защо

ми трябваше да се сдобивам с този меч... – Той потупа ножницата, в която беше прибрал Меча на зората. – Ако попиташ Рицаря в Черен кехлибар и Злато, той ще вземе да те уверява, че всичко това е само част от някакъв грандиозен план. И така да е, знай, че аз се подчинявам без желание на тази върховна воля. Всичко, което търся на този свят, е малко любов, малко спокойствие и отмъщение за онези, които поругаха моята родина. Ала ето, че се озовах на този континент, отдалечен на хиляди мили от мястото, където бих желал да бъда, за да открия някакъв легендарен предмет. Може би след време ще разбера какво ме е довело тук.

Бючард го погледна сериозно.

– Аз също смятам, че служиш на една велика идея, Хоукмун. Уверен съм също така, че тази идея е благородна.

– И защо ми е тази благородна идея? – усмихна се Хоукмун. – Предпочитам нещо по-безопасно.

– Може би си прав – отвърна Бючард. – Може би. А сега, приятелю, наредил съм да приготвят за теб най-добрия ми кораб. С вас ще плава подбран екипаж, разполагаш и с необходимите провизии. Желая ти успех в тази мисия, Хоукмун – и на теб, д'Аверк.

Д'Аверк се закашля и попи устните си с кърпичка.

– Ако Хоукмун наистина е „неохотен служител“ на тази „наложена свише съдба“, тогава какво остава за мен? Може би аз съм един „велик глупак“? Аз съм човек с разклатено здраве, задъхвам се от куп хронични заболявания, а ето че трябва въпреки волята си да се мъкна навсякъде по широкия свят в служба на някакъв мистичен Рунически жезъл. Е, приемливо е, колкото да убиеш времето.

Хоукмун се усмихна, после пое към мостика на привързания на кея платноход. Рицарят в Черен кехлибар и Злато го последва нетърпеливо.

– Днарк, Хоукмун – напомни му той. – В Днарк ще откриеш самия Рунически жезъл.

– Добре де – кимна Хоукмун. – Чух те.

– В Днарк се нуждаят от Меча на зората – продължи Рицарят в Черен кехлибар и Злато. – Ти си този, който ще го командва там.

– Не ми остава друго освен да те послушам, Рицарю – отвърна с безгрижен глас Хоукмун. – Ти с нас ли ще плаваш?

– Имам други, по-важни задачи.

– Но без съмнение пак ще се срещнем?

– Без съмнение.

Д'Аверк се закашля и вдигна ръка.

– Тогава до скоро виждане, Рицарю. И благодаря за помощта.

– И аз ви благодаря за вашата – отвърна загадъчно Рицарят.

Хоукмун даде нареждане да вдигнат мостика и да отдалечат кораба с помощта на веслата.

Не след дълго платноходът напусна залива и излезе в открито море. Хоукмун не откъсваше поглед от смаляващите се фигури на Бючард и Рицаря в Черен кехлибар и Злато, а после се извърна и погледна усмихнатото д'Аверк.

– И така, д'Аверк, имаш ли представа къде отиваме?

– В Днарк, доколкото схванах – отвърна простодушието д'Аверк.

– В Европа, д'Аверк. Не ме интересува в какви планове е била вплетена съдбата ми. Искам отново да видя жена си. Ще пресечем океана, д'Аверк – поемаме към Европа. А там, ако се наложи, ще използваме пръстените, за да се завърнем в Медния замък. Домъчняло ми е за Изелда.

Д'Аверк не отговори, а само погледна многозначително към небето. Белите платна плющяха на вятъра, корабът се носеше по вълните.

– Какво ще кажеш за това, д'Аверк? – попита Хоукмун и тупна приятеля си по рамото.

– Ще кажа, че нямам нищо против да си отдъхна известно време в Медния замък.

– Нещо не ми харесва начинът, но който го казваш, приятелю. Говориш някак насмешливо... – Хоукмун се намръщи. – Какво има?

Д'Аверк го погледна с присвити очи.

– Вярно, така говоря, приятелю, защото, да ти призная честно, не ми се вярва този кораб да открие пътя до Европа. Може би, за разлика от теб, аз вярвам във възможностите на Руническия жезъл.

– Как можеш да вярваш в някаква легенда? Та нали за Амарец се приказваше, че бил обитаван от богоподобни същества? А какво се окажа в действителност?

– Струва ми се, приятелю, прекалено често взе да ни уверяваш, че Руническият жезъл не съществува. Дали не си се поддал твърде много на мъката си по Изелда?

– Вероятно.

– Добре, Хоукмун – рече д'Аверк и зарея поглед в морската шир. – Времето ще покаже силата на Жезъла.

Хоукмун го погледна изненадано, после сви рамене и се отдалечи по палубата.

Д'Аверк се усмихна, поклати глава и проследи с поглед приятеля си.

След това пак се загледа в разпънатите платна. Дълбоко в себе си се питаше дали някога отново ще види Медния замък.

КРАЙ

© 1968 Майкъл Муркок
© 1995 Юлиян Стойнов, превод от английски

Michael Moorcock
The Sword of the Dawn, 1968

Сканиране: Светослав Иванов, 2007
Разпознаване и редакция: goblin, 2007

Публикация:

Michael Moorcock
THE SWORD OF THE DAWN
© Michael Moorcock 1968

© Юлиян Стойнов, превод, 1995
© „Megachrom“ – Петър Христов, оформление на корица, 1995
© ИК „Бард“, 1995

МАЙКЪЛ МУРКОК
МЕЧЪТ НА ЗОРАТА
Американска, I издание
Превод *Юлиян Стойнов*
Редактор *Иван Тотоманов*
Художествено оформление на корица „Megachrom“
Петър Христов
Компютърна обработка ИК „Бард“ – ООД
Линче Шопова

Формат 84/108/32
Печатни коли 17

ИК „БАРД“ – ООД, София
ул. „Княз Борис I“ 60 А
тел. 52 01 95

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2797>]